

1945

1995

CD DELA

Editie specială
număr dublu

**Cum sunt
vândute
popoarele...
Dar tragedia
românească
a depășit planul !**

14 pagini despre oroarea acestui secol

Nr. 18-19 • 9 – 15 mai 1995 • 40 pagini - 500 lei - 3.70 DM •

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
EUGEN CHIROVICI

*... Attached in Indochina's translation. (the
with added later).*

Romania
Russia 90%
the Allen 10%

Grecia G. Bonficio 90%
the Allen 10%
Harold Allen 10%

Yugo Slavins 50/50%

Hungary 50/50%

Bulgaria Russia 75%
the Allen 25%

**La 50 de ani
de la terminarea
celui mai cumplit
război
pe care
l-a cunoscut
omenirea,
un dialog
cu un martor
al istoriei
contemporane:
Regele Mihai**

**50 de minute la Versoix,
în patru pagini**

Al 3-lea grup farmaceutic european în serviciul dumneavoastră!

RHÔNE-POULENC RORER

**Bun venit
într-o lume
a sănătății,
a cercetării,
a viitorului !**

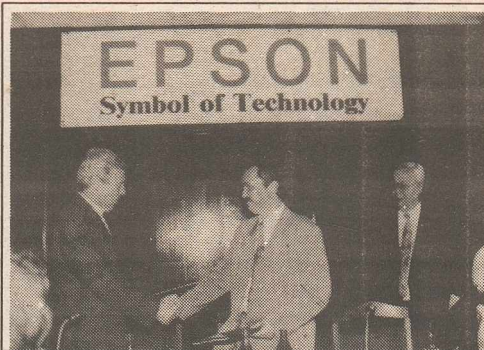
**Prin distribuitorii cu care cooperăm,
vă oferim următoarele produse farmaceutice:**

Actiphos	Kidrolase (L-asparaginază)	Nesdonal (thiopental Na)
Clexane (enoxaparină)	Imovane (zopiclonă)	Peflaxine (pefloxacina)
Deticene (dacarbazină)	Largactil (clorpromazină)	Peflaxine (pefloxacina)
Essentiale Forte	Maalox (hidroxizi de Al și Mg)	Phenergan (prometazină)
Essentiale I.V.	Maalox (hidroxizi de Al și Mg)	Profenid LP (ketoprofen)
Extencilline	Majeptil (thiopropazină)	Rovamycine (spiramicină)
Flagyl (metronidazol)	Majeptil (thiopropazină)	Rovamycine (spiramicină)
Flagyl (metronidazol)	Methotrexate	Sectral (acebutolol)
Flagyl (metronidazol)	Neuleptil (periciazină)	Bronchicum Balsam
Flagyl (metronidazol)	Neuleptil (periciazină)	Bronchicum Inhalant

Distribuitori: Tamisa Trading s.r.l. Valmedica S.A. Europharm S.A. Relad International Pharma Trade s.r.l.
Tel: (01) 312.58.14 Tel: (01) 321.20.91 Tel: (059) 310.007 Tel: (01) 312.95.04 Tel: (01) 323.71.83

**M.B. Distribution -
autorizat exclusiv
în vânzarea
imprimantelor EPSON
în România!**

Prin semnarea, vineri, 5 mai a.c., a contractului de exclusivitate cu EPSON, firma M.B. Distribution, în calitate de responsabil la scară națională a distribuției și service-ului celor mai performante imprimante din lume, cât și rețeaua sa de peste 150 de dealeri loali, vor beneficia de maximum de sprijin tehnic și comercial din partea producătorului.

În imagine, Hans Zentner - vicepresedinte EPSON Germania, secondat de Norbert Braun - director de vânzări Epson, divizia Europa Centrală și CSI, îl felicită pe Ion Colțan, director general M.B. Distribution, pentru spectaculoasele succese înregistrate pe piața românească

**PUBLICATIILE
Flacăra**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului
București sub nr. J. 40/5888/1991 din
04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Arion, Ion D. Goia,

Alexandru Păsărin, Mihai Sândoiu

Director economic: SILVIU ILIE

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director publicitate și suplimente speciale:

MIHAI SÂNDOIU

Director difuzare: MANUELA VASILIU

Șef cabinet: CĂTĂLINA ALBERTI 222.33.31;
222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr.
1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40;
223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din
paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor-șef: EUGEN CHIROVICI

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

Telefon: (2559)

■ POLITICĂ (2560) - Răzvan Dumitrescu, Marian

Ghițeanu, Roxana Stancu

■ EXTERNE (2560) - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ SOCIAL (2128) - Alexandru Arion, Dan

Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin,

Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici

■ SPORT (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI (2528) - Petre Cojocariu,

Elena Ghera, Florin Ionță

■ CORRESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion

Ceacăr

■ CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:

Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania),

Emanuel Tâmbăla (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) - Crina

Gorgoi

■ CORECTURĂ (1453) - Maria Antonescu,

Angela Ștefănescu

**Flacăra
BIS**

magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

**REBUS
REBUSACHE**

maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi adjuncți:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu,

Simona Păsărin, Simona Simzianu

Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE (2600):

222.88.05: Călin Mircușanu, Dan Ciuciu, Adriana

Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu

TEHNOLOGIE DE REDACȚIE

COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Maria Călin,

Mirela Fotea, Eugen Mațolă,

Căzar Munteanu, Marius Ristea,

Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Gabriel Bumb, Cora Ciocanu,

George Constantinescu, Marian Frunzeanu, Doru

Iancu, Valerică Leon, Marius Procopie, Nicolae

Șerban, Mihai Șoldănescu

PERSONAL (2560): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL (2143): Elena Gogu, Gabriela

Ionescu, Irina Manuela Pătrășcoiu, Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2634): Dan Mircea Popa, Marian

Băicoianu, Liliana Crețu, Dan Neagu, Mariana

Sândulescu

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea

Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A., telefon

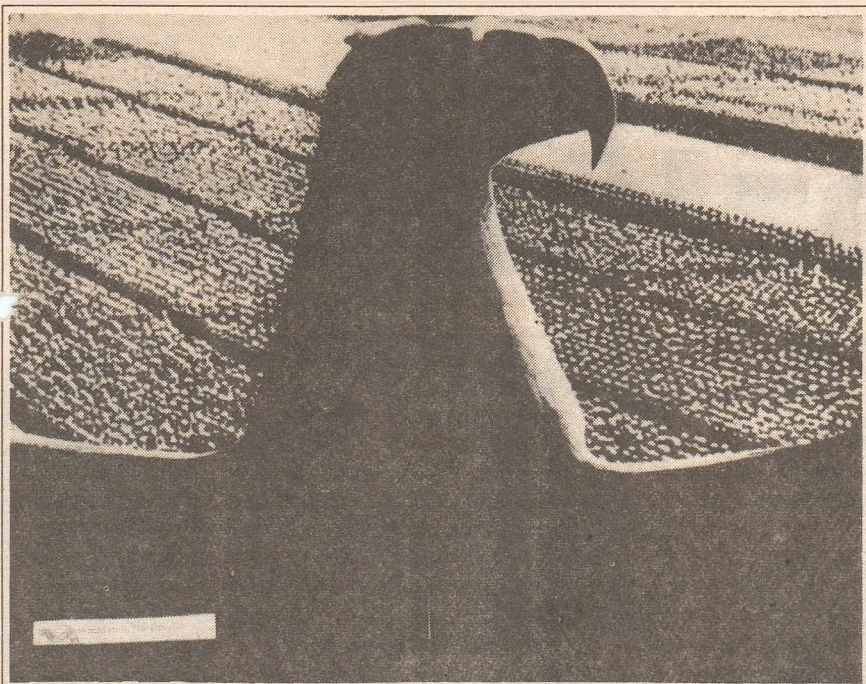
222.33.44, fax 222.82.89 - Piața Presei Libere nr. 1,

sector 1, cod 71341 - București, România

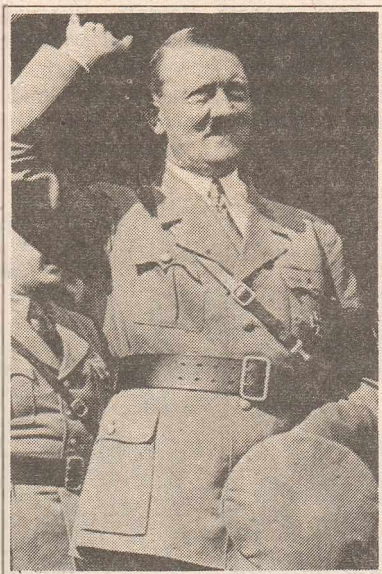
TIPARUL: TIPOREX S.R.L.

Revista FLACĂRA utilizează
Informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Închiderea ediției: sâmbătă, ora 10

GERMANIA VREA PACE PENTRU O MIE DE ANI

□ Învinsă în primul război mondial, renaște în anii '30, dar odată cu ea crește peste lume umbra neagră a Răului

În haosul și puzderia de grupucule și partidulețe nemțești de prin anii '19, '20, un tânăr debusolat, pictorul-caporal Adolf Hitler, întâlnește micul Partid Muncitoresc German (DAP). Este ora sa astrală: cariera noului agitator și activist politic va cunoaște rapid o ascensiune fulminantă, prinzând în vârtejul ei infernal prieteni și adversari, partidul, Germania, Europa și lumea întreagă. Totul s-a sfârșit într-un măcel înfiorător, cum n-a mai cunoscut omenirea vreodată...

■ 30 ianuarie 1933 - mareșalul Hindenburg îl numește pe Adolf Hitler (NSDAP, Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani, câștigase alegerile) cancelar al Reichului.

■ Opoziția este redusă la tăcere, iar parlamentul - Reichstagul - devine un fel de anexă de partid. Se declașează nazificarea Germaniei. Führerul începe modificarea legislației; statul-partid va deveni atotputernic.

■ ianuarie 1935 - Germania reocupă regiunea Saar.

■ 15 martie 1935 - Hitler reintroduce serviciul militar obligatoriu.

■ februarie 1936 - Renania este reocupată și militarizată.

■ noiembrie 1936 - Berlinul și Tokio semnează pactul anti-Komintern.

■ noiembrie 1937 - lordul Halifax în vizită la Hitler, căruia îi aduce elogii.

■ 13 martie 1938 - Anschlussul, alipirea Austriei la Reich prin forță.

■ 1938 - Germania agită chestiunea Sudeților. La 28 septembrie se semnează acordurile de la München (între Anglia, Franța, Germania și Italia), care au dus în final la dezmembrarea Cehoslovaciei. La 15 martie 1939 Praga este ocupată.

■ 1939 - Chestiunea Danzigului și a Coridorului este agitată la maximum împotriva Poloniei. Războiul se apropie cu pași uriași.

Valuri de succese, valuri de bere, valuri de nostalgii cu zvastică, într-o berărie müncheneză

Mein Kampf arată drumul

Anglia și Franța, marile învingătoare din primul război mondial, impuseseră Germaniei condiții de pace dure și umilitoare; imperiul clădit de Bismark și Wilhelm se prăbușise în ruină și sărăcie devastatoare. În această lume dramatică, retorica patriotardă și revanșardă, șovină și rasistă a noului „semizeu” „arian” a inflammat mințile Germaniei. Hitler își chema cu patimă „poporul de stăpâni” la o soartă sublimă, la edificarea Reichului milenar și a Noii Ordini a lumii.

Visul le părea tuturor germanilor posibil. MEIN KAMPF, biblia național-socialismului (scrisă în anul de închisoare care a urmat puciului nereușit din 1925) le arăta drumul: arianul îl va îngenunchea pe aproapele său nevolnic, îl va uide pe cel de rasă inferioară, îi va lua pământurile și orașele și va clădi un Reich fericit pentru o mie de ani...

Așa a început totul.

■ 14 octombrie 1933 - Germania se retrage din Societatea Națiunilor (rezultatul plebiscitului pentru această decizie: 95%). Hitler se declară astfel dezlegat de obligațiile internaționale, iar liberul arbitru va guverna de acum încolo politica externă germană.

■ ianuarie 1934 - tratat de neagresiune polono-german.

■ 1934 - sunt asasinați: cancelarul austriac Dollfuss, primul ministru român Duca, regele Alexandru I al Iugoslaviei și ministrul francez de externe Barthou.

„Conciliatorii” semnează la München tragedia Cehoslovaciei. Jos, cei patru „zei” ai momentului: Chamberlain, Daladier, Hitler și Mussolini

Pactul Ribbentrop - Molotov

Kremlin, 23 august 1939, ora 18. Stalin îi spune lui Ribbentrop: „De ani de zile ne-am împoșcat reciproc cu găleți de lături. Asta nu trebuie să ne împiedice să ne-nțelegem”. După patru ore, pactul și protocolul secret erau semnate; fiara bolșevică și cea teutonă s-au înțeles: Europa avea să fie sfâșiată în bucăți.

EUGEN CHIROVICI ■

1 septembrie 1939, ora 4,45

Urgia se dezlanțuie

25.298 victime pe zi, 7,36 dolari pe secundă. Au fost uciși 55 de milioane de oameni. Al doilea război mondial a durat 2.174 de zile, de la 1 septembrie 1939 până la 9 mai 1945. Dintre cele 55 de milioane de victime ale acestui război, 40 de milioane au fost albi. Jumătate din populația evreiască din Europa a fost exterminată. Numărul persoanelor civile ucise - 38 de milioane - întrece cu mult pe acela al militarilor, fapt caracteristic războiului total. Economisirea cheltuielilor totale ale războiului ar fi făcut să crească cu 2% venitul național pe cap de locuitor în toate țările subdezvoltate și aceasta pe timp de zece ani! Uriașa migrație a 20 de milioane de oameni - cel mai mare exod din istorie - a provocat o reînviere a naționalismului. S-au înregistrat 35 de milioane de mutilați de război. S-au publicat până acum circa 5.000 de cărți despre acest război, în numeroase limbi.

DAN GHEORGHE ■

Celebrul Obersturmbanführer SS Otto Skorzeny, omul care a oferit pretextul războiului (falsul atac al postului de radio Gleiwitz)

■ 1 septembrie 1939, ora 4.45: după mai multe amânări, este atacată Polonia. Sistemul de apărare al armatei poloneze se vedește fragil și depășit de situație (se apărau cu cavaleria împotriva tancurilor!). Franța încearcă să trimită un ajutor militar, dar armata condusă de generalul Requin este oprită pe frontul din Saar. Rușii atacă partea estică a Poloniei, la 17 septembrie. Încercuți, dezorganizați,

1 septembrie 1939: soldații Reich-ului desființează însemnele de stat poloneze de la trecerea frontierei. Al doilea război mondial a început !

zați, dezorientați, polonezii nu mai fac față. Guvernul și statul major al armatei se refugiază în România. La 29 septembrie are loc capitularea. Cu o zi înainte, Ribbentrop semnează la Moscova un tratat prin care Polonia e împărțită în două, între Germania și URSS.

Cucerită într-o lună, Polonia e prima confirmare a ceea ce urma să fie Blitzkrieg-ul (războiul-fulger).

■ 3 septembrie: Marea Britanie (ora 11.15) și Franța (ora 14) declară război Germaniei.

■ La 3 septembrie, în urma unui complot instrumentat de Germania, este împușcat primul ministru român Armand Călinescu. Controlul asupra petrolului românesc era asigurat. Iugoslavia și Ungaria în expectativă.

■ La 30 noiembrie, URSS atacă Finlanda, pretextând incidentele la frontieră și poziția ostilă a acestei țări în Societatea Națiunilor. După o rezistență înverșunată, finlandezii semnează în martie 1940, la Moscova, pacea prin care cedează câteva teritorii. Anglia și Franța impun o blocadă maritimă Germaniei.

■ Hitler hotărăște să ajungă în Norvegia înaintea englezilor. Atacul este declanșat la 9 aprilie 1940. Este atacată simultan Danemarca. Franța și Anglia dau un ajutor militar nesemnificativ. La 10 iunie, la Trondheim, Norvegia acceptă capitularea. Aliații înregistrează primul lor mare eșec.

■ La 10 mai 1940 Germania atacă Belgia, Luxemburgul și Olanda, pretextând faptul că cele trei țări n-ar fi respectat neutralitatea la care se angajează. Hitler luase însă această hotărâre cu câteva luni înainte (sept. - oct. 1939). În ajunul atacului, Franța și Anglia nu mai aveau guverne (demisiile lui Reynaud și Chamberlain). Churchill este numit prim-ministru britanic. Atacul german la frontiera belgiană e rapid și hotărâtor, în pofida rezistenței unei forțe franco-britanice. Olanda pierde la rândul ei, iar orașul Rotterdam este bombardat cumplit; la 15 mai se semnează capitularea. La 27 mai armata belgiană capitulează, semnarea documentului având loc pe 28 mai de către regele Leopold.

■ După înfrângerea Beneluxului, Germania e în pragul atacării Franței, care deja nu prea mai credea în linia Maginot. În iunie generalul Von Bock intra în Rouen, altă armată ajungea la Reims (11 iunie). Generalul De Gaulle este partizanul rezistenței cu orice preț în Bretania. Churchill declară că și dacă armata franceză va capitula, britanicii vor continua lupta. În Franța degingolada e generală: De Gaulle va pleca în Anglia, iar premierul Reynaud la Alger, dar nu înainte de a se confrunța cu conducerea țării. Propunerea de armistițiu nu este votată de guvern, sarcina preluând-o Pétain, care preia conducerea cabinetului.

Armistițiul se semnează la 22 iunie 1940, la Rethonde și intră în vigoare pe 25 iunie. Clauzele de apărare a Germaniei fac ca o mare parte din teritoriul Franței să intre sub ocupație. Acordul suspendă ostilitățile, dar nu pune capăt stării de război dintre cele două țări. Cauzele înfrângerii rapide a Franței sunt multiple: de ordin militar (superioritatea tehnică a adversarului) strategic, dar mai ales

Furiei și nebuniei naziste, premierul englez a opus „lacrimi, sudoare și sânge”. Acesta va fi prețul libertății.

Bătrânul leu britanic Winston Churchill declară război pe viață și pe moarte lui Adolf Hitler

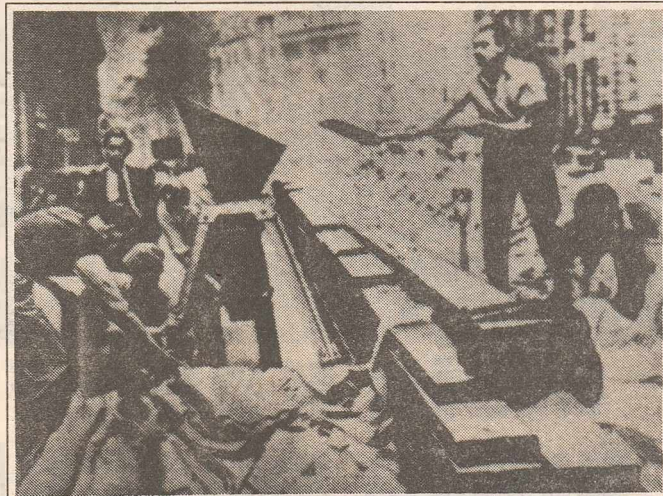
Charles de Gaulle proclamă la BBC lupta Franței Libere

politic (indecizia).

■ Marea Britanie rămâne singură să înfrunte forțele Axei. Încă de la 19 mai, în timpul bătăliei de la Sedan, Churchill dă ordin să se construiască un sistem de fortificații în zona de coastă. Hitler încă mai speră într-o pace cu Anglia. Totuși, la 2 iulie el ordonă începutul debarcării în Anglia (Operațiunea Seelöwen). La 19 iulie Hitler face o nouă ofertă de pace, dar Londra respinge.

Ofensiva germană începe pe 12 august, iar punctul culminant al bombardamentelor aeriene este atins în perioada 7-15 septembrie. Erau vizate obiectivele economice importante. Britanicii rezistă.

■ Bătălia Angliei a avut patru faze: Prima (8-18 august) - atacuri germane asupra porturilor și aeroporturilor. A doua (19 aug. - 6 sept.) - tentativă de distrugere a aviației engleze de vânătoare; are loc primul atac asupra Londrei (24 august). A treia fază (7 sept. - 5 oct.) - ofensivă aeriană asupra Londrei, dar avioanele de vânătoare britanice se dovedesc mai puternice decât bombardierele germane; Luftwaffe pierde practic bătălia, iar debarcarea pe mare este

Tocată de bombe germane, Londra rezistă. Bătălia Angliei va fi câștigată de britanici

amănată. A patra fază (5-30 oct.) - operațiunea Seelöwen este amănată sine die, iar vasele pentru debarcarea germană sunt dispersate. Pierderile britanice sunt uriașe, dar debarcarea nu are loc.

■ În mai 1941, ofensiva germană practic a eșuat: Churchill iese treptat din încercuire.

■ Între timp, Italia atacă Grecia (28 oct. 1940), după ce atacase Etiopia și Somalia britanică. Eșec lamentabil al italienilor în Grecia.

■ La 7 decembrie 1941, japonezii atacă baza militară americană de la Pearl Harbour. A doua conflagrație din acest secol capătă o dimensiune planetară.

ȘTEFAN NICOLAE ■

22 iunie 1941: Blitzkrieg în Rusia

La cel de-al doilea război mondial au participat peste 50 de state, însă înfruntarea de bază a avut loc, fără îndoială, între Germania și URSS. Ideea înaintării germane spre răsărit (Drang nach Osten), în dauna Rusiei (URSS), Hitler o avea de mult, fiind dezvoltată încă în Mein Kampf. Închegarea ideii într-un plan concret s-a făcut însă într-un timp îndelungat, planul fiind gata cu puțin timp înaintea atacului. Unii lideri occidentali, în primul rând Winston Churchill, au avut o importantă contribuție la luarea de către Hitler a hotărârii de a ataca Rusia (chiar dacă ulterior l-au sprijinit pe Stalin). În cele ce urmează, câteva elemente de bază privind declanșarea războiului împotriva URSS.

Planul Otto sau Operațiunea Barbarossa

■ Din Mein Kampf: „Vom pune capăt înaintării perpetue a Germaniei spre sudul și vestul Europei și de-acum înainte ne vom îndrepta privirile spre spațiile din Est. Imperiul rus este în pragul destrămării”.

■ Politica lui Hitler avea trei puncte de bază: 1. Alianța cu Italia; 2. Împărțirea cu Anglia a lumii; 3) Cucerirea URSS. Realizează primul punct și începând din 1938 trece la al doilea. Anglia ezită. Pentru a înlătura din drumul său Polonia și Franța, Hitler încheie cu Moscova faimosul tratat de la 23 august 1939. În 1940, Führerul vrea să aducă Anglia la masa tratatelor, dar nu reușește. Ca urmare, va încerca să treacă direct la al treilea punct. La 21 iulie 1940 el își dezvăluie pentru prima dată intenția de a ataca URSS în primăvara anului 1941. La 31 iulie, Hitler declara generalilor săi: „Marea Britanie se bazează pe Rusia și pe Statele Unite. Dacă lichidăm Rusia, speranța în SUA ar dispărea de facto, pentru că puterea Japoniei crește în Extremul Orient și echilibrează puterea americană. Dacă distrugem Rusia, ultima sa salvare, Anglia, se va prăbuși o dată cu ea. Vom fi stăpâni în Europa, inclusiv ai Balcanilor. Trebuie să zdrobim Rusia. Cât mai curând posibil. Prevăd asta pentru primăvara lui 1941. Trebuie să distrugem națiunea sovietică dintr-o singură lovitură; nu trebuie să cucerim teritoriul său, ci să zdrobim centrele sale vitale”. Durata operațiunilor - 5 luni.

■ Hitler folosește toamna anului 1940 pentru ofensiva aeriană împotriva Angliei (ca răspuns la faptul că ea nu-i venise în întâmpinare în ceea ce privește împărțirea lumii) și pentru negocieri cu țările de origine latină. Dar preocuparea sa principală este **Planul Otto**, care va fi rebotezat **Fritz**, apoi, la 18 decembrie, **Barbarossa**. La acest plan militari și experții au lucrat toată vara și toată toamna.

■ Între timp, ca să i se distragă atenția lui Stalin, Molotov este invitat la Berlin, unde sosește pe 18 noiembrie. Unii spun că e posibil ca Hitler să mai fi avut în vedere posibilitatea evitării unui conflict ger-

mano-sovietic; cei mai mulți resping însă o astfel de posibilitate. Molotov se arată îngrijorat de intervențiile în Finlanda și de garantarea de către Germania a „noilor frontiere” ale României. Convorbirile abordează și problema împărțirii sferelor de influență: Germania vrea să-i împingă pe sovietici spre Golful Persic, în ideea lichidării în comun a Imperiului Britanic. Vizita nu duce la nimic.

■ La 18 decembrie 1940 Hitler semnează Directiva nr. 21, numind-o **Operațiunea Barbarossa**. Ea prevede „distrugerea Rusiei sovietice după o campanie de scurtă durată, înainte de a se încheia ostilitățile împotriva Angliei. Pregătirile vor trebui terminate până la 15 mai 1941, care va deveni ziua Z”. Se are în vedere folosirea în luptă a 120-130 de divizii, care, prin manevre de încercuire, vor distruge Armata roșie înaintând pe trei direcții principale: spre nord, de la Königsberg la Leningrad; spre centru, de la Varșovia la Moscova; spre sud, de la Lublin la Kiev și dinspre România spre Odessa.

■ La 31 ianuarie 1941 Operațiunea Barbarossa devine un ordin definitiv.

■ În primăvara lui 1941 Hitler se pune de acord cu aliații săi. El trimite în Finlanda o misiune de experți și primește, la 25 mai, o delegație finlandeză care pregătește atacul. În România vin masive contingente de militari germani. La 5 martie, la Viena, Antonescu va fi informat de Göring, iar la 11 iunie, la München, de către însuși Hitler, despre detaliile Operațiunii Barbarossa. La 19 iunie, un emisar al lui Hitler se va deplasa la Budapesta pentru a-l informa pe Horthy.

■ La 27 martie, din cauza unor complicații în Balcani, ziua Z este amânată cu patru săptămâni. Ulterior, din cauza campaniei din Creta, se mai amână cu o săptămână. Abia la 30 aprilie Hitler este în măsură să fixeze data atacului: 22 iunie 1941. Nu puțini au fost specialiștii care au susținut că tocmai aceste 5 săptămâni de întârziere l-au costat pe Hitler înfrângerea - fără ele, Rusia ar fi fost învinsă.

■ Biroul 4 al Armatei roșii intrase în posesia a numeroase informații în stare să alerteze. Iată câteva din ele: arestarea de către grănicerii sovietici a aproape 5.000 de agenți inamici - numărul de agenți germani uciși în timp ce treceau frontiera fiind de 30 de ori mai mare în aprilie-iunie 1941 decât în aceeași perioadă a anului 1940; 152 de zboruri de recunoaștere ale aviației germane deasupra teritoriului sovietic între 1 ianuarie și 22 iunie 1941; în aprilie 1941, mesaj de avertisment al generalului Susloparov, atașat militar sovietic la Vichy, anunțând declanșarea atacului pentru sfârșitul lunii mai; informațiile lui Sorge, care, la 12 mai 1941, transmite de la Tokio că 150 de divizii germane se concentrează în direcția Uniunii Sovietice și, la 15 mai, că atacul va avea loc la 22 iunie.

■ Și totuși Stalin nu vrea să

Cum a reacționat Stalin

țină seama de aceste avertismente îngrijorătoare. „Lui Stalin îi era așa de teamă ca nu cumva să-i dea lui Hitler un pretext ca să atace - își amintește unul dintre mareșali - încât a interzis trupelor să se instaleze pe poziții avansate și să tragă asupra avioanelor de recunoaștere germane”. Stalin considera că toate inițiativele germane nu constituiau decât un preludiu la o ofertă a unei noi târguieli (de tipul celei de la 23 august 1939) privind sferile de influență. Stalin considera că în cazul în care ar fi refuzat să ia parte la asemenea negocieri, Führerul ar fi putut să se înțeleagă cu Churchill pentru a ataca Uniunea Sovietică. În fapt, Stalin n-a crezut în iminența unei agresiuni și de aceea n-a vrut să dea rapoartelor pe care le primea atenția cuvenită. El a respectat până în ultimele zile acordurile încheiate cu Germania privind livrările de materiale strategice.

■ Din proprie inițiativă, Jukov, ajutat de Vatutin, dă unele ordine importante: începând cu 26 aprilie, 9 divizii și 3 brigăzi aeroportate se vor deplasa spre vest; la 13 mai, 3 armate au primit ordinul să se deplaseze, începând cu 1 iunie, pe poziții noi; la 14 mai, Timoșenko a înaintat cu anticipație la gradul de ofițer numeroși elevi din școlile militare; 793.000 de rezerviști au fost chemați, începând de la finele lui mai, sub arme; între 12 și 15 iunie și la 19 iunie, diviziile din regiunile de frontieră se deplasează spre vest,

iar Cartierele Generale sunt pregătite de război.

■ În cele din urmă, în seara zilei de sâmbătă, 21 iunie, Stalin are în vedere posibilitatea unui atac. El convoacă pe unii comandanți militari și le spune că este posibil ca Hitler să declanșeze o agresiune în 22, 23 sau 24 iunie.

■ La 22 iunie, ora 0,30, Timoșenko semnează totuși un ordin de punere în stare de alarmă generală. La 3,17, Jukov este informat despre un atac aerian împotriva flotei sovietice din Marea Neagră. La 3,30, un alt telefon: orașele din Bielorussia și Ucraina sunt supuse unui bombardament aerian. La aceeași oră, este atacat orașul Kaunas din Lituania. Jukov îi telefonează lui Stalin. La 4,30, toți membrii Biroului Politic se află în anticamera lui Stalin. Stalin ordonă lui Timoșenko și Jukov să dea o directivă de a ataca cu toate forțele unitățile inamice care trecuseră frontiera.

■ În aceeași noapte, ambasadorul german, contele von der Schulenburg, îi înmânează ministrului de externe sovietic, Molotov, declarația de război.

■ Efectul de surpriză al atacului a fost total. Hitler a angajat în luptă 179 de divizii (la începutul lui august ele vor fi 201), cu efective de 3.500.000 de oameni, cu 3.700 de tancuri și 2.740 de avioane. Bătălia pe viață și pe moarte între superputerile europene de atunci începuse.

ION D. GOIA ■

Ostași, vă ordon: treceti... Nistrul !

„Sacrificiile făcute de la trecerea Prutului ar fi anihilate. Ungurii ar ocupa imediat restul Ardealului”

„A mă fi oprit la Nistru și a retrage forțele din Rusia, înseamnă pentru un om care mai poate încă judeca, a anihila dintr-o dată totul, toate sacrificiile făcute de la trecerea Prutului, acțiune în contra căreia nu v-ați pronunțat public; înseamnă a ne dezonora pentru vecie ca popor; înseamnă a crea țării, în cazul victoriei germane, condiții dezastruoase, fără a ne asigura; în cazul victoriei ruse, nici provinciile pentru care luptăm și avem datoria sacră să luptăm, nici granițele care vor voi să ni le mai lase rușii, nici libertățile noastre și nici măcar viața familiilor și a copiilor noștri; în sfârșit, înseamnă, din cauza nestabilității și feloniei pe care mă sfătuiți să o practic - și aceasta este cea mai mare crimă - a asigura țării în viitoarea comunitate europeană, o poziție morală care îi va ridica drepturile idealurilor sale și ar putea să-i fie chiar fatală. Gestul pe care mi-l cereți să-l fac, domnule Brătianu, va face din neamul românesc o victimă a tuturor, fiindcă, concomitent cu dezorganizarea, prăbușirea și distrugerea armatei ar începe instaurarea anarhiei în țară. Comuniștii, legionarii, jidanii, ungurii, sașii ar începe agitațiile, lupta, distrugerea ordinii, a liniștii, pentru a profita de ocazie, pentru a da ultima lovitură de picior unui neam care cu adevărat ar merita calificativul de netrebnic. Ungurii ar ocupa imediat restul Ardealului. Iată, domnule Brătianu, la ce ar da naștere gestul pe care mi-l cereți să-l fac. Ar fi gestul nefericit al unui soldat lipsit de onoare, al unui om de stat nu numai inconștient, dar nebun.”

Mareșal Ion Antonescu, 29 oct. 1942

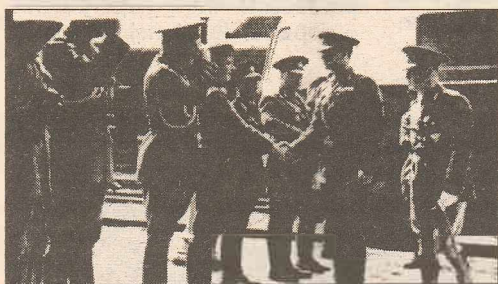
□ A fost campania din Rusia o eroare politică și militară? Putea mareșalul Antonescu să oprească înaintarea armatei române după eliberarea Basarabiei și Bucovinei de Nord, sau acest lucru era incompatibil cu legile războiului?

„Este inadmisibil să ne prezentăm ca agresori față de Rusia, astăzi aliata Angliei”

„Dacă întreaga opinie românească, cu noi toți, am fost pentru recucerirea provinciilor rupte prin agresiune de la patria mamă, suntem categoric în contră ca România să urmărească obiective de agresiune. Nu este admisibil să ne prezentăm ca agresori față de Rusia, astăzi aliata Angliei, probabil învingătoare, pentru alt obiectiv decât Bucovina sau Basarabia - în tovărășie de arme cu Ungaria și cu Axa, care ne-au rupt printr-un act arbitrar, neratificat de nimeni, o parte importantă a țării noastre, vătămându-ne teritoriul, mândria și onoarea națională. Chiar și tovărășia de arme de până acum, impusă de împrejurări, este cât se poate de supărătoare, câtă vreme încă nu am primit nici o satisfacție în problema Transilvaniei, dar ea are totuși o singură justificare: aceea că este menită să repare pierderea ce am suferit, înainte cu un an, în urma presiunii exercitate de Axă, care la vremea sa ne-a legat mâinile, oprindu-ne să ne apărăm. Acum ea ni le-a dezlegat. Basarabia și Bucovina s-au unit cu regatul vechi, prin voința lor liberă și pe baza principiului auto-determinării popoarelor. Ar fi prea pretențios să credem că continuarea războiului germano-rus ar depinde de colaborarea noastră, precum este nu mai puțin pretențios să proclamăm noi, România, război sfânt contra Rusiei, pentru organizația ei internă, de stat și socială. Războiul sfânt, militar și politic, să-l prestăm pentru România Mare, cu toate provinciile sale. Nu avem nici un soldat român de sacrificat pentru scopuri străine. Trebuie să cruțăm armata noastră pentru scopurile noastre românești, care sunt multe și mari și de tragică actualitate pentru foarte vremuri.”

Luliu Maniu, 18 iulie 1942

M.S. Regele Mihai și mareșalul Ion Antonescu într-o inspecție pe frontul din Basarabia

Alături de armata germană motorizată, artileria română se deplasa cu mijloace hipo („Tempo” nr. 36, 14 ianuarie, 1943).

Veteranii au cuvântul

„Campania din Rusia a fost o datorie de onoare”

- A fost necesară ofensiva Armatei Române dincolo de Nistru?

- Gen. Ion St. Dăscălescu, veteran de război, fost comandant de companie, în Regimentul 9 vânători de gardă din Divizia de Gardă: „Susțin, cu toată convingerea, că ofensiva Armatei Române la est de Nistru era necesară. Ca motiv principal amintesc un principiu general de război: inamicul învins trebuie

adus în situația de a nu mai riposta, asta ca să nu folosesc termenul dur de a fi nimicit. În al doilea rând, Armata Română s-a angajat în operațiuni împotriva URSS alături de Germania.

Acest fapt a constituit un legământ de onoare ce trebuia respectat. Dacă ne-am fi oprit la Nistru, ar fi însemnat încălcarea onoarei militare. Mai mult, în 1941, când noi am început războiul împotriva URSS, exista ferma convingere că Germania va câștiga. Războiul nostru avea ca scop recuperarea Basarabiei și Nordului Bucovinei, deci eram perfect motivați. Gândiți-vă că i-am fi abandonat pe germani și că ei-ar fi câștigat războiul... Nu că Armata Română ar fi fost pregătită pentru ofensivă în Est. Sau că sprijinul ei ar fi fost esențial. Nici vorbă! Soldații români, de exemplu, se deplasau cu... căruțe cu coviltir! Iar Armata Germană avea cea mai modernă tehnică de luptă. Erau cei mai puternici. Sprijinul Armatei Române era, mai degrabă, o datorie morală. Că i-am „trădat” pe nemți, ne va judeca istoria! Iată ce

soartă are Ungaria astăzi, țară care a rămas alături de ei până la capăt...

- Ce s-ar fi întâmplat dacă Germania ar fi câștigat Războiul?

- Atunci Iadul ar fi devenit Rai și noi am fi scăpat de bolșevism. Probabil, am fi fost o națiune înfloritoare și civilizată.

„Să ne fi oprit la Nistru? Atunci, de ce am trecut Tisa ?”

Aceleași întrebări le-am adresat și gen. Gheorghe Ioniță, veteran de război. Iată răspunsurile celui ce a fost, în timpul campaniei din Est, sublocotenent în Divizionul 14, Artilerie Grea Independent:

„Războiul împotriva URSS a fost „Războiul Sfânt” pentru întregirea țării, pentru nimicirea bolșevismului. Doar ne-am aliat cu Hitler pentru

Fotografie apărută în revista germană „Signal” (nr. 1, septembrie 1941). Cinci evrei scoși din ascunzătorile Chișinăului în flăcări au fost acuzați că sunt: agent GPU (strămoșul KGB-ului), comisar de război sovietic în haine civile, comuniști fanatici și au fost executați.

a-l determina să anuleze Dictatul de la Viena.

Judecând așa, de ce am depășit și granița de vest a țării? Orice altă opinie nu mai are astăzi valoare absolută. Lucrurile trebuie judecate prin prisma evenimentelor de atunci, în cadrul contextului de atunci.”

- Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi câștigat Germania Războiul?

- Categoric, germanii ar fi fost mult mai generoși cu noi decât rușii. Am fi rămas cu toată țara întreagă și poate că ne-ar fi împins până la Bug.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

Ordin al Marelui Cartier General Nr. 905/08 august 1941

„Statul Român se va purta cu omenie, nu se va atinge nimeni de proprietatea individuală, atâta timp cât fiecare își vede de treabă, va lucra și va fi om de ordine.

Bisericele vor fi deschise și se vor trimite pe cât posibil preoți misionari.

Să se caute a se apropia populația prin măsuri de ordine, dreptate și respect pentru bunurile sale, asociind-o la lupta contra elementelor provocatoare de tulburări și dezordine... Spiritul de dreptate și tratamentul omenesc ce se va aplica populației vor contribui în mare parte la siguranța noastră. Suntem veniți aici ca să instaurăm o ordine nouă. Ofițerii și trupa Armatei 3 vor oferi acestei populații un exemplu de forță, ordine și omenie.

Acțiunile pornite însă din umbră și care vor căuta să ne lovească în spate vor fi pedepsite fără cruțare și imediat.”

Comandantul Armatei 3, General de corp de armată Petre Dumitrescu

Doi soldați români au luat prizonieri 700 de soldați ruși, pe Frontul de Est, în ziua de 10 august 1941. Evenimentul s-a petrecut în apropierea localității Vradievca - Ucraina. Cei doi români erau sergenții Constantin Mărășoiu și Radu Giurcan, care făceau parte din Unitatea a 3-a călărași de intervenție rapidă, din cadrul Corpului de cavalerie motorizat. Atunci, dl Mărășoiu avea 22 de ani, azi are 78 și povestește acea extraordinară întâmplare, pentru revista Flacăra:

Ostași români eliberând o localitate din Bucovina

Trupele românești de intervenție rapidă

„Am plecat, împreună cu colegul meu, pe motocicletă cu ataș, să ducem un mesaj la Regimentul 6 roșiori, comandat de generalul Cornea, iar de acolo la detașamentul german „Lindemann”, care se găsea pe poziții mult înaintate, având în flancuri trupe sovietice, organizate pentru rezistență. Dar am greșit drumul și ne-am trezit în spatele artileriei ruse. Rușii tocmai mergeau cu gamelele la masă, dezorganizați și beți. În plus, o parte din ofițeri îi părăsiseră. Ca să nu mai spun că tranșeele și câmpul erau pline de sticle de vodcă - rușii nu plecau la atac decât beți morți, așa i-am văzut mereu. În jur erau sumedenie de soldați ruși morți și neîngropați. Câmpul, puțea. Am luat-o cu motocicletă prin lanul de porumb și ne-am apropiat de inamic. Știam câteva cuvinte rusești. M-am ridicat pe atașul motocicletei, am tras câteva focuri de armă și am strigat la ruși, care tocmai mâncau, să arunce armele și să se predea.

Le-am spus că sunt încercuți de două divizii românești și asta i-a convins să arunce armele și să se predea. Făcusem prizonieri 700 de oameni, aproape un regiment. Ne-au întrebat ce avem de gând să facem cu ei și le-am spus că îi ducem la armata română. Rușii nu voiau să fie duși la nemți, preferau la români. Printre soldații ruși se găseau și basarabeni. Pe aceștia i-am scos din rânduri, le-am dat ștoburi (pari) și i-am pus să-i păzească pe ruși. Am mers în coloană cale de câțiva kilometri, până când am dat de nemți, care au deschis foc de pe tancuri asupra noastră. Am ridicat fanionul alb, de predare și mai apoi am văzut că ajunsesem la unitatea „Lindemann”. Nemții ne-au dat în ajutor 14 soldați, pentru escortă, și am pornit mai departe cu prizonierii. Pe drum, ne-am întâlnit cu o unitate românească de vânători de munte, din corpul de armată al generalului Avramescu. Ne-au mai dat și ei 16 soldați pentru escortă și așa am ajuns înapoi la unitatea noastră,

cu 700 de prizonieri ruși!” După război, dl Mărășoiu a fost chemat de trei ori la Securitate, pentru interogatoriu și a dat explicații în legătură cu fapta sa de arme, când i-a luat prizonieri pe cei 700 de ruși, apoi Securitatea a descins de mai multe ori la domiciliul său, pentru percheziție. „Căutau peste tot în casă, în pod, în sobă, chiar și în saltea! Mi-au fost confiscate o parte din decorații.” Pentru faptele sale de arme, sergentul Mărășoiu Constantin fusese decorat cu „Virtutea Militară de Război” - clasa a II-a și „Crucea de Fier” germană - clasa a II-a.

Bilanțul Campaniei din Est

La acțiunile militare desfășurate între 22 iunie 1941 și 23 august 1944 au participat 2 armate române (3 și 4) cu 10 corpuri de armată (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 11 armată de munte și de cavalerie), 35 divizii (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 18, 19, 20, 21, 24, 35 infanterie, 1 gardă, 1 grăniceri, 1 blindată, 1, 2, 3, 4 munte, 1, 5, 6, 7, 8, 9 cavalerie, 1 și 3 pază), 2 brigăzi fortificate (1 și 2), 4 comandamente de munte (101, 102, 103, 104) și un comandament de infanterie (110). Acestora li s-au adăugat forțele Aeronauticii și Marinei militare, conform unei situații întocmite la sfârșitul războiului de colonelul Mihai Protopopescu, șeful Secției 1 din Marele Stat Major. În operațiunile militare din Campania din Est a fost angajat un efectiv mediu de 911 193 militari (27 480 ofițeri, 21 824 subofițeri și 861 889 trupă). Cu excepția perioadei octombrie-decembrie 1942, ponderea efectivelor aflate la est de Nistru, pe front, a fost inferioară celor rămase în țară. În noiembrie 1942, de exemplu, din totalul de 1 437 657 militari mobilizabili: se aflau la est de Nistru 463 395 militari români (32%), din care pe front 380 103 (165 512 în Cotul Donului, 82 183 în Stepa Calmucă, 65 681 în Caucaz, 26 126 în Crimeea, 40 601 în Ucraina, la est de Bug) și 83 292 în Transnistria, cu misiunea de pază, siguranță și ordine. În acel moment, în țară se aflau mobilizați 323 445 militari (22% mobilizabili).

Vânători de munte români pe Frontul de Est

Cea mai mare bătălie de tancuri de pe frontul din Moldova

Fotografia alăturată vă înfățișează un grup de tineri ofițeri într-o atitudine mai puțin ortodoxă. Cel care ne-a dăruit poza, colonelul veteran Gheorghe Oprîșescu, se afla în momentul respectiv în spatele aparatului. Imaginea a fost luată în apropierea adăpostului blindat de pe linia de apărare Holoșeni - Movileni - Strunga, la sud de Rădăușeni. Aici, peste numai câteva zile, între 2 și 4 mai 1944, a avut loc al doilea „Mărășești”, dar în care românii, de data aceasta alături de germani, au anihilat o uriașă ofensivă bolșevică. Atacul, povestește colonelul Oprîșescu, a început cu o formidabilă pregătire de artilerie. Apoi, rușii au aruncat în luptă o mare de oameni, majoritatea beți turtă și fără arme. Ei au căzut cu mii în fața mitralierelor românești. Apoi au atacat blindatele, dar germanii aveau deja în dotare celebrele Faustpatrone și Offenzuhr. Au intrat în luptă și tancurile tip „Tiger” și „Panzer”. A fost o înecățare teribilă care a durat două zile și două nopți. Sovieticii au lăsat pe câmpul de luptă 802 tancuri distruse. A fost ultima mare victorie româno-germană din Moldova.

Dan A. Lăzărescu:

Antonescu a fost forțat să treacă Nistrul

- Ar fi putut Antonescu, în campania din Răsărit, să se oprească la Nistru și să nu meargă mai departe?
- Părerea mea este că această soluție, pe care Finlanda a avut curajul s-o aplice, era aproape imposibil de executat. Antonescu își luase obligații și avea o foarte mare datorie de grațitudine față de Hitler care, în duelul său cu legionarii, împotriva sfaturilor lui Alfred Rosenberg și mai ales ale lui Himmler (care mizau pe șansa legionară și aveau agenții lor pe lângă Horia Sima) și sfatului de Göring și de statul major, mizase pe Antonescu, pentru că își dădea seama că Antonescu, împreună cu partidele istorice, liberal și național-țărănesc, care îl sprijineau până la un anumit punct (împotriva legionarilor în orice caz), reprezintă economia românească, forța militară românească, entuziasmul românesc pentru recuperarea provinciilor răpite cu mișcările de către Stalin în iunie 1940.

Infanteriști români trecând Prutul pe un pod de pontoane

Aviația de recunoaștere

DI Marius Pop, locotenent colonel aviator, în rezervă, veteran de război: „În al doilea război mondial, am făcut parte din echipajul unui dintre cele șase avioane de recunoaștere îndepărtată ale Corpului aerian român. Aceste șase avioane erau de fabricație germană, de tip Junkers 88-D. Erau cele mai bune avioane la acea oră, pe plan mondial, capabile să atingă înălțimea de 9.000 de metri, dotate cu trei mitraliere de calibru 13,2 mm, cu bandă mixtă - cartușe perforante, explozive, trăsătoare și incendiare. Avionul era dotat și cu un tun de 20 mm, aflat la dispoziția comandantului de bord. Acest avion nu putea fi doborât de artileria antiaeriană din acea vreme, care avea plafon la 8.000 de metri. Rușii nu aveau aviație pentru recunoaștere îndepărtată, iar avioanele lor nu puteau urca la 9.000 de metri altitudine, deși primiseră linii tehnologice de fabricație de la englezi și americani - bimotore Boston și Iac. În plus, avioanele lor n-aveau armamentul pe care îl aveam noi. Pentru fotografierea unor obiective din teritoriul inamic, avioanele românești de recunoaștere îndepărtată erau dotate cu un aparat F-75, cu o distanță focală de 75 cm, capabil să fotografieze de la înălțimea de 9.000 de metri.”

Marina

În timpul celui de-al doilea război mondial, marina militară fluvială română a fost cea mai puternică din Europa, ne-a declarat dl Nicolae Bănică, comandor (colonel) în rezervă, veteran de război, care, în timpul conflagrației, a făcut parte, ca elev al Școlii militare, din echipajul navei-amiral „Mugescu”, pe Marea Neagră. Marina militară fluvială română era compusă din monitoare, vedete blindate, vedete dragoare, vase ușoare de luptă etc. „Monitoarele erau adevărate fortărețe fluviale. Au fost bombardate de aviație, cădeau bombe de 500 de kilograme pe puntea acestor nave și doar le zgârau!”

Marea Neagră a fost dominată de flota militară românească. Aceasta și-a impus fără probleme supremația în fața flotei sovietice. „În timpul celui de-al doilea război mondial nu au existat confruntări navale în Marea Neagră și asta pentru că flota românească era foarte puternică și rușii n-au avut curajul să se apropie de noi. Flota română din Marea Neagră era compusă din patru distrugătoare, patru submarine, șase submarine de buzunar. Aveam nave de debarcare, canoniere. Distrugătoarele erau dotate cu lansatoare de torpile. Navele noastre dispuneau de aparatură de ascultare antisubmarină, de artilerie navală și antiaeriană. A fost o încercare a rușilor, imediat după începerea războiului, de atacare a navelor noastre. Ei au venit cu crucișătoarele Harkov și Moscova, dar artileria noastră a scufundat repede pe unul din ele și de atunci rușii nu s-au mai arătat în Marea Neagră!” După 1947, celebrele monitoare fluviale române - fortărețe fluviale - au fost, parte din ele, tăiate, iar altele au fost lăsate să ruginească. Flota maritimă a fost și ea dezorganizată, iar nava-amiral „Mugescu”, dotată cu cea mai înaltă tehnologie militară la acea oră, a fost confiscată de ruși.

Pagină realizată de DAN GHEORGHE ■

Marile cotituri

Războiul Germaniei și al aliaților ei în contra Rusiei a fost, după cum se știe, cu dus-întors. După o înaintare spectaculoasă, care, în linii mari, se încadra în termenul stabilit - de 5 luni - pentru terminarea Operațiunii Barbarossa, ofensiva s-a oprit la porțile Moscovei. Bătălia pentru Moscova (iarna 1940-1941) a fost câștigată de sovietici, dar ea nu a constituit prima cotitură militară hotărâtoare în mersul războiului; germanii puteau reveni. Specialiștii consideră că pentru soarta războiului din Răsărit cotiturile militare hotărâtoare sunt Stalingradul (la care unii istorici adaugă și Kurskul) și debarcarea Aliaților în Normandia (Operațiunea Overlord). După ele a urmat, firește, momentul crucial care a fost cucerirea Berlinului și capitularea Germaniei. Pentru al doilea război mondial în întregul său, la cele de mai sus se adaugă, drept cotituri militare cruciale, bătălia pentru Anglia, bătălia din insulele Midway și bombardamentele atomice asupra orașelor Hiroshima și Nagasaki, urmate de capitularea Japoniei.

Stalingrad și Kursk

■ La 23 iulie 1942, generalul Kleist cucerește Rostovul, însă Armata roșie se retrage, scăpând manevrelor de încercuire pregătite de Hitler. În aceeași zi, Führerul semnează Directiva nr. 45, care stipulează: „Armata germană va urmări, simultan, două obiective opuse: 1. În Caucaz, Baku și Batumi (Grupul A); 2. Cucerirea Stalingradului (Grupul B)”. Aceasta înseamnă că, în același timp (simultanitatea se va dovedi ulterior o mare greșeală), să fie capturată zona petrolieră și să fie distrusă concentrarea de forțe, în curs de realizare, în regiunea Stalingradului, regiune pe care, după toate probabilitățile, inamicul o va apăra cu înverșunare. Hitler speră să dea de această dată marea bătălie de distrugere a inamicului, pe care o aștepta din 1941; până atunci el nu reușise decât să nimicească trupele de acoperire, în 1941, și să câștige doar bătăliile de la Harkov și din Crimeea, în 1942.

■ Sesizând scopul manevrei germane, Stalin și Statul Major constituiseră la 12 iulie Frontul de la Stalingrad, a cărui conducere o încredințase generalului Eremenko, secondat de consilierul... Hrușcirov! La 28 iulie, Stalin semnează cel mai important ordin de zi: „Am pierdut 70 de milioane de locuitori (aflați în teritoriile ocupate de germani - n.n.), 12.800.000 de tone de grâu, 10 milioane de tone de metal. Am pierdut superioritatea în rezerve umane și în cereale. Dacă am continua retragerea, am fi pierduți. A sosit momentul să oprim retragerea: nici un pas înapoi! Acesta trebuie să fie cuvântul nostru de ordine. Să ținem cu dinții de fiecare pic de pământ sovietic și să-l apărăm fără a precupeți nici un efort. Nici un pas înapoi fără ordinul comandantului suprem!”. Așadar, Hitler a decis declanșarea bătăliei de la Stalingrad, iar Stalin a primit provocarea.

■ La Stalingrad, începând de la 20 august 1942, generalul Paulus, comandantul Armatei a 6-a, bate pasul pe loc. Aflând că importante forțe inamice se concentrează în acest sector, Hitler consideră că a sosit momentul să declanșeze bătălia decisivă care să distrugă inamicul. În tabăra sovietică, Hrușcirov mobilizează populația civilă, în timp ce Eremenko organizează luptele de stradă. Înaintarea lui Paulus se face cu 200 de metri pe zi, însă fiecare pas înainte declanșează un contraatac. Pierderile, de o parte și de alta, sunt înspăimântătoare. Hitler trimite mereu întăriri, dar, cu toată superioritatea lor numerică, germanii nu reușesc să încline balanța de partea lor. Aviația germană distruge tot orașul, însă ruinele împiedică înaintarea tancurilor. La 8 noiembrie, Führerul anunță victoria la Stalingrad; prematur. În fapt, venise iarna și acest lucru era cu totul în favoarea sovieticilor.

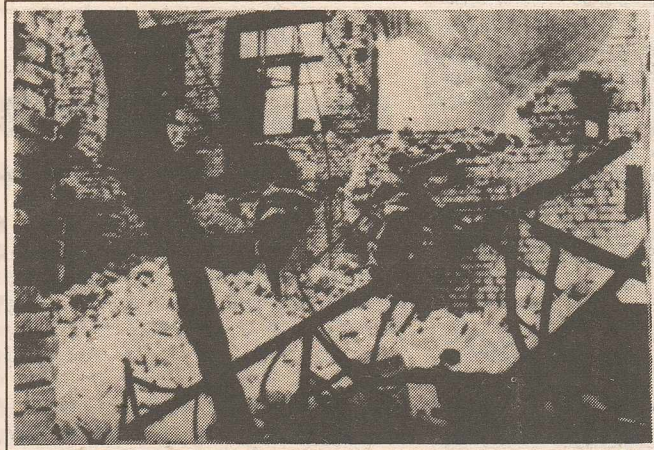
■ Între timp, Eremenko alcătuiase un plan (adoptat imediat de Statul Major) care prevedea atacarea punctelor

slabe ale adversarului, pentru a executa o manevră de încercuire.

■ Paulus ar fi vrut să prevină aceste manevre ale inamicului, dar a primit un ordin categoric de a rămâne pe loc. La 19 noiembrie, Stalin declanșează ofensiva prevăzută. După luptele de uzură din vară, sovieticii beneficiază acum de o superioritate locală, mai ales în domeniul artileriei. Rușii străpung frontul și Armata a 6-a este încercuită. Paulus cere Führerului să-i lase întreaga libertate de acțiune, dar primește asigurări că va fi despresurată în timp util. Aprovizionarea pe calea aerului este însă foarte redusă, iar despresurarea nu reușește.

■ Iarna își spune cuvântul. Trupele generalului Paulus, slăbite fizic și afectate moral, pierd mereu teren. La 8 ianuarie 1943, înainte de a lansa un ultim contraatac, sovieticii le oferă o capitulare care să nu-i dezonoreze. Paulus refuză. La 10 ianuarie, 7.000 de tunuri ale artileriei rusești macină pozițiile inamicului. La 22 ianuarie, după ce a pierdut ultimul aerodrom, Paulus îi cere lui Hitler aprobarea de a capitula. Primește următorul răspuns: „Este interzis să vă predați. Armata a 6-a va apăra pozițiile până la ultimul om și până la ultimul cartuș; prin rezistența sa eroică, va aduce o contribuție de neuitat la stabilirea unui front defensiv și la salvarea lumii occidentale”. Paulus este avansat mareșal la 24 ianuarie, iar la 31 ianuarie este luat prizonier. Când a aflat că Paulus s-a predat, Hitler a făcut o criză de nervi: „Când ai un revolver, este totuși ușor! Ce lașitate!”.

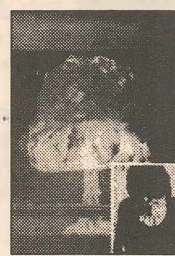
■ Înfrângerea germanilor la Stalingrad va avea urmări incalculabile: în Germania, în țările Axei și în lumea întreagă.

■ O altă bătălie de importanță excepțională, pusă uneori pe același plan cu cea de la Stalingrad, este bătălia de la Kursk. Atacul german din această zonă purta numele de Planul Citadela. Interceptând planurile germane, sovieticii au putut pregăti cu minuțiozitate riposta. Din această cauză, ofensiva germană, declanșată la 5 iulie 1943, a mers foarte greu. Având o forță de 260 de tunuri pe kilometru, o superioritate în oameni de 2 la 1, la tancuri de 7 la 3, la avioane de 3 la 1, sovieticii străpung frontul german pe o lățime de 20 de kilometri. La 16 iulie, generalii Model și Manstein sunt siliți să se retragă. Operațiunea Citadela eșuase. Germania a pierdut pentru totdeauna inițiativa în Răsărit. După cucerirea de către Konev a Harkovului, la 23 august 1943, Hitler este obligat să treacă la defensivă.

7 decembrie 1941: Baza navală americană de la Pearl Harbour este atacată și distrusă de japonezi. SUA intră în război împotriva Axei. Este punctul cheie al sângeroasei aventuri a secolului. Japonia va capitula în urma a două devastatoare explozii atomice.

Hiroshima și Nagasaki

■ În momentul în care se deschidea, la 17 iulie 1945, Conferința de la Potsdam (ea avea să țină până la 1 august), americanii aveau gata trei bombe atomice. Una dintre ele a fost făcută să explodeze în deșertul Alamogordo, chiar pe 17 iulie; experiența s-a desfășurat cu deplin succes. Atunci, Truman a lansat ideea că, poate, pentru a împiedica să mai moară încă 1 milion de americani în războiul cu Japonia, n-ar fi rău să utilizeze celelalte bombe atomice pe care le avea. Japonia a fost somată să capituleze. În cele din urmă, Truman a luat decizia atacului atomic.

■ La 6 august 1945, un avion superfortăreață „B-29”, pilotat de colonelul Tibbets, survolează Hiroshima. La ora 8,15, de la o înălțime de 9.000 de metri, lansează asupra orașului o bombă de 4,5 tone, supranumită „Little Boy”. Este prima bombă atomică pe bază de uraniu 235. La 600 m de sol, o explozie produce detonarea în aer a unei încărcături echivalente cu 13.500 tone de trinitrotoluen. În loc de 20.000 de victime pronosticate de Oppenheimer, se vor înregistra 78.150 de morți, 13.983 dispăruți și 37.425 răniți. Pe o rază de 2,5 km de la centrul exploziei, toate clădirile au fost distruse, făcând loc unui deșert atomic pe o suprafață de 11 kmp. Comisia americană de anchetă asupra bombardamentelor strategice a stabilit că acesta a fost cel mai... eficient bombardament din întreg războiul, pentru că a produs 17.000 de victime pe kmp, dintre care 8.000 de morți și dispăruți, față de 4.800 și 2.000 la Tokyo în timpul raidurilor incendiare. „Este cel mai mare eveniment al istoriei” - a exclamat Truman.

■ Domici de a precipita evenimentele și a-i împiedica pe japonezi să trateze cu rușii, americanii hotărăsc să devanseze cu două zile lansarea celei de-a doua bombe atomice, adică 9 august în loc de 11, cum fusese prevăzut inițial. La ora 3,49 dimineața, maiorul Sweeney decolează de pe aeroportul din Tinian. Avionul său „B-29” transportă o bombă cu plutoniu, de 5 tone, supranumită „Fat Man”. Puterea ei de distrugere este de 20.000 de tone de trinitrotoluen. Avionul ajunge deasupra orașului Nagasaki la ora 10,58. Lansează bomba de la o altitudine de 9.000 m. Se vor înregistra 73.883 de morți și 74.904 răniți, adică 12.000 de victime pe kmp, dintre care 6.000 de morți.

■ Împăratul Hirohito duce o adevărată bătălie pentru acceptarea ultimatumului american (de capitulare necondiționată) dat la Potsdam. După multe peripeții, izbutește să difuzeze mesajul de acceptare pe 15 august 1945, la amiază. Cel de-al doilea război mondial luase sfârșit.

militare

Debarcarea (Operațiunea Overlord)

Fiindcă anul trecut, când s-au împlinit, pe 6 iunie, 50 de ani de la declanșarea ei, despre **Operațiunea Overlord** s-a scris foarte mult, aici vom consemna doar elementele esențiale.

■ Cerută cu insistență de sovietici chiar de la începutul războiului, deschiderea de către Aliați a unui al doilea front antigerman în Europa a devenit plan concret abia după Conferința Quadrant, care a avut loc la Quebec între 19 și 24 august 1943 și la care au participat Roosevelt și Churchill cu experții lor și după întâlnirea celor Trei Mari la Teheran, între 28 noiembrie și 1 decembrie 1943. În cadrul unei noi întâlniri, la Cairo, la începutul lui decembrie, liderii americani și englezi, împreună cu experții lor, pun la punct detaliile planului. Comanda va fi încredințată nu generalului Marshall, pe care Roosevelt a dorit să-l păstreze aproape, la Washington, și nici lui Brooke, căruia Churchill îi promisese această funcție, ci generalului **Eisenhower**, care reputase succese răsunătoare în Africa de Nord și în Italia meridională.

■ La 14 ianuarie 1944, Eisenhower se instalează la Londra, preluându-și noile funcții. El va comanda cele 35 de divizii ale Operațiunii Overlord: 15 divizii engleze și canadiene și 20 americane. În prima fază a operațiunii, forțele terestre se vor afla sub comanda lui **Montgomery**; cele navale - sub comanda amiralului **Ramsay**, iar cele aeriene - a mareșalului **Leigh-Mallory**, ambii englezi. Șeful de stat-major al lui Eisenhower este generalul american **Bedell Smith**, iar ca adjunct la comanda supremă, eventual înlocuitor al său, Eisenhower îl are pe mareșalul de aviație britanic **Tedder**.

■ Eisenhower avea o misiune foarte grea. El trebuia să aducă în Europa mai multe milioane de oameni, dintre care 185.000 în ziua Z și un milion și jumătate în cursul primelor 6 săptămâni, precum și descărcarea a 12.000 de tone de material zilnic. Toate acestea

urmas să fie aduse, în cadrul Operațiunii Neptun, de un număr de 5.000 de vase.

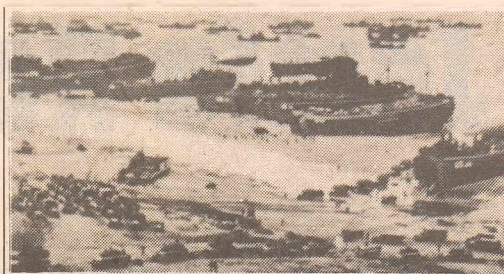
■ Pe parcurs, planul a mai suferit unele modificări, iar ziua Z a fost în cele din urmă fixată la 6 iunie 1944.

■ În această zi, la ora 2 dimineața, două divizii de trupe aeropurtate americane aterizează în sudul peninsulei Contentin. Artileria anti-aeriană germană și vântul le dispersează. Pierderile se cifrează la 1/7 din efective. Trupele aeropurtate nu reușesc să izoleze portul Cherbourg, dar întrerup circulația pe șoseaua Cherbourg-Carentan. Germanii sunt în panică. O divizie aeropurtată britanică este desfășurată în apropiere de Caen. Misiunea sa era capitală: să păstreze flancul stâng, cel mai expus Diviziei 21 de tancuri germane. Debarcarea n-a fost strălucită și fără ezitări inamicului, total surprins, operațiunile Flancului de Est s-ar fi terminat printr-o catastrofă.

■ În centru, între cele două grupuri de trupe aeropurtate cu misiunea de a apăra flancurile, „armada” debarcării, cu 5.339 de nave, pomește în larg.

■ Încă din ajun, dragoarele deminaseră și balizaseră cele zece canale de acces. În cursul acestei zile memorabile, aviația a efectuat 10.585 de zboruri, răspunzând la orice solicitare de intervenție și spulberând orice încercare de apărare a adversarului. Pregătirea terenului de către artileria marinei și aviația strategică a fost atât de bună, încât în final pierderile din cursul debarcării au fost mici, majoritatea fiind accidentale.

■ În seara zilei de 6 iunie, în pofida mării dezlănțuite, generalul Montgomery dispunea în Normandia de 200.000 de oameni, dintre care doar 10.000 scoși din luptă. Debarcarea Aliaților pe continent începuse cu succes. Restul va veni. Urmas însă bătălii grele, pentru că germanii erau încă în stare să riposteze cu putere.

Pe plajele Normandiei, presărate cu morți, debarcarea anglo-americană determină înfrângerea Germaniei în Vest

Bătălia din insulele Midway

■ Mai puțin mediatizată în Europa, deci mai puțin cunoscută de locuitorii Vechiului Continent, **bătălia americano-japoneză din arhipelagul Midway (în Pacific)** a influențat hotărâtor mersul războiului. Bătălia a avut loc pe 4 iunie 1942. Într-o primă manșă, cele 115 avioane americane cu baza în insulă atacă cele patru portavioane ale amiralului Nagumo. Dar japonezii ripostează și câștigă această manșă. Atunci americanii atacă cu 200 de avioane de pe vasele „Yorktown”, „Hornet” și „Enterprise”. Sprijinite de avioanele de vânătoare, avioanele torpiloare și de bombardament trec în picaj prin perdeaua de foc formată de portavioanele japoneze dispuse în careu. La ora 10.25 vasul „Soryu” este atins; după un minut sunt lovite și portavioanele „Kaga” și „Akagi”. Nagumo pierde trei portavioane. El își va lua revanșa atacând și distrugând portavionul american „Yorktown”, după care se retrage. La ora 17, avioanele americane ajung din urmă cel de-al patrulea portavion inamic, „Hiryu”, și îl scufundă. Amiralul Yamaguchi, unul dintre cei mai de seamă șefi ai marinei japoneze, după Yamamoto, și 416 marinari sunt înghițiți de apele oceanului. Avioanele americane care nu mai au unde ateriza se pierd în mare.

■ Bilanțul: pentru japonezi - distrugerea a 4 portavioane grele, a 2 crucișătoare, a 3 distrugătoare și a numeroase vase mici; o pierdere ireparabilă a constituit-o faptul că toate echipajele aeriene ale celor 4 portavioane, atât de bine pregătite, au încetat să mai existe. Pierderi americane: un portavion, un distrugător și 150 de avioane. După părerea specialiștilor, Midway constituie un exemplu rar întâlnit în istorie de victorie cu caracter decisiv raportată cu mijloace net inferioare celor ale adversarului. Aceiași specialiști apreciază că Midway, acțiunea navală cea mai importantă de la Trafalgar încoace, a constituit o mare cotitură a războiului.

Căderea Berlinului

■ Rușii se temeau de „trădare” din partea Aliaților, să nu care cumva să se înțeleagă cu Hitler peste capul lor, și de aceea țineau cu strânsie să cucerească ei **Berlinul**. Aliații le-au făcut pe voie, le-au lăsat lor Berlinul. Atacul final este lansat la 16 aprilie.

■ Efortul de război al sovieticilor este foarte mare. Între 16 aprilie și 8 mai, Fronturile 1 și 2 bielorus și Frontul 1 ucrainean vor pierde în această ultimă bătălie 304.887 de oameni (morți, răniți și dispăruți). Jukov forțază frontul spre partea de nord-est a Berlinului, în timp ce **Konev** înaintază spre vest, de unde se îndreaptă spre nord spre a face joncțiunea cu trupele lui Jukov. La 21 aprilie, Konev ajunge în cartierele marginase din partea de sud. La 23 aprilie, Jukov se află în suburbia de est. Orașul este încercuit, Hitler rămâne în bunkerul său și dirijează apărarea.

■ În centrul Germaniei, Eisenhower își continuă înaintarea spre Elba, neglijând Berlinul. Mareșalul **Model** este prins în capcană în regiunea Ruhr. Cu cei 325.000 de oameni ai Grupului B, el continuă lupta până la limita extremă, refuzând să capituleze. Se va sinucide la 21 aprilie.

■ Eisenhower i-a prevenit pe șefii Statului-Major Combinat că se vor opri la Elba (semn limpede că exista o înțelegere politică în acest sens). La 17 aprilie, avangărzile blindatelor americane ajung în dreptul fluviului, la 240 km est de Kassel. La 25 aprilie, la Torgau, la 120 km de Berlin, unitățile Corpului 5 american și ale Armatei a 5-a de gardă fac joncțiunea. Eisenhower va dirija forțele lui **Bradley** spre sud, pentru a nu împiedica acțiunea sovieticilor din jurul Berlinului (semn că și în privința aceasta exista o înțelegere politică, deși el a explicat ulterior că nu s-a implicat în cucerirea Berlinului pentru a evita pierderea a circa 100.000 de oameni).

■ La 20 aprilie, **Hitler**, izolat în bunkerul său, decide să rămână la Berlin orice s-ar întâmpla. Îi vede pe cei mai fideli colaboratori ai săi abandonându-l unul după altul: **Göring**, care ajunge la Berchtesgaden, de unde va încerca să negocieze cu Eisenhower; **Himmler**, care se îndreaptă spre Lübeck pentru a trata cu aliații occidentali; **Speer**, care-și face o ultimă apariție la 23 aprilie,

alăturându-se apoi lui **Dönitz**. Doar doi oameni rămân lângă Führer până la sfârșit: **Borman** și **Goebbels**. În aceste condiții, se crede (informațiile sunt foarte nesigure și contradictorii) că la 30 aprilie Hitler s-ar fi otrăvit, împreună cu soția sa, **Eva Braun**. Controversele cu privire la dispariția lui Hitler continuă și în zilele noastre.

■ După încercuirea capitalei germane, apărată de 200.000 de oameni, sovieticii vor lansa asupra ei, cu 25.000 de tunuri, 600 pe fiecare kilometru, zeci de mii de tone de obuze. Berlinul va fi transformat în ruine. Rușii înalță steagul cu secera și ciocanul pe clădirea Reichstagului. Berlinul este cucerit.

■ Au fost mai multe capitulări: a generalului **Weidling**, comandantul apărării Berlinului (2 mai), care s-a predat sovieticilor; a amiralului **Friedenburg**, care, la 4 mai, la Cartierul General al lui Montgomery de la Luneburg, semnează capitularea tuturor forțelor germane din nord-vestul Germaniei, din Danemarca și Olanda. De cea mai mare importanță este însă, firește, capitularea generală a tuturor forțelor germane. Ea a fost semnată de două ori. Prima dată la 7 mai, la Reims, de către **Friedeburg** și **Jodl**, în fața generalului Eisenhower. Sovieticii n-au fost însă mulțumiți, pentru că își doreau lor înșiși această onoare, de a primi capitularea germanilor. Astfel că în noaptea de 8 spre 9 mai, la Berlin, capitularea generală a armatei germane a fost semnată a doua oară, de astă dată de **Keitel** și **Jukov**.

Feldmareșalul Keitel semnează capitularea necondiționată a Germaniei

Zi neagra pentru Germania: drapelul sovietic flutură pe Reichstag

Ruine...

...în inima Reichului...

Jertfa României continuă

□ Regele Mihai conduce acțiunea de la 23 august.
Armata română luptă în vest, de partea Aliatilor.
România scurtează războiul cu 6 luni

23 august 1944

Actul de la 23 august 1944 a constituit, în opinia mării majorități a specialiștilor, unul dintre cele mai importante evenimente din al doilea război mondial, care a determinat scurtarea acestuia cu 6 luni.

Încă înainte de 1944, atât membrii guvernului mareșalului Antonescu, cât și opoziția duceau tratative pentru încheierea păcii cu Aliții. Sunt cunoscute cele două canale diplomatice de la Stockholm și Cairo. Datorită tergiversării tratatelor conduse din umbră de viceprim-ministrul Mihai Antonescu și deciziei mareșalului Antonescu de a nu încheia armistițiu până nu îl consultă și obține acordul lui Adolf Hitler, opoziția ia un serios avans și decide schimbarea regimului și, implicit, încheierea armistițiului cu Aliții.

■ Reprezentanții PNT (Iuliu Maniu), PNL (Gheorghe Brătianu), PSD (Constantin Titel Petrescu) și PCR (cooptat la presiunea URSS și avându-l drept reprezentant pe Lucrețiu Pătrășcanu) se pun de acord cu M.S. Regele Mihai asupra înlocuirii lui Antonescu cu un guvern de militari și ieșirii României din război. Se stabilește ca dată pentru schimbarea regimului Antonescu ziua de 26 august 1944.

■ Datorită faptului că mareșalul Antonescu își anunțase intenția de a face o inspecție pe front începând din 24 august, M.S. Regele Mihai se hotărăște să declanșeze acțiunea în data de 23 august 1944. La ora 16 a acestei zile, Mihai și Ion Antonescu sunt solicitați de către M.S. Regele, la care se aflau convocați, să încheie armistițiul cu Aliții. În urma refuzului acestora, Regele ordonă unui detașament condus de maiorul de gardă regală Anton Dumitrescu să opereze arestarea celor doi. Aceștia sunt închiși în seiful colecției de timbre a Palatului. Începând cu ora 17, sunt convocați și ceilalți membri ai guvernului Antonescu și arestați pe rând.

■ La ora 18.30 armatei îi este dat ordinul de insurecție. Principalele obiective strategice sunt protejate. Se iau măsuri de apărare a Capitalei și a zonelor petroliere.

La ora 22 Regele vorbește, anunță oficial la radio încetarea ostilităților între România și Aliți. Se formează, în jurul aceleiași ore, un guvern condus de generalul Sănătescu. În acest guvern intră ca miniștri fără portofoliu și reprezentanții celor patru partide de opoziție, constituite în Blocul Partidelor Democratice (BPD).

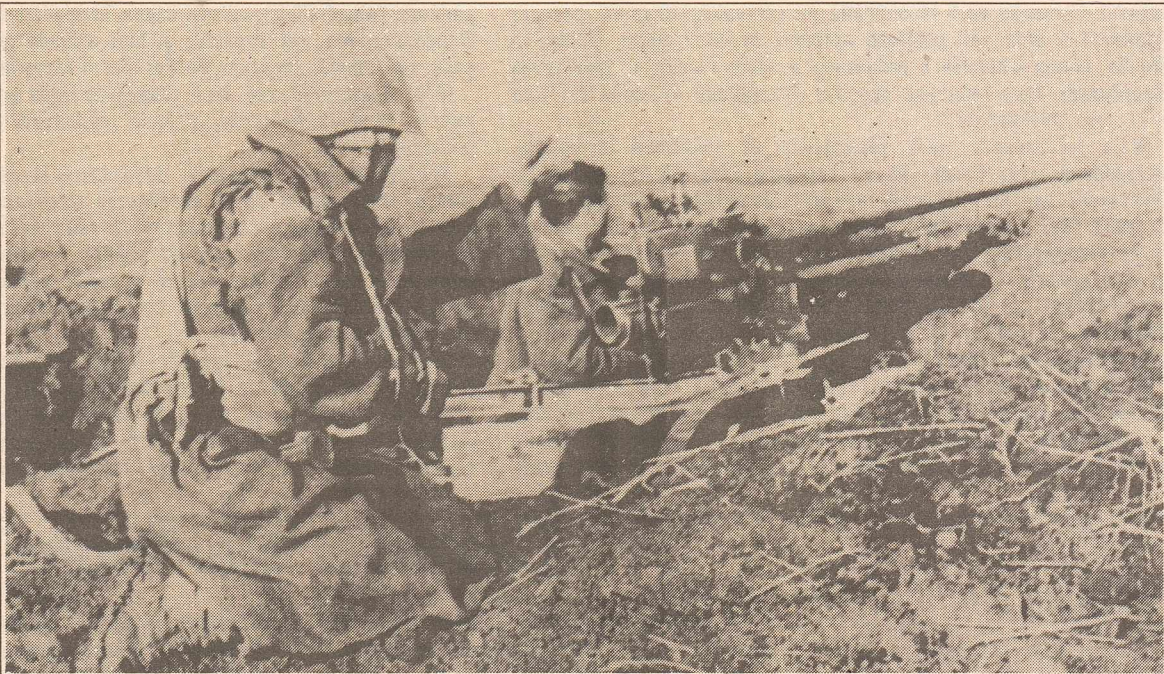
■ Ambasada germană este informată asupra noii situații și Radu Niculescu-Bozești, noul ministru de externe, îi anunță pe germani că își pot retrage liber trupele într-un scurt interval de timp.

■ Germanii primesc ordin din partea Führerului ca prin orice mijloace să împiedice desfășurarea insurecției declanșate. Generalul Gerstenberg, atașatul aviatic al Germaniei la București, reușește să iasă din ambasadă și dă ordin unităților sale de aviație să bombardeze Bucureștiul. Pe 24 august, Lucrețiu Pătrășcanu zboară spre Moscova, pentru a încheia armistițiul cu Aliții, iar în acest timp, aviația germană bombardează Bucureștiul, ocazie cu care este distrusă clădirea Teatrului Național. Germanii rezistă în mai multe centre din București, cum ar fi Școala de Război și Aeroportul Băneasa.

■ Tot pe 24 august, datorită unei neglijențe a generalului Sănătescu, mareșalul Antonescu este preluat de un comando comunist format din chelnerii de la Athenée Palace și condus de ofițerul dezertor Emil Bodnăraș, agent sovietic. Mareșalul va fi deținut într-o casă conspirativă din Vatra Luminoasă, transportat în URSS, iar în 1946 readus la București, judecat și executat.

■ Până la data de 28 august, trupele române reușesc să înfrângă orice rezistență în București și împrejurimi.

■ Pe data de 30 august, când trupele sovietice își fac o intrare teatral-triumfătoare în București, acesta era deja eliberat.

Luptele pe Frontul din Vest

Pe data de 31 august 1944, forțele române încheie practic curățirea zonelor centrale și sudice ale țării de trupe germane. Din acest moment, armata română va începe o ofensivă amplă în Vest și va contribui la eliberarea de sub ocupația germano-maghiară a Ardealului de Nord, precum și la înfrângerea trupelor germane din Ungaria, Cehoslovacia și Austria.

Armata română a avut pierderi imense, care, conform statisticilor, se ridică la 167.525 de morți (din care 5.000 ofițeri) și 11.000 de dispăruți.

■ 1-10 septembrie 1944: trupele române se concentrează în Transilvania neocupată și reușesc să stopeze ofensiva germano-maghiară, în urma căreia fusese pierdut Ardealul. Armata a patra Română trece la contraofensivă, respingând spre nord inamicul.

■ 11 septembrie - 25 octombrie 1944: trupe germano-maghiare declanșează contraatacuri puternice în Crișana și Banat. Trupele române și sovietice se apără și atacă la rândul lor. Până la data de 4 octombrie, sunt eliberate orașele Târgu-Mureș, Turda, Anina și Beiuș. Rezistența acerbă a inamicului slăbește în intensitate. Trupele române eliberează prin luptă Oradea și Clujul, cele mai importante orașe ale Transilvaniei ocupate, iar pe 20 octombrie depășesc granița româno-maghiară și este cucerit orașul Debrețin. Pe data de 25 octombrie trupele române eliberează orașul de graniță Carei, cu aceasta, practic, întregul teritoriu național fiind eliberat.

■ În timpul luptelor noastre pentru eliberarea teritoriului național și-au pierdut viața peste 58.000 de ostași și ofițeri români.

■ 29 octombrie - 26 decembrie 1944: Fronturile 2 și 3 ucrainene ale armatei sovietice, în componența cărora intră și trupe românești, încep operațiunea de cucerire a Budapestei. Armata a patra Română forțează cursul Tisei.

■ Din data de 18 decembrie, Armata a patra Română intră pe teritoriul cehoslovac și, în prima zi a ostilităților,

eliberează orașul Jablonov.

■ 1 ianuarie 1945: Corpul 7 Armată Român duc lupte în interiorul Budapestei. Dintr-un înalt ordin sovietic, pe 15 ianuarie trupele române vor fi retrase din Budapesta. Armata a patra Română * luptă în continuare în Cehoslovacia și eliberează oraș după oraș. Sunt cucerite puncte-cheie pentru înfrângerea trupelor germane din Cehoslovacia.

■ 25 martie - 15 aprilie: începe ofensiva Armatei a patra Române în Munții Tatra Mare. În timpul acestei ofensive, trupele române vor suferi grele pierderi, unități întregi fiind decimate. Armata 1 Română luptă pe Hron și Morava, reușind să domine cursul acestor două râuri.

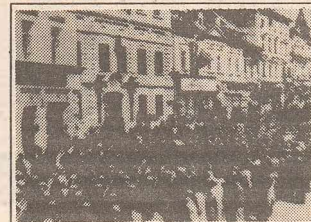
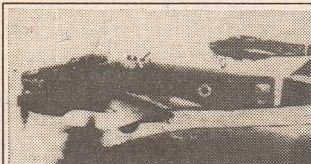
■ 4 aprilie: în Ungaria nu mai este întâmpinată nici o rezistență. În timpul operațiunilor din Ungaria, armata română a pierdut 43.000 de ostași și ofițeri.

■ Între 11 aprilie și 5 mai, Armatele 1 și 4 române duc lupte în masivele muntoase ale Cehoslovaciei și este înăbușită rezistența germană din Masivul Tatra Mică. Două regimente blindate românești luptă pe teritoriul Austriei.

■ Cu toate că, pe 9 mai, al doilea război mondial în Europa încetează oficial prin capitularea necondiționată a Germaniei, armata română va mai lupta în Cehoslovacia până la data de 15 mai, datorită unor unități germane fanatice. În luptele din Cehoslovacia și-au pierdut viața 66.500 de militari români.

■ Din a doua jumătate a lunii mai, trupele române se vor retrage în țară. În ciuda pierderilor grele suferite, României nu i se va recunoaște statutul de cobilgerant de către Aliți.

Pagină realizată de
TOMA ROMAN jr. ■
LUCIA ȘTEFANOVICI ■

Doi veterani ai războiului din Răsărit și din Vest:
colonelul Gheorghe Oprisescu
și
general maiorul Mihai Cucu

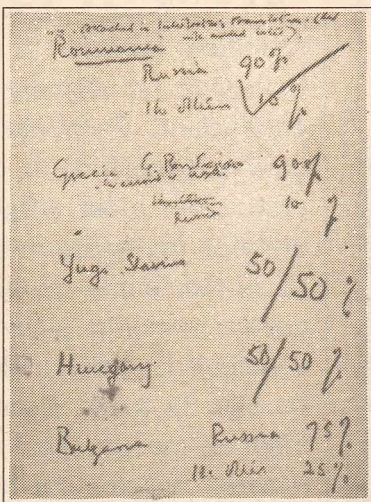
Ofițerii germani din București sunt luați prizonieri

Istoria la piață

ÎMPĂRȚIREA LUMII

Arhitectura lumii postbelice a fost proiectată de Cei Trei Mari exclusiv în conformitate cu interesele, scopurile și mentalitățile lor discreționare. „Mariajul” Roosevelt - Stalin, cu inima Europei livrată pe tavă năvălitorului euro-asiatic, l-a aruncat pe Churchill în corzi; soluția sa, disperată dar mai ales cinică, a fost faimosul târg de la Moscova (ceea ce s-a numit „Conferința Tolstoi” - 9 octombrie 1944): Stalin a luat lista, a privit-o și a bifat-o; totul a durat mai puțin de un minut...

Roosevelt, împins de Hopkins și Marshall, refuzase debarcarea în Balcani, propusă de Churchill; acesta, forțat, i-a dat lui Stalin Balcanii, salvând Grecia și Mediterana, dar mai ales Occidentul. (Eugen Chirovici)

Conferința de la Teheran 28 noiembrie 1943

În timp ce pe teatrul de luptă forța Germaniei slăbea, între marile puteri aliate continua schimbul de mesaje pe căi mai ales ocolite prin care se încerca să se pună bazele viitoarei geografii a păcii. În primăvara anului 1943, la Chicago, Roosevelt și Churchill, împreună cu consilierii lor, analizaseră posibilitățile de deschidere a noi fronturi. Nici unul dintre cei doi lideri nu agrea însă ideea înlocuirii Germaniei cu Rusia ca mare putere europeană. Roosevelt, deja bolnav, nu voia să fie implicat într-un eventual conflict anglo-rus și deși era, firesc, mai apropiat de Anglia, era înclinat să-i dea un ajutor și „Unchiului Joe”, adică lui Stalin. De altfel, la viitoarea conferință de la Teheran a lipsit puțin ca Roosevelt să nu se angajeze masiv pentru sprijinirea economică post-belică a Moscovei.

Front anglo-american în Balcani - „Niet!”

Conferința de la Teheran a avut loc între 28 noiembrie - 1 decembrie 1943. S-a desfășurat în mare secret, după ce s-a discutat mult asupra locului de întâlnire a Cei Trei Mari. Documente postbelice au arătat că Hitler aflase despre întâlnire, dar nu a putut face nimic pentru a o împiedica sau pentru a organiza un atentat.

Roosevelt, Churchill și Stalin, însoțiți de miniștrii lor de externe și de consilieri, au abordat problema diverselor fronturi din Europa: s-a evocat posibilitatea unui front deschis din Adriatică, prin Iugoslavia, care să întâlnească Armata Roșie, dar Stalin nu a fost deloc încântat. El a fost neînduplecat și în privința țărilor baltice, apelând la tot soiul de argumente. Și-a manifestat pretențiile teritoriale pentru anumite zone din Finlanda.

Ce s-a hotărât concret la Teheran?

■ Deschiderea celui de-al doilea front în Europa, termenul maxim acceptat de SUA și Anglia fiind mai 1944.

■ În privința granițelor Poloniei, s-a hotărât ca ele să fie fixate pe Oder (în vest) și pe așa-numita „linia Curzon”. Rusia a revendicat pentru sine porturile Königsberg și Klaipeda (Memel).

■ Stalin a promis că, după încheierea operațiilor din Europa, URSS va declara război Japoniei.

■ Aliații se angajau să acorde sprijin economic Iranului în timpul războiului și după aceea.

■ Sprijinirea mișcărilor de partizani din Iugoslavia și încercarea de a obține angajarea Turciei în război împotriva puterilor Axei.

Trei, Doamne, și toți trei

Chiar în timpul Conferinței, Churchill și-a dat seama de dezacordurile dintre el și Roosevelt, pe de o parte, și dintre el și Stalin, pe de altă parte. El voia să creeze o mare zonă de influență britanică în Europa, dar Roosevelt nu dorea să se lege de mâini și de picioare într-o astfel de aventură. Intuind dezacordul și speculându-l cu abilitate, Stalin hotărâse deja cum va cârmi corabia în avantajul său; aștepta doar momentul potrivit pentru a-și duce la îndeplinire planurile. Pe de altă parte, americanii înțelegeau că prelungirea războiului în Europa însemna amânarea deznoământului în Pacific, unde ei erau puternic angajați împotriva Japoniei. Simțind interesele lui Churchill, Roosevelt și-a exprimat dorința de a trata, chiar la Teheran, anumite probleme numai cu Stalin. Fiecare credea că a obținut un avantaj imediat pentru a-l dezvolta apoi în perspectivă. La ora aceea, și după, contau prea puțin națiunile mici.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Ei au decis

Roosevelt îi admira pe ruși și pe Stalin

□ În memoriile sale, cardinalul Spellman relatează ce l-a spus Roosevelt la 3 septembrie 1943

Despre Rusia

„Dar, a adăugat că n-ar trebui să trecem cu vederea mărețele realizări economice ale Rusiei. Finanțele ei sunt solide. Este firesc ca țările europene să sufere schimbări radicale, ca să se adapteze Rusiei, dar el speră că, în zece sau douăzeci de ani, influențele europene îi vor face pe Ruși să devină mai puțin barbari. Oricum ar fi, a adăugat el, Statele Unite și Marea Britanie nu pot să se lupte cu Rușii. Producția rusească este atât de mare, încât ajutorul american, cu excepția camioanelor, e neglijabil. El speră ca, dintr-o prietenie forțată să rezulte în curând o prietenie reală și durabilă. Popoarele europene vor trebui pur și simplu să suporte dominația rusească, în speranța ca, după zece-douăzeci de ani, să ajungă a trăi bine cu Rușii. În sfârșit, el speră că Rușii vor obține patruzeci la sută din regimul capitalist, iar capitaliștii vor rămâne numai cu șaiszeci la sută din sistemul lor, și astfel o înțelegere va deveni posibilă. Aceasta este părerea lui Litvinov.”

Despre Liga Națiunilor

„Aceasta n-a avut nici un succes, pentru că s-a permis statelor mici să-și spună cuvântul. Viitoarea Ligă va fi formată numai din cele patru mari puteri (Statele Unite, Marea Britanie, Rusia, China). Statele mici vor fi reunite într-o adunare consultativă, fără dreptul de a decide sau de a vota. De exemplu, Grecii, Jugo-Slavii și Francezii vor fi invitați să semneze și ei armistițiul cu Italia. «Pur și simplu, l-am dat de o parte». Ei nu au dreptul să șadă acolo unde sunt cei mari. Numai Rușii sunt admiși, fiindcă sunt mari, puternici și știu să se impună.”

(Robert Grannon - „The Cardinal Spellman Story”, New York, 1962)

Conferința de la Ialta 4 - 11 februarie 1945

□ 7 zile care au hotărât soarta omenirii

■ Conferința s-a desfășurat fără ordine de zi, fără interpret oficial (fiecare delegație asculta traducerea consecutivă a interpretului său), fără stenogramă oficială, fără proces-verbal. Singurele documente valabile au fost: un Comunicat comun, la 11 februarie 1945, și un Protocol al realizărilor Conferinței din Crimeea, semnat de Eden, Molotov și Stettinius, și publicat în martie 1947. Acest protocol conține 14 acorduri, la care se adaugă un al 15-lea (acesta fiind secret) referitor la intervenția sovietică în războiul împotriva Japoniei.

■ Problemele abordate - și asupra cărora s-au încheiat acordurile respective - sunt numeroase, dar fundamentale sunt trei: viitorul Germaniei, viitorul țărilor „Europăi eliberate” și participarea URSS la războiul împotriva Japoniei. Ce luase URSS prin pactul Ribbentrop-Molotov a fost considerat, fără alte dezbateri, ca fiind al URSS.

■ Ce ne interesează în mod deosebit este chestiunea împărțirii „sferelor de influență”, cu alte cuvinte, împărțirea lumii. Moscova și Washingtonul au negat că la Ialta s-ar fi încheiat acorduri privind sferele de influență. Singur Churchill a vorbit despre acest lucru, însă cu referire la întâlnirea de la Moscova din octombrie 1944, și nu la Ialta. Dacă-i vorba de acorduri explicite, așa e, la Ialta nu s-au încheiat asemenea înțelegeri. Dar, prin tot ce s-a discutat și s-a hotărât acolo, prin spiritul care a dominat conferința, Ialta a pus bazele celei mai teribile împărțiri a Europei și lumii din întreaga istorie. La Ialta, împingând Anglia în planul al doilea, URSS și SUA și-au împărțit lumea.

ION D. GOIA ■

Conferința de la Potsdam

□ Avantaj evident pentru URSS

■ Conferința de la Potsdam s-a ținut între 17 iulie și 1 august 1945 și la ea au participat Stalin, Churchill și Truman (Roosevelt răposase). Ca și la Ialta, desfășurarea a fost improvizată. Nu s-a stenografiat nimic în mod oficial și nici nu s-a încheiat un proces-verbal. Fiecare delegație și-a folosit propriul traducător. În schimb, acordul de la Potsdam, rezumat în Comunicatul de la 2 august 1945, va avea putere de lege, pentru că liderii marilor puteri nu se vor mai întâlni încă o dată.

■ Din nou problemele de bază au fost Germania, țăările din Europa centrală și de est și Japonia. În privința Germaniei, se adoptă în cele din urmă proiectul american (de împărțire a ei în cele patru zone de ocupație). Cu privire la țăările „eliberate”, Stalin cere recunoașterea guvernelor de predominanță comunistă; Japoniei i se dă un ultimatum (să capituleze necondiționat).

■ Conferința de la Potsdam s-a încheiat cu un avantaj net pentru URSS, al cărui centru de greutate se deplasează spre Europa: anexarea Königsbergului, confirmarea alipirii provizorii la Polonia a regiunilor germane de la est de Oder și de Neisse, despăgubiri de război uriașe. Și, desigur mână liberă (obținută tacit) în țările Europei centrale și de răsărit, care vor forma foarte curând faimosul „Iagăr”, în toate sensurile acestui cuvânt.

ION D. GOIA ■

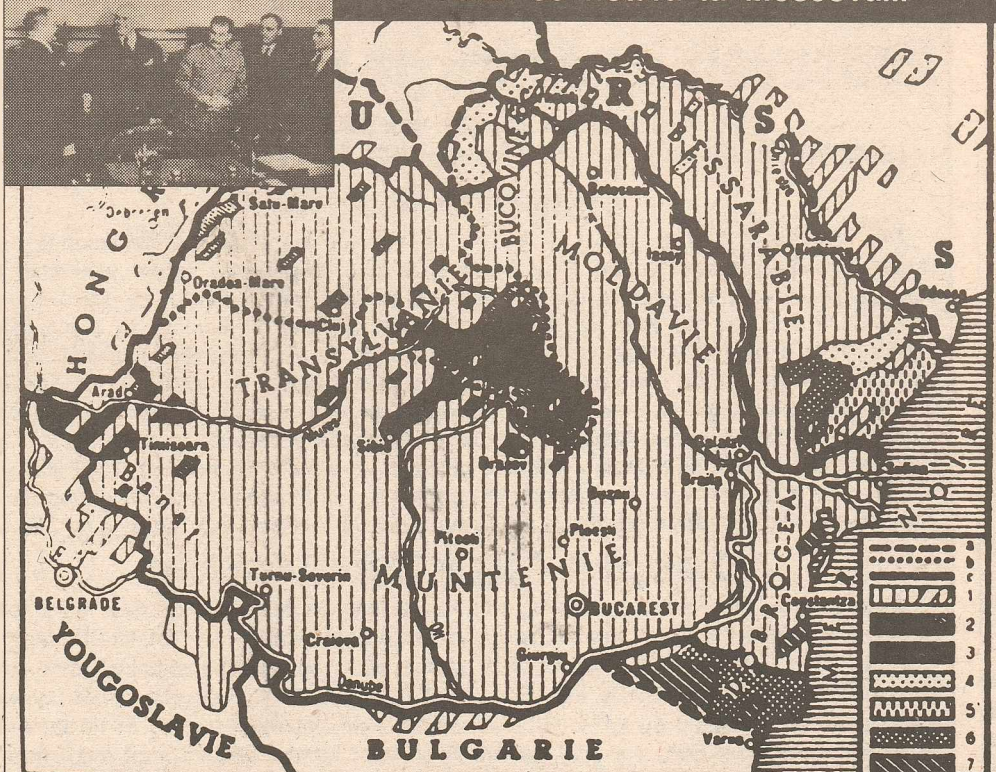
CARTA ATLANTICULUI propune o lume nouă

10-14 august 1941: Întrevedere Roosevelt-Churchill la bordul navei „Prince of Wales”, în golful Argentina din Newfoundland (Canada). Se adoptă Carta Atlanticului, care proclamă dreptul popoarelor la alegerea formei de guvernământ, colaborarea tuturor popoarelor în domeniul economic, dorința de dezamare internațională. URSS va adera la Carta Atlanticului la 24 septembrie 1941.

Crearea ONU

La 26 iunie 1945, la San Francisco se semnează Carta Națiunilor Unite, actul de naștere al Organizației Națiunilor Unite. Înlocuind Liga Națiunilor, ONU (al cărui sediu a fost stabilit la New York) a reprezentat dorința marilor puteri de a păstra ordinea și pacea în lume. Reușind doar în mică măsură acest lucru și supusă de-a lungul anilor numeroaselor critici, ONU se află astăzi într-o „criză de identitate” care va culmina probabil cu reorganizarea sa.

Totul se hotăra la Moscova...

...iar la Paris se semna tratatul care lăsa România fără Basarabia, Bucovina de Nord și alte teritorii

Epuizată, cu rănille deschise, prăbușită economic și dezamăgită din punct de vedere moral, Europa postbelică încearcă să pună ordine, nu înainte de a exorciza demonii războiului. Procesul de la Nürnberg marchează acest moment dramatic, orchestrat și instrumentat de forțele învingătoare împotriva Germaniei înfrânte.

La 29 iulie 1946 încep lucrările Conferinței de pace de la Paris, pentru încheierea Tratatelor de pace cu Bulgaria, Finlanda, Italia, România, Ungaria. Conferința s-a desfășurat sub semnul unor evidente contradicții între SUA și URSS, care în cele din urmă au dictat condițiile păcii.

Reprezentantul SUA, James Byrnes, declara fără echivoc: „Cei ce au făcut războiul trebuie să facă și pacea”, adăugând că SUA se vor opune unui sistem economic în care „micile națiuni ar deveni satelite ale statelor mari”, în timp ce Molotov susținea că „țările atacatoare care s-au raliat Germaniei trebuie să poarte responsabilitatea crimelor comise de cercurile lor conducătoare”. S-a văzut ce s-a ales din toate, până la urmă...

Corneliu Coposu:

„Pentru România, care, datorită presiunilor morale exercitate de Uniunea Sovietică, nu a primit statut de cobeligeranță și s-a recunoscut aportul extraordinar la câștigarea războiului scurtarea acestuia cu cel puțin o jumătate de an, sigur că reprezintă un moment de deprimare și un moment de amărăciune. România, în calitate de a patra putere mondială care a contribuit la înfrângerea fascismului și la scurtarea războiului, avea dreptul să se bucure de toate privilegiile statelor învingătoare! Nu i s-a recunoscut acest drept, pe care la Conferința de pace am fost reprezentați de către un guvern comunist și în loc să ne prezentăm ca o țară care a contribuit la victoria aliată, ne-am prezentat ca un biet neputincios de stat, la totală discreție a puterii sovietice. Occidentul ne-a tratat ca pe un client sovietic, iar URSS ne-a „ajutat” la eliminarea noastră din rândul statelor învingătoare. De aceea, concomitent cu bucuria pentru încheierea unui război care adusese atâtea suferințe și atâtea pierderi umane și materiale României, suntem apăsați și de amărăciunea că meritele noastre n-au fost apreciate și că sacrificiile noastre nu ne-au dat posibilitatea să ne situăm pe poziția pe care o meritam.”

România și Conferința de Pace de la Paris

Prin Conferința de Pace de la Paris, Transilvania a redevenit parte integrantă a României, dar țara noastră a intrat oficial sub influența totală a URSS.

■ Miniștrii de externe ai țărilor învingătoare (Franța, Marea Britanie, URSS și SUA) au deschis, pe 26 aprilie 1946, Conferința de Pace de la Paris, care avea să stabilească noile frontiere ale țărilor europene, despăgubirile pe care statele învinse trebuiau să le plătească celor învingătoare, precum și câteva clauze menite să reînființeze instituțiile europene existente înainte de război.

■ Ungaria cerea un nou arbitraj, astfel că puterile aliate erau bombardate cu memorii, atât din partea guvernului, cât și a opoziției de la Budapesta, prin care se cerea cedarea către Ungaria a unei fâșii de teritoriu cuprins între Oradea și Satu Mare.

■ URSS era interesată să-și impună pretențiile în ceea ce privește despăgubirile de război, frontiera de la gurile Dunării și, cu ajutorul statelor devenite satelit, să controleze întreg cursul inferior al Dunării.

■ 9 mai 1946: miniștrii de externe ai celor patru mari puteri hotărâsc revenirea întregii

Transilvaniei în granițele României.

■ În ceea ce privește datoriile de război, acestea au fost cifrate la 300.000.000 dolari SUA (la cursul 35 de dolari un dolar aur), plătibili în decurs de 8 ani, de la septembrie 1944, în bunuri (produse agricole, cereale, vase maritime și fluviale, lemn etc.); achitarea acestei sume imense a fost pretextul apariției Sovrom-ului, „legalizat” un înspăimântător jaf sovietic în România.

■ Armata română era practic distrusă, efectivele fiindu-i reduse la maximum 150.000 oameni, principalele instalații militare, petroliere și navele trecând în custodia URSS.

■ La data de 10 februarie 1947, o comisie română formată din ministrul de Externe Gheorghe Tătăreanu, Lucrețiu Pătrășcu, Ștefan Voitec și generalul Dădăleanu semnează, în numele guvernului român, Tratatul de Pace dintre România și Puterile Aliate și Asociate.

TOMA ROMAN
LUCIA ȘTEFANOV

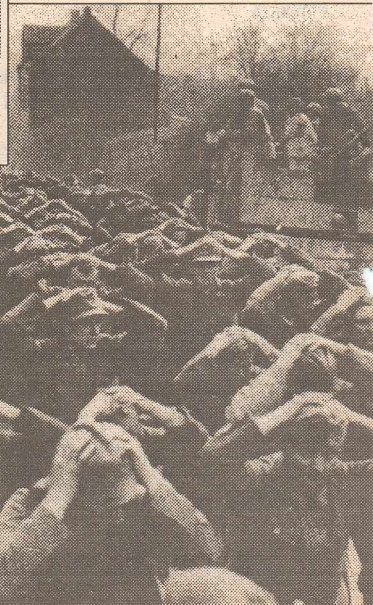
Au hotărât la Teheran, la Ialt

4.000.000 de cuvinte, 16.000 de pagini de proces-verbal, 2.630 de dovezi ale acuzării, 2.700 de dovezi ale apărării, 240 de martori, 300.000 de declarații sub prestare de jurământ, 780.000 de fotografii, 14.000.000 de cuvinte prin telegraf ale agențiilor de presă, 22.000 de creioane tocite în secretariate - acesta a fost „procesul secolului”. A început la 20 noiembrie 1945 și s-a încheiat la 1 octombrie 1946 - în total 407 ședințe de judecată. Principalii vinovați de ororile naziste au fost condamnați la moarte prin spânzurătoare și executați. Procesul de la Nürnberg s-a desfășurat în fața Tribunalului Militar Internațional și a avut ca scop pedepsirea principalilor criminali de război. La acest proces au fost aduse în banca acuzărilor 199 de persoane, dintre care 38 au fost achitate. Actul de acuzare a fost divizat pe patru puncte de acuzare: conspirație - planul de cucerire a puterii nelimitate; agresiune împotriva păcii - acuzații au încălcat în 64 de cazuri 36 de tratate internaționale; crime de război - acuzații au săvârșit un uriaș măcel, au ordonat sau acceptat genocidul, torturi, muncă de sclavi și jefuire de bunuri; crime împotriva umanității - acuzații au urmărit adversari politici, minorități rasiale și religioase și s-au făcut vinovați de exterminarea masivă a unor etnii.

Procesul de la Nürnberg - „procesul secolului” - a însemnat un proces-verbal care a cuprins 4.000.000 de cuvinte, în 16.000 de pagini. Acuzații au avut la dispoziție 27 de apărători principali, 54 de asistenți și 67 de secretare. Multiplicarea tuturor actelor, în cele patru limbi, a înghițit 5.000.000 de foi de hârtie, în greutate de peste 20 de tone! În laboratorul foto al Tribunalului s-au făcut 780.000 de fotografii. S-au folosit 27.000 de metri de bandă de magnetofon și 7.000 de discuri pentru înregistrarea dezbaterilor și secții au tocit 22.000 de creioane.

Cei mici vor plăti...

... historia scoasă de la „secret”

Bandele bolșevice și tezaurul României

Un fost funcționar al Băncii Naționale rupe tăcerea

Regimul de ocupație a început prin jaf, teroare și
mutare de agenți ■ Cu ce fonduri a fost finanțat partidul
comunist ■ Aurul Apusenilor cărat cu vagoanele în URSS

Pentru început, stimă domnule Remus Octavian Popa, să gem din biografia dv. momentul organizării Băncii Naționale pe model sovietic.

Asta s-a întâmplat în 1946, imediat după venirea la putere a guvernului Petru Groza. Guvernatorul Băncii, Lepădatu, a fost înlocuit cu cel Vijoli, comunist din ilegalitate.

Intelectual cucerit de himera, altminteri un excelent profesionist. (Ulterior, aruncat în închisoare chiar de comuniști.) Eu ocupam funcția de inspector la secția de credite pentru industria a. Dar înainte de asta, în iarna 1945, am participat la scoaterea aurului Băncii Naționale din zona Tismana, unde fusese depozitat sub un perete de beton.

era alcătuit din lingouri și monede de aur (lire sterline) și cântărea 144.000 kilograme. Vijoli, comunist, dar cu suflet de român, a dat seama că rușii sunt cu ochii pe tezaurul românesc. Atunci a urmat o stratagemă. Guvernul mai realizase un contract pentru achiziționarea de piei crude din România. Banca Națională a depus cererea într-o bancă din Elveția sub numele unei mari cantități de monede de aur. Dar sovieticii au prins de pe loc, la somația lor, lirele sterline au fost aduse în țară, iar aici, la presiunea Moscovei, au fost mutate și transformate în lingouri de aur stas sovietic. Nu cunosc soarta lor. Se pare că Gheorghiu-Dej a avut în vedere plecarea Armatei roșii din România, golind trezoreria Băncii Naționale. Nu am dovezi în această privință, știu în schimb cum au ajuns alte valori în mâinile rușilor.

... E vorba de aurul din Munții Apuseni?

Da, de el e vorba. S-a întâmplat în vremea sovromurilor, când un mare demnitar român era dublat de un consilier sovietic. Am avut și eu o „specialistă” la Banca Națională. Atunci, rușii au cerut să raporteze cât aur s-a scos în ultimii mii zece ani. Pentru a întocmi această situație, am stat o vreme la ra Barza. Acolo am putut vedea

cu ochii mei jaful comis de sovromuri. Până la ele, filoanele de aur (sau pepite) erau betonate și conservate de îndată ce erau descoperite. Rușii au aplicat însă o exploatare sălbatică, totală, secătuiind zăcămintele aurifere. Cam tot în acea perioadă, spionii sovietici au aflat că în seifurile băncii se află mari cantități de bijuterii ce aparțineau unor persoane private. Seiful principal avea trei broaște plus un cifru. Fiecare cheie se afla la o altă persoană. Degeaba. Ocupantul a cerut să i se deschidă seifurile. A inventariat toate bijuteriile pe care pur și simplu le-a încărcat în saci și le-a expediat via Moscova.

- Ce alte legături ați avut cu marele prieten de la Răsărit?

- Unele care-mi dau frisoane și azi. Prin 1947, într-o dimineață, treceam pe lângă biserica Stavropoleos. Am observat o mașină parcată la marginea trotuarului și care avea portierele deschise. În clipa următoare, doi malaci m-au apucat de brațe și mi-au ordonat să intru în mașină.

Am început să țip, dar nimeni nu mi-a sărit în ajutor. I-am lovit atunci cu coatele în burtă (am fost toată viața mare sportiv) și am izbutit să fug și să mă adăpostesc în clădirea Băncii Naționale. I-am povestit întâmplarea lui Vijoli. Acesta s-a interesat la Securitate și i s-a spus că nu sunt urmărit. Dar peste câteva zile, tot Vijoli mi-a zis: „Stai acasă, va veni o mașină să te ia”. Așa s-a și întâmplat. Am fost dus într-o clădire a KGB-ului din strada Ankara nr. 5. Acolo mi s-a propus să devin informator al rușilor. Am refuzat. Atunci a început calvarul. Noapte de noapte eram luat de acasă și supus celor mai cumplite presiuni și amenințări. Văzând că nu scot nimic de la mine, m-au lăsat în pace dar m-au avertizat că dacă voi sufla un singur cuvânt despre cele întâmplate, mă voi trezi cu un glonț în ceafă. De atunci au trecut 48 de ani. Sper că m-au uitat...

- Ce amintiri țineți la „secret”

... și la Nürnberg

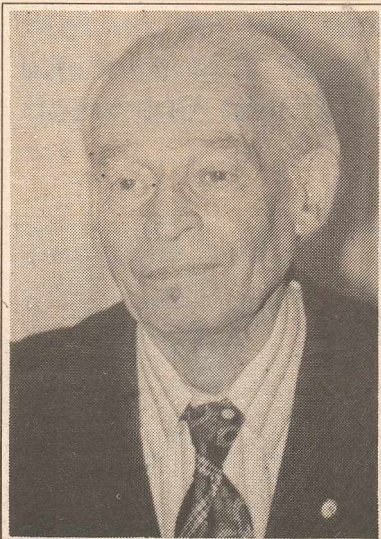
Inițial, procesul de la Nürnberg nu a fost cunoscut de toată lumea. În Marea Britanie și Franța se puneau probleme dacă să se judece totul în acest proces. De pildă, faptele Aliații au recunoscut un de-a rândul eroului lui Hitler și au fost în relații oficiale cu el. Și dintr-o dată să se afirme că o instanță a pactizat cu o bandă de criminali notorii! La Londra, Foreign Office este primul care se opune acestui proces. Francezii fac cunoscut că n-au nici un interes să se pornească procesul. A fost „Planul Napoleon”, potrivit căruia Aliații de război să nu fie judecați sau condamnați la moarte, ci să fie exilați pe insule, așa cum s-a procedat odinioară Napoleon. Dar au intervenit americanii, care au spus răspicat: „Noi vrem un proces!” Franța și Anglia se împotrivesc. Nici intervine Stalin și la 19 mai 1945 el a dat puterilor occidentale, prin intermediul lui Moscova: „Trebuie puși la zid și judecați!”

Comisia pentru cercetarea crimelor de război a înscris pe lista ei de urmăriti un

milieu de germani. A fost instituită o vânătoare de oameni din Norvegia și până în Alpii Bavarezi. Au fost cercetate fiecare pivniță părăsită, fiecare curte țărănească, fiecare lagăr de prizonieri, fiecare convoi de refugiați.

La 23 mai 1945, trupele diviziei 11 engleze de tancuri îi căutau pe „tipii cu dungii roșii la pantaloni” - guvernul Reichului, la reședința din Flensburg-Murwik. Membrii guvernului german tocmai se aflau în ședință, când în sală năvălesc soldații britanici, cu grenade de mână și pistoale gata de tragere.

Sentințele în procesul de la Nürnberg s-au pronunțat în ziua de 1 octombrie 1946, începând cu ora 14.50. O dispoziție a Curții i-a izgonit din sală pe toți fotografi și fotoreporterii. Chipurile acuzaților nu trebuie fotografiate sau filmate în acele clipe, în care vor lua cunoștință despre decizia de viață sau de moarte rostită împotriva lor. Acuzații intră unul câte unul în sală, însoțiți de doi polițiști, li se citește sentința, apoi sunt duși înapoi la arest. Prezentăm, în continuare, pe scurt, sentințele și

Interlocutorul nostru, domnul Remus Octavian Popa, azi în vârstă de 93 de ani. A lucrat vreme de mai multe decenii la Banca Națională din București, unde a fost, între altele, mâna dreaptă a guvernatorului Aurel Vijoli. În această calitate a putut fi martorul unor teribile abuzuri săvârșite de ocupantul sovietic

mai aveți?

- Multe, dar sper că vom mai sta de vorbă. Acum, câteva cuvinte despre fondurile secrete ale partidului comunist român. În 1948, comuniștii au izbutit să-și însușească Fondul religios din Bucovina. Acesta cuprindea 21 ocoale silvice, 7 fabrici de cherestea, Fabrica de bere Solca, Fabrica de mucava Gura Humorului, minele de la Cacica, cariera de piatră Fundu Moldovei, Ferma de vite de la Cărlibaba și Băile Vatra Dornei. A fost înființat de ochii lumii un fel de trust. În fruntea consiliului de administrație a fost numit Chivu Stoica. Președinte, Emil Bodnăraș. Din consiliu a mai făcut parte mitropolitul Bucovinei, Emilian Antal. Banca Națională a fost reprezentată prin mine în calitate de inspector consilier. Evident, toate câștigurile se scurgeau în seifurile partidului. Cât timp am stat eu acolo, Banca Națională acordase credite de un miliard și o sută de milioane lei. Jaful și teroarea de atunci marchează și azi, mai mult decât ne închipuim, viața noastră cea de toate zilele.

LIVIU TIMBUS ■

Dan A. Lăzărescu:

S-a știut ce va urma

- Acum cincizeci de ani, România era în calea tuturor fur-tunilor, lipsită de orice sprijin extern. Există vreo asemănare, din acest punct de vedere, între situația de atunci și cea de acum?

- Ceea ce îmi cereți este foarte greu, pentru că eu sunt de profesie jurist și sunt obișnuit să lucrez cu un dosar, or, nu am dosarul...

Ceea ce știu este că, după eliberarea lui de la Sighet, mult înaintea celorlalți foști demnitari ai statului, Gheorghe Tătărăscu mi-a spus, prin 1955, că el, înainte de 23 august 1944, primise un mesaj secret de la bunul lui prieten Beneș, care era însărcinat de Roosevelt să facă legătura între aliații anglo-saxoni și Stalin și se afla la Moscova, din care rezulta că, în urma Conferinței de la Teheran, România era silită ca, pe un termen lung, să rămână în zona de influență a URSS. Tătărăscu, care era un incontestabil om de stat, și-a dat seama de importanța acestui secret și a făcut copii după mesaj, pe care le-a trimis celor doi șefi ai partidelor istorice, Dinu Brătianu și Iuliu Maniu. Dinu Brătianu nu i-a răspuns nimic, iar Maniu i-a răspuns că el și Beneș sunt greșit informați, că el, Maniu, care este omul Angliei, știe mai bine decât Tătărăscu și decât Beneș care va fi soarta României - ea va fi o țară democratică în continuare, sub egida puterilor anglo-saxone.

Corneliu Coposu:

Maniu ne-a prevenit

- Gheorghe Tătărăscu a avut, se pare, niște informații importante despre ceea ce l se pregătea România, despre soarta pe care, nu peste multă vreme, avea s-o cunoască poporul român. Despre toate acestea le-a scris lui Dinu Brătianu și lui Iuliu Maniu. Primul nu i-a răspuns, iar Iuliu Maniu i-a replicat că nu crede într-o astfel de previziune. Este adevărat, dle Coposu?

- Numai în parte este adevărat. Este adevărat că Tătărăscu (care, printr-o analiză atentă și-a dat seama de crima pe care a făcut-o colaborând la consolidarea puterii sovietice și acceptând să intre ca ministru de externe într-o guvernare dirijată de Kremlin, pentru a-și „albi” cariera politică). În momentul în care a sesizat că este în preajma eliminării lui din guvernul comunist al lui Groza, a trimis niște scrisori atât lui Maniu cât și lui Brătianu, prin care încerca, în mod nereușit, o explicație a atitudinii lui. Iar chestia cu informația despre dezastrul care se va abate asupra noastră, nici vorbă de așa ceva, pentru că Tătărăscu nu avea informații mai bune decât Maniu și Dinu Brătianu. Informațiile lui Maniu, care erau indirecte, bineînțeles, vorbeau despre această abandonare a sud-estului european în favoarea aliatului sovietic; dar Maniu se aștepta nu la un proces, ci la utilizarea lui și a fruntașilor români ca ostatici ai sovieticilor, ca monedă de schimb pentru fruntașii comunisti din Occident. El ne-a prevenit, în mod confidențial, pe câțiva din intimii săi că trebuie să ne așteptăm la o lungă perioadă de detențiune ca ostatici în mâinile guvernului sovietic. Sigur că n-a întrevăzut exact posibilitatea ca în România să i se facă un proces de înaltă trădare! Tătărăscu a încercat, după greșelile făcute, să își caute o punte de reabilitare și așa se explică intervenția lui prin scrisorile de care am vorbit. Tătărăscu, care nu era un om lipsit de calitate și era și inteligent, a scăpat un prilej, unic în viața lui, pentru a se reabilita și pentru a face să i se ierte toate crimele și vinovățiile, majoră, în dezastrul țării. Și anume, în momentul când a fost la Paris, el trebuia să afirme drepturile României asupra Basarabiei, să refuze semnarea Tratatului de pace în care România nu i se recunoșteau participarea și meritele în câștigarea războiului și să ceară azil politic. Asta trebuia să facă și nu a făcut! El era totuși bântuit de o vagă speranță că va reuși să-i păcălească pe comuniști și să supraviețuiască.

A consemnat MARIAN GHIȚEANU ■

reacția unora dintre acuzați:

Hermann Göring - condamnat la moarte prin spânzurătoare - neclintit, cu capul în piept, Göring se întoarce grăbit pe loc, aproape militărește și iese din sală.

Rudolf Hess - condamnat la închisoare pe viață - pare să nu audă sentința, se întoarce țopâind și părăsește sala.

Ribbentrop - condamnat la moarte prin spânzurătoare - ține ochii pe jumătate închiși. Are sub braț un mănunchi de acte. Nici în pragul morții nu se desparte de dosarele lui.

Keitel - moarte prin spânzurătoare - în poziție de drepti, are un chip de nepătruns.

Rosenberg - moarte prin spânzurătoare - face eforturi vizibile pentru a-și păstra stăpânirea de sine.

Jodl - moarte prin spânzurătoare - suieră disprețuitor printre dinți, iese arrogant din sală, cu un mers teapăn.

Semnificativă este reacția lui Jodl, în celula sa, după pronunțarea sentinței. Avea în mână o fotografie, înfățișându-i pe mama sa și pe el, la vârsta de un an. A fost surprins vorbind singur: „De ce m-am mai născut?! Sau, mai bine zis, de ce n-am murit atunci? De multe aș fi fost scutit! Pentru ce am trăit, de fapt?!”

Himmler
s-a sinucis,
scăpând
de ștreang

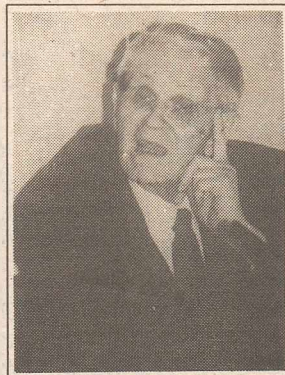
DAN GHEORGHE ■

...iar cei mari vor muri

În ultimele două, trei secole, visul cel mare al Rusiei a fost dominația mondială. Imperiul a cuprins întâi străfundurile Asiei, apoi a pus ochii pe Europa. În secolul trecut, panslavismul i-a fixat strategia și i-a dirijat cuceririle. În secolul douăzeci a intrat în arenă bolșevismul. Al doilea război mondial i-a oferit un prilej neașteptat: micile țări europene din jur au fost înghițite într-o clipă, cu largul concurs al Occidentului cinic, egoist și miop. (Eugen Chirovici)

Corneliu Coposu:

Interesele țărilor mici sunt călcate în picioare fără scrupule

- Domnule Coposu, se poate spune că 9 mai 1945 marchează începutul bolșevizării României?

- Nu, pentru că bolșevizarea României aparține destinului istoric al unui stat plasat la marginea tuturor controverselor și competițiilor între marile puteri. Deci, indiferent de poziția pe care am fi dobândit-o prin Tratatul de pace, bolșevizarea noastră nu o puteam evita, pentru că marile puteri, care nu țin seama de interesele națiunilor decât în funcție de propriile lor interese, ne-au vândut, ca la tarabă, puteri sovietice. Intrarea României în lagărul comunist nu se datorează nici războiului pierdut, nici meritelor sau lipsei de merit a poporului român, ci intereselor marilor puteri, care la ora aceea au hotărât ca o treime din Europa să intre sub controlul și diriguirea puterii sovietice.

- Credeți că există iarăși neșansa ca România, poate pentru încă mulți ani de-aici încolo, să reintre în sfera de influență rusească?

- Sper și nădăjduiesc că nu! Pentru că s-au schimbat puțin datele problemei față de situația din 1944. Atunci aliații occidentali s-au considerat obligați să cânte în strună melodii sovietice, pentru că în concepția lor, și în special în concepția lui Roosevelt, împărțirea lumii trebuia să se facă între Anglia, America și URSS. După concepția americană, URSS ar fi trebuit să domine tot spațiul european, în credința greșită a consilierilor lui Roosevelt că din această conviețuire sovieto-europeană se va alege o guvernare democratică, pentru că, pe Stalin, consilierii lui Roosevelt îl prezentau președintelui ca pe un om foarte simpatic și care ar fi capabil să facă compromisuri cu concepțiile burghezo-europene! S-a dovedit că aceste consilii erau false și că americanii n-au cunoscut adevăratele intenții expansioniste ale imperialismului moscovit, dar convingerea lor, greșită, era că așa va trebui să evolueze situația în lume: americanii în Pacific, englezii în Atlantic și rușii în Europa.

Cred că situația nu se poate repeta pentru că altele sunt condițiile. Mai întâi că partenerul de discuții, ca să nu zic adversarul, al occidentalilor este acum moștenitorul fostei URSS, Federația Rusă, cu republicile unionale care s-au desprins din ea. Încercările pe care le face Rusia acum de a face pe jandarmul fostelor provincii ale URSS nu știu în ce măsură se vor realiza. În orice caz, s-ar putea ca Occidentul să fie de acord cu această ambiție rusească, tocmai din considerentul că trebuie căutată o contrapondere la puterea crescândă a Germaniei în Europa. Dar datele problemei sunt radical schimbate.

La ora la care a fost vândut sud-estul Europei intereselor sovietice, statele occidentale se temeau că URSS nu se va opri pe Elba, ci va continua marșul ei triumfal până-n Canalul Mânecii. Din punctul acesta de vedere trebuie interpretată vânzarea Europei Centrale și de Sud-Est, întâi la Moscova și pe urmă la Ialta. Acum, eu nu cred în povestea cu Malta, pentru că în jurul întâlnirii din Malta s-au țesut legende.

Dar, fără îndoială, trebuie să avem totdeauna în față certitudinea că interesele marilor puteri nu se împiedică de interesele vitale ale țărilor mici, pe care le calcă în picioare cu cinism atunci când e vorba de un cât de mic interes propriu! Eforturile pe care le facem pentru a fi ocrotiți prin intrarea noastră sub umbrela protectoare a NATO sunt explicabile și legitime.

MARIAN GHÎTEANU ■

TESTAMENTUL LUI

□ Text apocrif (și contestat), comunicat de Chevalier d'Eon în 1769

„În numele prea sântei și nedespărțitei treimi, Noi Petru I-lui, tuturor descendenților și succesorilor și guvernului națiunii rusești,

Marele Dumnezeu de la care ținem existența noastră și coroana noastră, luminându-ne cu lumina sa și sprijinindu-ne cu sprijinul său, îmi îngăduie a privi poporul rus ca un popor chemat în viitor la dominațiunea generală a Europei. Întemeiez această cugetare a mea pe aceea că națiunile Europei au ajuns în mare parte, într-o stare de bătrânețe vecină cu pieirea spre care merg cu pași mari; trebuie ca ele să fie lesne și sigure cucerite de către un popor tânăr și nou, când acesta va fi atins toată forța și creșterea sa. Privesc dar invasiunea țărilor Occidentului și Orientului de către Nord ca o misiune periodică decretată în cugetele Providenței care tot astfel a regenerat poporul roman prin invasiunea barbarilor.

Emigrările oamenilor polari sunt ca fluxul Nilului care, în toate epocile, îngrășă cu mâlul său țărilor slăbite ale Egiptului. Am găsit Rusia gârâ și o las rău, urmașii mei vor face din ea o mare întinsă, destinată a face roditoare Europa sărăcită, și undele ei se vor revărsa peste toate stăvilarele ce niște mâini slăbănogă ar putea să-i așeze în cale, și descendenții mei știu să-i dirijeze cursul; pentru aceea, eu le las învățămintele următoare pe care le recomand atențiunii și observațiunii lor statornice.

1. De a întreține națiunea rusă într-o stare de război permanent, a ține soldatul rus în necontenit război, a nu-l lăsa să se repaueze decât pentru îmbunătățirea finanțelor statului; a reforma armatele, a alege momentele oportune pentru atac. A face astfel ca pacea să servească războiului și războiul păcii, în interesul măririi și prosperității crescânde a Rusiei.

2. A chema prin toate mijloacele posibile, de la popoarele instruite ale Europei, căpitani în timp de război și savanți în timp de pace, pentru a face să profite națiunea rusă de foloasele celorlalte țări, fără a o face să le piardă pe ale ei proprii.

3. A lua parte în orice ocaziune la afacerile și certele Europei și mai ales ale Germaniei care, fiind mai apropiată de noi, ne interesează de-a dreptul.

4. A diviza Polonia întreținând tulburări și gelozii continue; a interesa pe puternici cu prețul aurului, a influența dietele, a le corupe spre a avea o acțiune în alegerea regilor, a numi parizani și a-i proteja, a face să intre trupele moscovite și a le ține în țări străine până ce va veni ocaziunea ca să rămâie acolo pentru totdeauna. Dacă puterile vecine se opun, a le potoli momentan îmbucătățind din țară până se va putea lua tot ce este de luat.

5. A lua de la Suedia cât se va putea mai mult și a face să fim atacați de ea pentru a avea un pretext de a o subjuga. Pentru aceasta, trebuie izolată Danemarca, și Danemarca de Suedia și a întreține rivalitatea lor.

6. A lua totdeauna pe soțiile principilor ruși dintre principesele Germaniei, pentru a înmulți alianțele de familii, a apropia interesele și a uni Germania cauzei noastre sporindu-ne influența.

NKVD-ul asasinează Estul

Sovieticii nu s-au mulțumit să ocupe doar țările din Est. Prada ce le revenea după marea împărțea de la Ialta trebuia devorată sistematic. Și pentru a duce la bun sfârșit acest plan, au apelat la o instituție ce purta un nume cu rezonanțe sumbre, macabre chiar: NKVD, adică poliția politică.

În 1947, în birourile NKVD au fost elaborate Directivele pentru țările din orbita sovietică (Moscova, 2 iunie 1947, nr. NK/003/47), adică un ghid al cozilor de topor ale imperiului de la Răsărit în opera lor de distrugere a țărilor în care cizma roșie pusese piciorul. Ele vizau toate compartimentele societății. Am ales doar două exemple: modul în care s-a plănuțit distrugerea gospodăriei țărănești și felul în care s-au pus bazele mecanismului de protejare a lichelelor devenite peste noapte funcționari publici (pentru că numai asemenea otrepe umane, care din păcate s-au găsit din belșug și pe plaiurile noastre), puteau finaliza opera de distrugere pregătită în încăperile Kremlinului.

Dar să vedem ce preconizau respectivele Directive în domeniul agricol:

„Se vor exercita presiuni asupra serviciilor publice, în sensul că acestea să nu acorde acte doveditoare asupra proprietății pământului(...) Politica față de mica gospodărie țărănească urmează acest curs pentru a o face nerentabilă. După aceea trebuie începută colectivizarea.

În cazul în care ar interveni o rezistență mai mare din partea țăranilor, trebuie redusă împărțirea mijloacelor de producție repartizate lor, concomitent cu creșterea obligațiilor de predare a cotelor. Dacă nici așa nu se ajunge la efectul scontat, trebuie organizat ca agricultura să nu poată asigura aprovizionarea țării cu alimente, astfel încât necesarul să trebuiască acoperit din import.”

(Întrebați, azi, câți țărani au primit titlurile de proprietate. Întrebați-i pe țărani dacă sunt mulțumiți de noile impozite pe care sunt obligați să le plătească. Și întrebați-i dacă au primit cumva și unelte agricole după decembrie 1989!)

Art. 42 din aceste Directive specifică: „Se interzice judecarea sau chiar criticarea publică a acelor conducători numiți de către partid, care prin activitatea lor au produs pierderi sau au trezit nemulțumirea angajaților. În cazuri drastice se recheamă din funcție, fiind numiți în poziții similare sau superioare(...) Trebuie puși în funcții de conducere și ținuiți în evidență drept cadre de rezervă(...)”

(Întrebați, stimați cititori, ce s-a întâmplat cu miniștrii acuzați de corupție după decembrie 1989!)

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Dan A. Lăzărescu:

Dintr-un calcul stupid, Roosevelt a abandonat în mâinile barbarilor bolșevici 120 de milioane de europeni

- Domnule profesor, câtă satisfacție și câtă amărăciune a oferit ziua de 9 mai 1945 României și poporului român?

- Comemorarea a 50 de ani de la încheierea păcii în Europa înseamnă comemorarea celei mai mari catastrofe pentru civilizația și cultura europeană de la marile năvăliri barbare ale hunilor, ale avarilor, ale mongolilor și ale osmanliilor!

- De ce printre cele mai mari catastrofe?

- Pentru că este fără precedent în istorie ca un singur om, președintele ales a patra oară în această funcție în Statele Unite, să-și fi permis, fără să-și consulte instituțiile legislative din țara lui, să cedeze pe 50 de ani (și poate chiar pentru o durată și mai mare!) 120 de milioane de europeni unei puteri care practică, de o jumătate de mileniu, modul de producție asiatic! Împotriva strădaniilor, până la urmă zadarnice, ale lui Sir Winston Churchill, care avea, totuși, o viziune europeană asupra situației, președintele Roosevelt, sfătuit de consilierul său Harry Hopkins și de generalul Marshall, a refuzat orice variantă strategică menită să taie drumul rușilor spre centrul Europei și s-a bazat pe puterea lui de convingere, remarcabilă până atunci, considerând că îl cucerise pentru linia democratică pe bunul său prieten Stalin. Este evident că nu un simplu capriciu al președintelui Roosevelt a făcut nenorocirea atâtor sute de milioane de europeni, care de cincizeci de ani suferă în continuare consecințele modului de producție asiatic.

- Care a fost adevărata miză, atunci?

- A existat la mijloc și un calcul politic și strategic și o viziune, un pronostic care, din fericire, nu s-a ade-

verit, sfetnicii președintelui Roosevelt îl împingeau să cedeze lui Stalin cât putea mai mult din teritoriul Europei centrale și răsăritene pentru a-l determina pe acesta să intre în război împotriva Japoniei. Nefiind siguri că arma excepțională a bombei atomice va ajunge să aibă o valoare operativă, acești sfetnici calculau că o cucerire a teritoriului imperiului japonez prin debarcări masive de trupe americane s-ar fi soldat cu pierderea a cel puțin un milion de vieți de ostași americani. Fără îndoială că, în această perspectivă, intervenția puternicei armate sovietice împotriva armatei japoneze ar fi contribuit la capitularea Japoniei.

- Cu alte cuvinte, americanii au cedat în fața lui Stalin datorită credinței că interesele lor sunt mai mari în Asia decât în Europa?

- În politică nu există o singură motivație. Aceasta este una din motivații. A doua motivație este că și Roosevelt, dar mai cu seamă Bob Hopkins erau convinși de o stupiditate politică și istorică, anume că omenirea se îndreaptă hotărât spre stânga și spre socialism și că societatea socialistă a viitorului este inevitabilă! Pe de altă parte, președintele Roosevelt suferea de un fel de narcisism, el reușise până atunci în tot ceea ce întreprinsese și își închipuia că îl băgase în buzunar pe Stalin și că acesta va fi de acum înainte executantul credincios al ideilor sale. Rămâne de văzut care ar fi fost reacția lui Roosevelt, dacă mai trăia, să vadă care au fost consecințele cedării celor 120 de milioane de europeni bunului său prieten Stalin!

MARIAN GHÎTEANU ■

ION RAȚIU:

În NATO trebuie să intrăm ACUM!

- După declarațiile tot mai agresive ale ministrului rus de externe, ne putem aștepta să ne fie rezervată neșansa de a rămâne în sfera de influență rusească?

- Există un mare pericol! Dacă noi nu intrăm în NATO, există pericolul să rămânem sub influența Rusiei - care acum se reorganizează rapid pentru a deveni din nou o mare putere - încă cel puțin 50 de ani! De aceea trebuie să facem toate eforturile să intrăm acum în NATO! De aceea este foarte important ca sesiunea de toamnă a NATO se va desfășura la București în 1997! Și poate până atunci vom alege un președinte care va da încredere Occidentului că într-adevăr mergem în direcția bună!

M. G. ■

PETRU CEL MARE:

7. A căuta de preferință alianța Englezei pentru comerțul nostru cu o putere care are mai multă trebuință de noi pentru marina sa și care poate să fie mai folositoare dezvoltării marinei noastre. A da în schimb lemnul nostru și alte produse contra aurului ei și a stabili între neguțarii, mateloții lor și al noștri raporturi continue care să-l formeze pe al noștri în navigație și comerț.

8. A se întinde neîncetat către Nord, în lungul Balticăi, precum și spre Sud, în lungul Mării Negre.

9. A se apropia pe cât este posibil de Constantinopol și Indiă. Cel ce va domni peste aceste ținuturi va fi adevăratul suveran al lumii. Prin urmare, a provoca războaie continue atât Turcului cât și Persiei. A așeza șantiere pe Marea Neagră, a se face stăpână din ce în ce mai mult peste această mare, precum și peste Baltica, punct înalt și necesar la reușita proiectului; a grăbi decadența Persiei; a pătrunde până în Golful Persic; a stabili dacă este posibil, prin Siria, vechiul comerț al Orientului, și a înainta până în Indiă, care sunt antrepozitul lumii. Odată ajunși acolo, n-am mai avea nevoie de aurul Englezei.

10. A căuta și a întreține cu grijă alianța Austriei; a sprijini în aparență ideile sale de domnie sultanească asupra Germaniei și a provoca împotriva ei și pe sub mână gelozia prinților. A face să se ceară ajutoarele Rusiei de către unii, ca și de către ceilalți și a impune asupra acestor țări un fel de protecțiune care să prepare domnia viitoare.

11. A interesa Casa Austriei ca să gonească pe Turc din Europa, și a neutraliza gelozia sale din timpul cuceririi Constantinopolului, provocând un război cu vechile state ale Europei, sau dându-i o porțiune din cucerire care i se va lua înapoi mai târziu.

12. A întruni împrejur toți Grecii dezbinăți sau schismatici, care sunt răspândiți în Ungaria sau în Polonia, a-i centraliza, a-i sprijini și a stabili dinainte o predominare universală printr-un fel de autoritate și de supremație sacerdotală; vom avea atâtea prieteni printre fiecare din inamicii noștri.

13. Suedia dezmembrată. Persia învinsă. Polonia subjugată. Turcia cucerită. Armatele noastre reîntrunite. Marea Neagră și Baltica păzite de corăbiile noastre. Trebuie deocamdată 'a propune separat și foarte secret Curții din Versailles, pe urmă Curții Vienei de a împărtași cu ele imperiul universului. Dacă una din două acceptă, ceea ce este nelipsit dacă vom fiata ambiția și amorul lor propriu, a se servi de una pentru a sfârșima pe cealaltă, angajând cu dânsa pe rând o luptă care nu va fi îndoielnică, Rusia posedând pentru ea tot Orientul și o mare parte a Europei.

14. Dacă, ceea ce nu este probabil, fiecare din ele ar refuza oferta Rusiei, trebuie a le crea certuri și a le face să se ruineze una prin alta. Atunci, profitând de un moment decisiv, Rusia ar tăbări trupele sale concentrate mai dinainte, asupra Germaniei.

În același timp, două flote considerabile ar pleca, una din Azov și cealaltă din portul Arhangelsk încărcate cu trupe asiatice, sub convoiul flotelor armate ale Mării Negre și ale Balticăi. Înaintând prin Mediterană și prin Ocean, ele ar inunda Franța de o parte și Germania de altă parte și aceste două ținuturi biruite, restul Europei ar trece lesne sub noi, fără a mai da o lovitură de pușcă.

Astfel se poate și trebuie să fie supusă Europa".

Ei s-au înfruntat...

Stalin

Churchill

Truman

Eisenhower

Hrușciiov

Adenauer

De Gaulle

Kennedy

Brejnev

Nixon

Reagan

Gorbaciiov

Bush

Patru decenii de șah militar și teroare

Războiul rece a început în momentul când cei trei principali aliați ai coaliției antinaziste nu se mai înțeleg între ei. S-a produs acest lucru în ultimele luni ale lui 1945 și primele luni ale lui 1946. Stalin treceuse la o vasalizare sistematică a țărilor ocupate de Armata roșie, iar pericolul unui beton armat comunist în centrul și estul Europei era foarte mare. Cel care a înțeles primul situația și a făcut-o cunoscută lumii a fost bătrânul leu britanic, scos prematur de alegători la pensie, Winston Churchill. (Conservatorii au pierdut puterea în iulie 1945. În fruntea guvernului britanic a venit Clement Attlee. Conservatorii revin la putere în toamna lui 1951; Churchill va fi din nou prim-ministru, ocupând acest post între 27 octombrie 1951 și 5 aprilie 1955).

Războiul rece a început cu discursul istoric pe care l-a rostit Churchill la 5 martie 1946 la Fulton. Dar când s-a terminat el? Unor inițiatori de „dezghețuri” (lui Nichita Hrușciiov în primul rând), dar și unor analiști, le-a plăcut să afirme că acea perioadă a luat sfârșit după moartea lui Stalin (1953) și după intermezzo-ul lui Malenkov și Bulganin. Astăzi însă cvasiunanimitatea specialiștilor sunt de acord că epoca „războiului rece” a luat sfârșit în decembrie 1989, o dată cu prăbușirea regimurilor comuniste din Est (pentru valoarea ei de simbol, se dă ca moment străpungerea zidului Berlinului). Ce anume a dus la acest sfârșit? Cauza a fost subrezonia „lagărului” comunist, lipsa lui de competitivitate. El a pierdut în fața Occidentului două bătălii fundamentale: cea a eficienței economice și, drept consecință, cea a nivelului de trai. Și aceasta întrucât a fost clădit pe minciună și s-a bazat exclusiv pe forță.

■ Churchill este în opoziție. Pensionar. Un canadian bogat îi oferă ospitalitate în vila sa din Florida (Churchill va fi, la bătrânețe, oaspete și al altor bogătași, cum ar fi Aristotel Onassis, care se mândreau să-l aibă în casa lor și să-l arate oaspeților).

După sosirea lui în Florida, Casa Albă anunța că fostul premier britanic va profita de călătorie pentru a pronunța la Westminster College, de la Fulton, statul Missouri, unde președintele Truman își făcuse studiile, un amplu discurs asupra relațiilor internaționale. La 5 martie 1946, Fulton îi va rezerva lui Churchill o primire entuziastă. Acest orașel, care își trage numele de la cel mai ilustru fiu al său, inventatorul navei cu aburi, nu are mai mult de zece mii de locuitori. Aveau să fie de patru ori mai mulți în acea zi, veniți în campusul universitar din toate colțurile Statelor Unite ca să asculte discursul retransmis din amfiteatru prin numeroase difuzoare.

„Epoca de piatră ar putea să revină pe aripile strălucitoare ale științei”

■ Iată câteva fragmente din acest discurs istoric: „Se ivește acum o ocazie clară și minunată pentru cele-două țări ale noastre (de a face front comun împotriva comunismului - n.n.). A o respinge sau a nu profita de ea ne-ar face să ne expunem, timp îndelungat, reproșurilor posterității. Epoca de piatră ar putea să revină pe aripile strălucitoare ale științei. Luați seama, v-o spun, timpul s-ar putea să fie scurt. De la Stettin la Triest, o cortină de fier a căzut asupra continentului”. Se naștea astfel poate cea mai cunoscută și mai răspândită formulă care sintetiza în trei cuvinte divizarea lumii în timpul războiului rece. După ce a prezentat regimurile pe care URSS le impusese cu forța în spatele acestei cortine și tentativele ei de a-și extinde legea și dincolo de aceasta, Churchill a spus: „Din ceea ce am

văzut la prietenii noștri ruși (sic!) în timpul războiului, sunt convins că nu există nimic care să fie atât de admirat de către ei ca forța și că nimic nu respectă mai puțin decât slăbiciunea militară; concluzia: ar trebui ca popoarele de limbă engleză să se unească de urgență pentru a înlătura orice ambiție sau aventură”.

■ Stalin răspunde, într-un interviu acordat „Pravdei”, cu vehemență. Până la moartea, șapte ani mai târziu, a dictatorului de la Kremlin, tonul polemicii nu va înceta să crească, cortina de fier să se îngroașe, incidentele și dramele să se înmulțească.

■ Un moment fierbinte al războiului rece l-a constituit ceea ce a intrat în istorie sub numele de „blocada Berlinului”. La 24 iunie 1948, ora 6 dimineața, sub pretextul efectuării de reparații sub podurile Elbei, întreaga circulație între Berlinul de Vest și Germania de Vest (pe autostradă, pe calea ferată și pe canale) a fost întreruptă. Au început să fie folosite pentru aprovizionare avioanele (în această primă fază ele acopereau doar 30 la sută din nevoi) și în același timp s-au făcut demersuri către autoritățile sovietice de la Berlin. Acestea au spus pe șleau că „dificultățile tehnice care împiedicau traficul între Berlin și Germania de Vest vor subzista atâta timp cât Washingtonul, Londra și Parisul nu vor renunța la proiectul de creare a unui guvern al trizonei”. Moscova dorea să împiedice formarea unei Germanii de Vest, sperând ca

populația din Berlinul de Vest, istovită de lipsuri, să cedeze și să „ceară” alipirea la Berlinul de Est și intrarea în zona de ocupație sovietică.

În Berlinul de Vest, însă, s-au efectuat rapid lucrări care să permită aterizarea marilor cargouri aeriene; s-a ajuns la o capacitate zilnică de transport de 2.400 de tone.

La 13 noiembrie 1948 podul aerian asigura 4.000 de tone de material zilnic și putea satisface nevoile berlinezilor din Vest. Acest „oraș de front” devenise simbolul însuși al luptei pentru libertate.

Podul aerian s-a soldat cu moartea a 39 de aviatori englezi, a 31 de aviatori americani și a 9 civili, și a costat 350 de milioane de dolari (Statele Unite), 17 milioane de lire sterline (Marea Britanie) și 150 de milioane de mărci (Germania de Vest).

■ Omenirea se va afla în mai multe rânduri la un pas de război mondial (vor avea loc atât în timpul vieții lui Stalin, cât și după moartea lui, războaie adevărate, însă nu în Europa, ci pe alte continente, de fiecare dată la spatele părților aflate în conflict aflându-se cele două superputeri): Iran, Indochina, Coreea, Vietnam, Afganistan, în mai multe locuri din America Latină, Orientul Mijlociu, Africa; în Europa vor avea loc mișcări, lupte, ciocniri, războaie, inițiate atât de comuniști - Grecia - cât și de forțele anticomuniste; dintre acestea din urmă amintim: puternica și ampla mișcare de partizani din România, războala de la Berlin și din alte orașe din RDG (iunie 1953), războala din Ungaria (toamna lui 1956), „Primăvara de la Praga” (1968), toate înăbușite de tancurile sovietice sau cu sprijin sovietic.

■ Un alt aspect important al războiului rece l-a constituit cursa înarmărilor, inclusiv a înarmării atomice. Și prin cercetări proprii, dar și furând date de la americani (între alții, prin intermediul soților Rosenberg, care aveau să sfârșească această colaborare cu Kremlinul pe scaunul electric), sovieticii izbutesc să-și construiască bomba lor atomică (septembrie 1949) și pe cea cu hidrogen (martie 1953).

■ 1956: primul ultimatum atomic postbelic (Bulganin - criza Suezului).

■ Omenirea a fost în pragul unei catastrofe planetare în octombrie-noiembrie 1962 - „criza rachetelor sovietice” din Cuba. A fost momentul în care Kremlinul a înțeles că nu poate folosi destinderea ca paravan pentru a-și pune în practică planurile agresive și expansioniste.

■ Fără îndoială că inițiatorii și, atât cât s-a putut, artizanii destinderii sunt Nichita Hrușciiov și John Kennedy. Primul a venit în fruntea PCUS în septembrie 1953, iar ulterior și în fruntea guvernului. El efectuează în 1960, la invitația președintelui Eisenhower, faimoasa lui vizită în Statele Unite. Când au văzut realitatea americană, liderii sovietici au rămas fără grai - au realizat cât de în urmă rămăseseră ei și lagărul socialist în general. Hrușciiov s-a decis atunci să coopereze, elaborând cunoscuta lui teză a coexistenței și a întrecerii pașnice dintre cele două sisteme.

■ Președinții care i-au urmat lui Kennedy (dintre care se detașează, evident, Nixon, Reagan și Bush) n-au mai dat roata istoriei înapoi, au acționat în stil modern, cu vizite reciproce, întâlniri și strângeri de mână, dar cu convingerea că în confruntarea Est-Vest, istoria e de partea Vestului.

ION D. GOIA ■

În 1989 acul Ceasornicului a mai sărit un pas pe cadranul istoriei. Lumea s-a schimbat, lumea bipolară a apus; cea de azi devine tri-, tetra-, multi-polară. Catastrofa nucleară, teroare a ultimelor cinci decenii, pare tot mai îndepărtată (sau... mai apropiată...). Lumea de ieri, a Celor Patru, apoi Trei, apoi Doi Mari, a fost dureroasă. Lumea de azi (nu) e a nimănui... Va fi lumea de mâine a tuturor? (E.C.)

Ideea Europei unite

■ Alianțele realizate de fostele state cobeligerante în timpul celui de-al doilea război mondial determină împărțirea Europei în două mari sec-toare: Europa de Vest și Europa lagărului comunist, dominată de URSS. Eșuarea Conferinței postbelice de la Moscova a însemnat sfârșitul pactu-lui dintre Occident și URSS. Evenimentele din Praga ('48) și Berlin ('49) au mărit tensiunea și au adâncit separația care va deveni treptat anta-gonică între două blocuri de state.

■ În 1946, într-un discurs rostit la Zürich, Churchill vorbea despre „Statele Unite ale Europei”; alți lideri europeni vor milita pentru realizarea unor structuri de solidaritate și interacțiune între țările vest-europene.

■ Planul Marshall, lansat în 1946, pune bazele reconstrucției economice a Vestului.

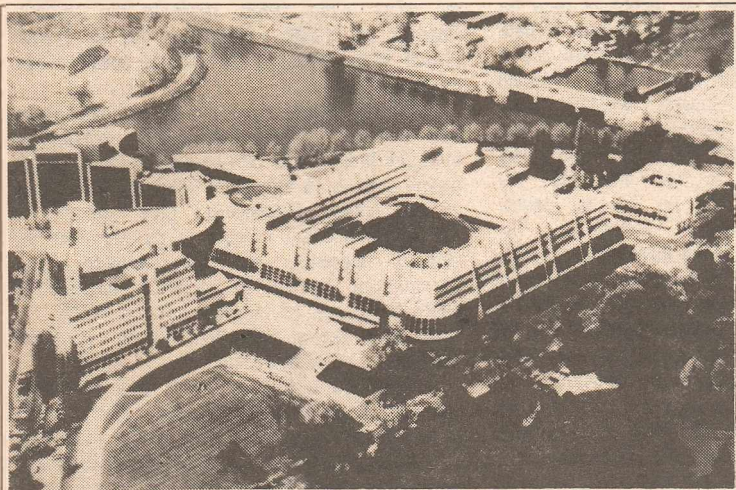
■ În 1948 se înființează OECD, care va administra Planul Marshall. Jean Monet propune realizarea unor structuri europene. În 1950 ia ființă Comunitatea Europeană a Oțelului și Cărbunelui, nucleul viitoarei Comunități Economice Europene, care ia ființă în martie 1957 prin trata-tul de la Roma.

■ În 1949, șase țări din Est semnează acordul de înființare a CAER. În același an se creează NATO.

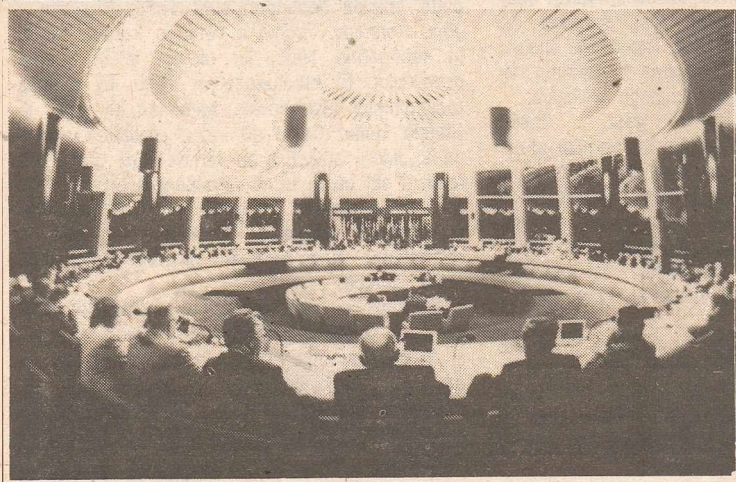
■ Extinderi succesive ale CEE (devenită ulterior Uniunea Europeană), paralel cu înființarea de noi structuri europene: Consiliul Europei, Uniunea Europei Occidentale (pe plan militar). Numărul țărilor membre ale CEE (UE) crește de la 6 la 9, apoi 12, iar din ianuarie 1995 la 15.

■ Februarie 1992. Intră în vigoare Tratatul privind Uniunea Europeană. Totodată, din 1990, după căderea comunismului, fostele state satelit ale Moscovei fac cereri de asociere la UE, în perspectiva admiterii lor cu drepturi depline. Acum, se vorbește tot mai mult despre posibilitatea rea-lizării unei Uniuni a Europei. Paralel cu întărirea structurilor UE, se con-turează standardele de aderare pentru viitoarele state. Deși nu urmează un drum uniform și lin, ideea unei uniuni a statelor continentale prinde tot mai mult contur. Până unde se va întinde ea? Când se va desăvârși? Sunt întrebări care nu au încă un răspuns.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Palatul Europei de la Strasbourg

Modelul păcii

Excelența Sa dl RAGNAR ÅNGEBY, ambasadorul Suediei la București:

Securitatea noastră înseamnă cooperare economică multiplă și durabilă

Argument

De ce Suedia? Pentru că de aproape două sute de ani ea nu a cunoscut oroarea războiului. Și pentru că ea înseamnă Europa, de azi și de mâine.

Am fost extrem de plăcut impresionat când am constatat că ambasadorul Suediei la București vorbește foarte bine românește! Excelența Sa și-a luat la Universitatea din Lund licența în filosofie, limba română (!) și lingvistică slavonă. În 1968 a fost stu-dent la cursurile de vară de la Sinaia. După un scurt debut universitar, în 1969, începe din același an o strălucită carieră comercială și politică, dar mai ales diplo-matică (printre altele, la ambasadele din Moscova, Londra și Madrid, sau la ministerul suedez de externe - Analize Politice și Relații Est-Vest). A făcut parte din delegația suedeză la CSCE. La București este de aproape un an. Este căsătorit și are patru copii, trei băieți și o fetiță. „Sunt un om deschis, îmi place să învăț lucruri noi și să caut mereu soluții.” S-a născut după încheierea războiului, în 1945.

- De la Napoleon până astăzi, Suedia nu a mai cunoscut distrugerea, sângele, lacrimile pricinuite de război. Explicația miracolului e un singur cuvânt: neutralitatea. Sau altfel spus: refuzul politicii (cu p mic), al jocului iresponsabil cu destinele naționale, al nebuniei... Astăzi Suedia a optat pentru Europa Unită. Vă întreb, Excelență, poate opțiunea țării dv. să constituie un model pentru România...

- Categoric!

- ...deși țările noastre sunt atât de diferite? Aparțineți marii familii anglo-saxone, noi suntem latini; sunteți o țară protestantă, suntem o țară orto-doxă; Suedia a fost o mare putere, noi niciodată, aveți aproape două secole de pace, avem războaie, distrugerii, tragedii...

- Istoria nu trebuie luată în tragic. Mai important e viitorul. Țara dv. nu este acum ceea ce va fi, dar nu uitați, sunteți mai aproape de centrul Europei decât noi; geografic vorbind. Veți face un efort de adaptare - scopuri, acțiuni, legislație mai ales. Scopurile țării mele pot fi și scopurile țării dumneavoastră.

- Aș dori, Excelență, să vă pun o întrebare care atinge un subiect considerat cel mai adesea o pro-blemă delicată; sau dificilă; este vorba de suve-ranitatea națională. Integrarea în Uniunea Europeană presupune o restrângere a prerogativelor legate de suveranitatea națională a țării dumneavoastră. Cum privesc oamenii, suedezii, această chestiune? Au acceptat cu ușurință noua situație? Vă pun această întrebare gândindu-mă că pentru România, în per-spectiva - mai mult sau mai puțin apropiată - a integrării în Uniunea Europeană, este o problemă interesantă, ca să nu spun delicată.

- A, dar și pentru Suedia, și pentru Suedia! Au fost destui care n-au agreat aderarea la UE din cauza limitării suveranității naționale. Rezultatul referendumului a fost foarte strâns între „Da” și „Nu”. În cele din urmă oamenii au înțeles necesitatea acestui pas. Argumentul care a contat a fost că, în ciuda limitării suveranității, se câștigă posibilitatea de a-i influența pe alții conform dorințelor proprii - acceptabile, desigur. Se câștigă pu-tere, deci: un alt fel de putere. Există o balanță între ce se pierde și ce se câștigă. Mai ales în privința deciziei: noi avem acum dreptul de a decide în diverse probleme ale Germaniei, ale Franței, ale Marii Brita-nii...

- Deci o creștere a influenței Suediei asupra afacerilor externe ale acestor țări.

- Mai mult, o influență chiar și în interior, în chestiuni comunitare.

- Reprezintă această interdependență dacă nu o creștere, măcar o păstrare a securității țării dum-neavoastră?

- Da, desigur. Formal, Suedia nu este membră a NATO și nici nu dorește acest lucru. Și nici nu e necesar - securitatea noastră este asigurată, pentru că ea constă în cooperarea economică și în colabo-rarea din toate celelalte domenii de interes comuni-tar. Legăturile economice, mai ales, reprezintă un argument puternic pentru securitatea unei țări; de exemplu, în urmă cu mai mult de 50 de ani, Germania și Franța - și nu numai ele - erau dușmani „sălbatici”, ca să zic așa, dar astăzi ele sunt două țări surori, puternic legate economic, iar într-o astfel

de realitate confruntarea militară nu are sens. Spiritul deschis, lipsa prejudecăților, capacitatea de coope-rare și de susținere a unor legături economice pro-funde și durabile cu partenerii reprezintă cheia secu-rității unei țări, mai mult decât capacitatea militară; spiritul deschis, disponibilitatea de integrare într-un sistem de relații complexe; a căuta și a găsi parteneri, compatibilități.

- În ciuda decalajelor geografice și tehnologice dintre România și Suedia, cooperarea lor econo-mică pare perfect posibilă. Care sunt domeniile acestei cooperări, între societăți private, cât și între cele două state? Și care sunt dificultățile de care această cooperare se lovește?

- După cum știți, există o tradiție antebelică impor-tantă în cooperarea româno-suedeză - și nu e vorba numai despre vestitele chibrituri suedeze, dar au fost căile ferate, electricitatea și altele. Din nefericire, guvernul comunist a naționalizat totul, înghețând pen-tru multă vreme această cooperare și încurcând destule lucruri. Astăzi, companiile suedeze sunt intere-sate să restabilească legăturile economice. Domeniile vizate sunt energetica, electronica, optica, dar și altele. Primul pas a fost făcut deja de firma Eriksson. Dar mai pot menționa IKEA, ABB, SKANIA, VOLVO, ELEC-TROLUX. Există interes și pentru producția de mobilă...

- Mobilă? Chiar dacă Suedia este o țară bogată în lemn, în păduri?

- Dar desigur! Pentru că producția românească de mobilă oferă o garanție pentru calitate, iar costul scăzut al producției, în comparație cu cel de la noi, este atractiv pentru firmele suedeze. Dar, pentru că m-ați întrebat de dificultăți - principala problemă este lipsa unei practici legislative conforme cu normele și standardele internaționale, în primul rând europene, comunitare. Există numeroase elemente care lipsesc din legislația dv. și acest lucru determină multe firme domice de cooperare să păstreze pentru moment o rezervă serioasă. Și nu e vorba numai de adaptarea legislației dv., ci în primul rând de practica legislativă. E important acest aspect. El generează încrederea între parteneri. Apoi ar mai fi la dv. problema relațiilor dintre firme și autoritățile centrale, un grad de imprecizie și... ca un lucru care merge greu... Aceste relații de asemenea impun o rezervă. Investitorii, partenerii suedezi așteaptă... Ei mai așteaptă.

- Ce anume?

- Schimbarea economică.

- Reforma?

- Exact, reforma! O adevărată reformă. În primul rând privatizarea. Este esențială din punct de vedere economic. Esențială. Dar și psihologic acest aspect este important - și nu e vorba numai de România, ci de toate țările...

- Psihologic vorbind, Excelență, trebuie să fim optimiști, nu?

- Asta oricum! Desigur. Dumneavoastră aveți resurse naturale și umane considerabile și o anumită tradiție industrială. Sunteți o piață demnă de interes și îndoilele care există acum au șanse de a fi înlăturate.

- Vă mulțumesc.

EUGEN CHIROVICI ■

Bănci, burse, afaceri

□ Datoria externă a României

La sfârșitul lunii ianuarie, datoria externă a României s-a cifrat la 4.550 milioane dolari, în creștere cu 133 milioane dolari față de decembrie 1994. Principalii creditori ai României sunt instituțiile financiare internaționale, cu 2.749 milioane dolari, respectiv 60,41% din total. Pondere cea mai importantă o deține FMI, cu 1.308 milioane dolari. Cealți creditori instituționali sunt: Uniunea Europeană cu

dolari și angajamente de 929,9 milioane dolari.

□ Himeră privatizării bancare

Guvernatorul BNR a anunțat la conferința de presă din 20 aprilie că nu se vor mai înființa noi bănci cu capital de stat. În ceea ce privește privatizarea celor existente, Mugur Isărescu declara că ea se va face pe două căi: prin vânzare de acțiuni (numai contra numerar) și prin aport de capital privat, care ar modifica, de asemenea, structura acționariatului.

Dacă în privința BRD decizia de privatizare a fost luată, cel puțin ca intenție declarată, totuși, Guvernul nu a nominalizat încă a doua bancă propusă pentru privatizare. Inițial se optase pentru Bank Post, dar Mugur Isărescu a precizat că este puțin probabilă privatizarea ei

întrucât pe BCR se sprijină o întreagă industrie. Referitor la Eximbank (Banca de Import-Export a României), Isărescu „nu crede” că este nevoie de privatizare, întrucât banca va rămâne în întregime de stat, cu scopul bine definit de sprijinire a exportului. În opinia guvernatorului, dacă BRD se va privatiza, monopolul deținut de băncile de stat în sistemul bancar va scădea până aproape de 50%, procent considerat „remarcabil” față de 4%, cât deținea inițial sectorul privat din România.

□ Bancnotă de 50.000 lei?

BNR va introduce în curând o nouă bancnotă, dar sigur nu va fi de 25.000 lei, a afirmat guvernatorul BNR. „Cred că este nevoie de o bancnotă mai mare, pentru ușurința plăților” - a precizat Isărescu, referindu-se la valoarea, nestabilită încă, a noi hârtii.

□ Banca Națională va introduce rescontul

BNR va introduce un nou regulament de refinanțare, probabil la mijlocul lui mai a.c., prin care va oferi și rescontul ca soluție de scontare a efectelor comerciale. Guvernatorul a anunțat că prin reglementări specifice se va crea băncilor posibilitatea de a obține lichidități prin scontarea la BNR a bonurilor de tezaur și a obligațiunilor guvernamentale cu scadența la un an. Acestea din urmă vor putea fi cumpărate și de către populație și este posibil să fie negociate și la Bursa de valori.

Succesul companiei AgrEvo

Pentru o agricultură modernă

La numai un an după înființare, compania internațională AgrEvo, specializată în domeniul protecției plantelor, realizează o cifră de afaceri de 3,4 miliarde mărci germane, ocupând pe această piață poziția a doua în lume.

„Cheltuielile unei companii implicate în cercetarea și lansarea unui pesticid de o nouă generație se ridică astăzi la peste 300 milioane mărci germane” - afirmă dl. Richard Schaeper, directorul general al firmei AgrEvo România. Este unul din motivele pentru care, la începutul anului 1994, diviziile specializate a trei mari firme până atunci concurente - Hoechst, Schering și Roussel Uclaf - au fuzionat formând compania AgrEvo, ajunsă deja în topul ofertanților mondiali, având filiale în 80 de țări de pe toate continentele și peste 8000 de angajați.

În mod fericit, încă de la înființare, AgrEvo este reprezentată și în România, punând la dispoziția agriculturii întreaga sa gamă de produse - de la cele destinate protecției plantelor și de igienă până la produsele de uz veterinar.

Colaborarea cu Agrovit SA, principalul său distribuitor, urmărește realizarea obiectivului pe care firma și l-a propus în România: de a deveni parteneri constanți ai tuturor agricultorilor români. „Substanțele pentru protecția unui hectar de grâu îl costă pe fermier echivalentul a 400 kg grâu, iar producția îi va crește de la 2000 la 4000-5000 kg. Aceasta înseamnă agricultura modernă” - declară dl. Mihai Berca - directorul general al S.C. Agrovit S.A.

Din păcate, însă, subvenționarea defectuoasă a agriculturii, ca și lacunele legislative ridică bariere artificiale în calea accesului celor peste 6 milioane de producători privați la tehnologiile prin care s-ar câștiga cu adevărat pariul cu agricultura.

MARIUS ONOFREI ■

567 milioane dolari, BIRD (Banca Internațională de Reconstrucție și Dezvoltare) cu 60 milioane dolari și BERD cu 149 milioane dolari. Pe relații bilaterale, datoria externă se cifrează la 1.801 milioane dolari (diferență). Principala țară creditoare este SUA, cu 345 milioane dolari, urmată de Franța cu 316 milioane dolari. Cea mai mare parte a datoriei externe este datorie publică (65,56%), urmată de datoria publică garantată de stat - 27,58% și datoria comercială negarantată - 6,86%. În privința datoriei pe termen scurt, România avea, în ianuarie 1995, creanțe de 537,8 milioane

în întregime, aceasta fiind legată și de Poștă. „O anumită pondere din capital se poate privatiza, dar oricum nu partea majoritară”, a declarat de curând guvernatorul BNR, la o conferință de presă. În privința celorlalte bănci, Isărescu a mai afirmat că BRCE a început deja privatizarea, prin emiterea de certificate de depozit în valoare totală de 80 milioane lei, dar care la scadență pot fi transformate, opțional, în acțiuni ale băncii. În privința BCR, Isărescu a apreciat că privatizarea este condiționată de restructurarea prealabilă, dar a sugerat că va fi totuși foarte greu de înfăptuit,

BANCOREX

BANCA ROMÂNĂ DE COMERȚ EXTERIOR S.A.

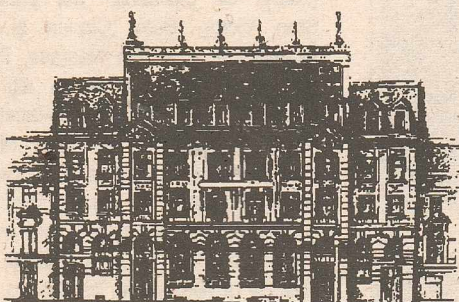
“CARDUL”

(CARTEA DE PLASTIC)

INSTRUMENT MODERN DE PLATĂ

În continuarea seriei de articole având ca subiect prezentarea de către BANCOREX a sistemului de plată prin intermediul cărților de plastic - cardurilor -, ne vom opri asupra motivațiilor extinderii impresionante a acestora, în detrimentul mijloacelor de plată tradiționale, cum ar fi numerarul sau cecul.

Avantajele utilizării cărților de plastic sunt indiscutabile pentru toți cei implicați în desfășurarea unei asemenea operațiuni de plată (tranzacție): deținătorul cardului, comercianții, băncile.

CINE SUNT DEȚINĂTORII DE CARD ?

În general, orice persoană poate solicita unei bănci emitente eliberarea unuia sau mai multor tipuri de carduri.

Orice card presupune stabilirea de către banca emitentă a unui anumit nivel de risc, aferent clientului solicitant. Acest nivel este determinat ținând cont de standingul și bonitatea persoanei (venituri realizate, proprietăți deținute, modul de efectuare și frecvența cheltuielilor, eventualele datorii existente etc.).

După o atentă analiză a acestor informații, banca deschide clientului un cont de carduri în baza unui contract și, pe baza acestuia, îi eliberează cartea de plastic cu care va putea efectua plăți și va putea beneficia de toate avantajele pe care utilizarea acestui instrument de plată le presupune.

Astfel, posesorul unui card beneficiază de următoarele avantaje:

- securitate, eliminându-se riscul presupus de prezența numerarului la purtător;
- comoditate, deținătorul cardului nemaifiind nevoit să condiționeze achiziționarea neprevăzută a unor mărfuri sau servicii, de existența unei sume în numerar asupra sa. În plus, cardul este mult mai ușor de manevrat decât numerarul sau cecul.

- folosirea cardului nu îl restricționează pe deținător în utilizarea numerarului, dacă este absolut necesar; el poate obține oricând bani lichizi, utilizând cardul la distribuitorii automate de numerar (ATM - Automated Teller Machine);

O bancă dinamică pentru parteneri dinamici!

- posibilitatea de a beneficia de un credit, în anumite limite, stabilite de banca emitentă a cardului. Avantajul este cu atât mai important cu cât acest credit îi permite titularului să beneficieze de conjuncturi favorabile (reduceri de prețuri, rabaturi etc.), putând face achiziționarea mărfii pe loc iar plata ulterior;

În funcție de tipul cardului și de prevederile convenției încheiate între bancă și client, acesta mai poate beneficia și de alte avantaje, precum diversele tipuri de asigurări (medicale, de călătorie), rezervări hoteliere etc. De asemenea, operațiunile efectuate de deținătorul cardului sunt înregistrate în contul acestuia fie pe măsură efectuării lor, fie periodic (lunar), conform celor convenite cu banca emitentă.

Următorul articol va expune avantajele pe care le presupune acceptarea cardurilor la plată de către comercianți.

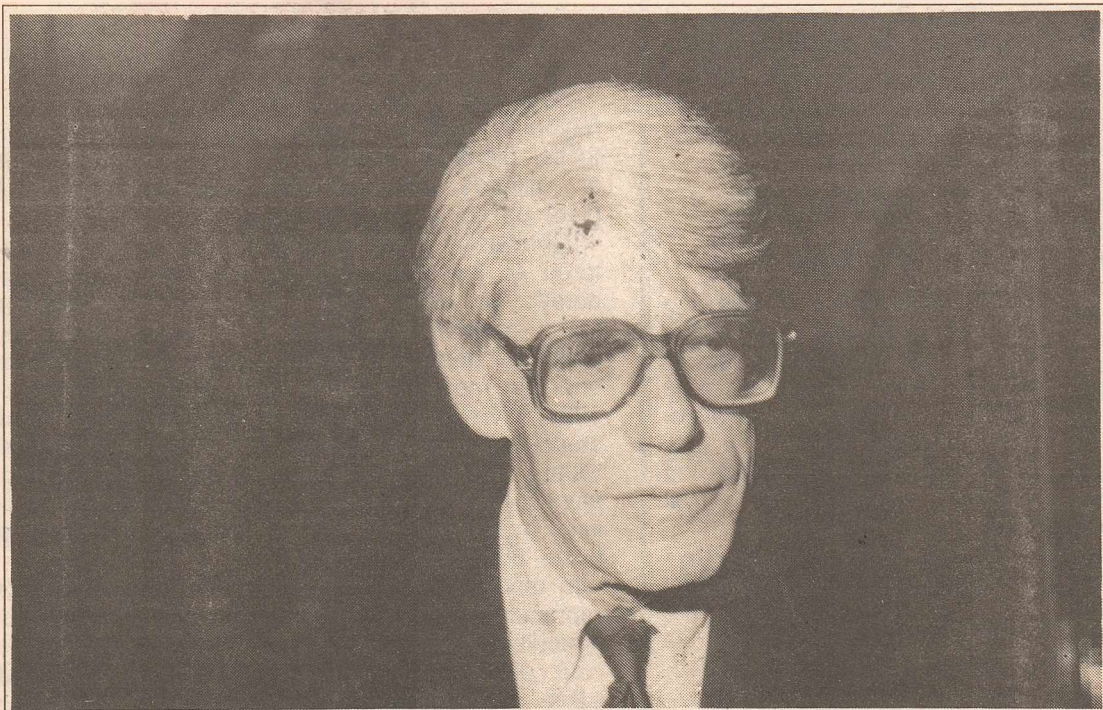
BANCOREX vă stă la dispoziție, pentru orice informație suplimentară la

telefon: 614.91.90

int. 9221, 9222, 9223

În toate meseriile, dar primordial în jurnalistică, morala și autocenzura sunt esențiale pentru realizarea echilibrului necesar democrației și progresului.

Un cunoscător al lui Dracula dorește să-i fie înapoiată vila din București

Este vorba de un specialist în istoria lui Vlad Dracul, care refuză însă să relateze povești de groază cu privire la uimitoarea istorie a propriei sale familii. Nu se poate preta la așa ceva, deoarece îi este prea dragă țara natală.

Cu toate că între timp a devenit american, nu pregetă să apere România, oriunde s-ar găsi. Lucru neobișnuit, deoarece țara la care ține atât de mult încă nu i-a înapoiat proprietățile legitime. Tocmai a intrat în al patrulea an de la intentarea procesului în vederea recăpătării drepturilor de proprietate. A devenit între timp evident că dacă profesorul Radu Florescu nu-și recapătă monumentală vilă a familiei din București, atunci puțini străini mai pot nutri

speranța de a le fi restituite proprietățile din România.

Florescu poate deja să-și ia adio de la o pictură superbă din patrimoniul familiei. Cândva, această pictură a fost dăruită de dictatorul Ceaușescu tovarășului său iugoslav Tito, ca dar din partea statului.

Restituirea proprietăților provoacă dureri de cap guvernelor din întreaga Europă răsăriteană. Se poartă încă discuții cu privire la proprietățile sechestrate sub ocupația nazistă și/sau bunurile naționalizate de comuniști.

Generozitate

Cehia a fost, de departe, cea mai generoasă cu astfel

de restituiri. În majoritatea cazurilor au fost redade foștilor proprietari castele, fabrici, moșii și case. Nobila familie Lobkowicz și-a recăpătat castelele și, ca în trecut, fabrică bere de o calitate excepțională. De fapt, satisfacția nu este întotdeauna deplină, deoarece restanțele în materie de întreținere sunt enorme. Destul de surprinzătoare este situația Bulgariei, care, de departe de a fi un exemplu de progres, totuși s-a arătat dispusă să colaboreze la redarea proprietăților. Nici în Ungaria situația nu este

prea roză, iar în Polonia încă nu s-a rezolvat dilema „cine are drepturi și asupra căror proprietăți?”

În România au loc certuri cu privire la un proiect de lege privind o redare limitată a proprietăților. Țăranii și-au primit între timp pământul înapoi, dar actele de proprietate - necesare pentru eventualele vânzări - nu au fost încă eliberate.

„Vor fi eliberate o dată cu viitoarele alegeri”, își dă cu părerea un jurnalist mai cinic. În cazul bunurilor imobile, proiectul legii prevede redarea unui apartament pentru fiecare familie. Pentru restul proprietăților va fi valabilă o despăgubire financiară, bazată pe venitul mediu național (în jur de 160 guldeni pe lună). Cine mai are pretenții la proprietate, să nu se aștepte la grămezi de aur. Astfel de pretenții nici nu sunt esențiale pentru profesorul Florescu. Familia acestuia nu se mai gândește la picturile, statuetele și celelalte bunuri de valoare etalate prin muzeele țării. „Ar însemna să-mi pierd alți ani de zile cu procesele”.

Dar ceea ce Florescu vrea cu orice preț, este vila din centrul Bucureștiului. Este posibil deci ca, în viitor, Ambasada Indoneziei să caute o altă reședință, aceasta găsindu-se în incinta vilei cu pricina.

Diplomat

„Familia mea este una dintre cele mai renumite din România. Numele nostru apare deja în documente ale secolului 15, iar străbunicul meu a fost fondatorul armatei române moderne. Tatăl meu și-a slujit țara ca diplomat în Londra și și-a dat demisia în timpul celui de-al doilea război mondial ca protest împotriva guvernului

Antonescu, care trecuse de partea naziștilor”.

„Vila a fost rechiziționată de naziști, dar ulterior nu a fost naționalizată de comuniști. Tot timpul ea a fost pur și simplu închiriată. Cu alte cuvinte, au fost câștigați bani ilicit din proprietatea noastră. În timp ce noi ne-am slujit întotdeauna țara”.

Chiar și acum, Florescu are cele mai bune gânduri pentru România. Ca director al „Centrului de Cercetări pentru Europa Răsăriteană” din Boston, el vrea să folosească vila ca un fel de dependență a universității sale. O instituție în care să poată avea loc schimb de cunoștințe și care să poată fi folosită de studenți români și americani.

Chiar și în timpul regimului comunist, Florescu nu a întors spatele țării. Și-a vizitat frecvent patria pentru a-și aprofunda cunoștințele de istorie. Nu îl afecta faptul că poliția secretă îi instalase microfoane în propria casă. Nici chiar Securitatea nu putea considera studiul istoriei secolului 15 ca fiind o activitate subversivă. Profesorul care a studiat în Oxford istoria României, care și-a luat un grad universitar în SUA și ulterior a scris pe baze istorice best-seller-uri despre domnitorul Dracula, este hotărât acum să-și recapete vila. Ca român de renume, dispune de contacte excelente.

Ministrul afacerilor externe și președintele Iliescu i-au oferit în mod neoficial tot sprijinul.

Florescu afirmă că va continua să lupte până la sfârșit. Nici nu ne putem aștepta la altceva din partea unui om ai cărui strămoși au avut odinioară curajul să-l înfrunte pe Vlad Țepeș - adevăratul nume al lui Dracula.

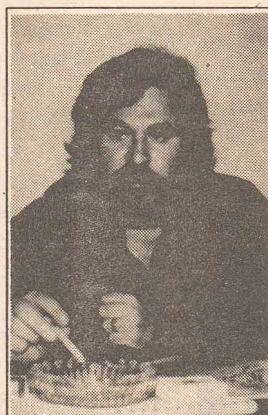
Articolul este preluat din ziarul olandez „De Telegraaf” (5 decembrie 1994), care l-a publicat cu mențiunea „corespondență din București”, semnată de Frank van Vliet. Titlurile aparțin originalului.

Așa cum am anunțat în numărul trecut al revistei, începem publicarea unei serii de dezvăluiri privind mafia

existentă în interiorul confederației sindicale CNSLR-Frăția privind totodată și afacerile unuia dintre cele mai controversate personaje postrevoluționare, sindicalistul-politician MIRON MITREA. Dezvăluirile se bazează pe mărturiile unor lideri de sindicat, în principal ale domnului IACOB ȘTEFAN PALADE, liderul Federației Solidarității Șoferilor din România, care s-a aflat multă vreme printre conducătorii CNSLR-Frăția și a avut posibilitatea să asiste la multe

dintre jocurile ascunse, făcute sub umbrela sindicatelor. În numărul acesta, vă prezentăm câteva „manevre sindicale” cu Mercedesuri și sedii. În 1992 a fost înregistrat la Tribunal un partid care s-a extins și a funcționat pe structura CNSLR-Frăția. Acest partid ar fi trebuit să capteze voturile membrilor acestei confederații și să-și trimită liderii în Parlament. Rezultatele obținute la alegerile din 1992 au fost dezastruoase datorită unei campanii electorale făcute cu mulți bani, dar condusă defectuos. După alegeri, o perioadă de timp destul de lungă, nimeni nu a mai auzit nimic despre „partidul sindicatelor”. Se părea că acesta s-a pierdut pe drum după ratarea din '92.

Iacob Ștefan Palade

Mafia

„Partidul a înviat”

Pe la sfârșitul lui '93, prin mediile sindicale circula zvonul surpriză că „partidul ar învia”. De ce? Pentru că Miron Mitrea, liderul CNSLR-Frăția, credea că a venit timpul să se arunce în politica directă și nu oricum, ci de partea Puterii, după ce, până atunci, cochetase cu Opoziția. Tot în acea perioadă, între domnul Mitrea și PDSR începuseră negocieri la obiect. La sediul postului Radio 21 se întâlneau domnul Mitrea (însoțit de „camarila” sa, printre care Stan Victor, Bulei Ciprian și Benone Pavelescu) și Adrian Năstase, însoțit de subprefectul Pleșca și de alți membri marcanți ai PDSR. Domnul Iacob Ștefan Palade, considerat de către Mitrea ca fiind coruptibil, a fost și dânsul convocat la aceste întruniri. Promisiunile, ofertele și amenințările se țineau lanț între cele două părți. Se negociau funcții în partidul de guvernământ, în Guvern, precum și avantaje materiale.

Horia Roman Patapievici:

Acuzația e fantezistă, grobiană și primitivă

□ Este vorba de fabulația despre „complotul” vizând asasinarea lui Iliescu

- Horia Patapievici, se spune că în dosarul pe care ți l-a alcătuit SPP s-ar fi uzat de tot felul de date privind etnia părinților sau rudele plecate în străinătate...

- În primul rând vreau să fac o rectificare. Tatăl meu s-a născut în România, la Cernăuți, și a făcut studiile la Viena (sora mea mai mare este născută chiar acolo). El s-a întors în țară în '48. Într-adevăr, anumite informații sugerează că în dosarul meu, ca fapte incriminante, figurează această acuzație aiuritoare, potrivit căreia tatăl meu este evreu. Nu este evreu, dar este extrem de sugestiv că asta, în concepția lor, este o culpă, ca și faptul că sora mea trăiește în străinătate. Prin numeroase intervenții în revistele România Mare și Europa, a reieșit că ei, adică securiștii, se cred depozitarii de patriotism ai neamului. Ei nu se concep ca o organizație civilă și laică, ci ca un soi de organizație mesianică în care trăsăturile bunului român sunt depozitate în mod adecvat și ei le apără. Și în această calitate, firește că a fi evreu, ungur, armean sau orice altceva este un lucru negativ pentru că te aruncă în tabăra potențialilor dușmani. Ca și implicația care există în acest portret-robot penal, potrivit căreia 22, GDS, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca sunt „relații” dubioase ale mele și potențial antipatriotice.

- **Acuzația cea mai mare e că ai fi încercat să realizezi, împreună cu Sorin Roșca Stănescu și un fost ofițer de Securitate care întâmplător e vecin cu mama ta, domnul Vasile Conac, un complot în vederea răsturnării de la putere și a asasinării președintelui Iliescu. Cunoști aceste două persoane?**

- Afirmția nu e doar fantezistă, e de-a dreptul scandalosă! Acuzație pe care o resping ca fiind grobiană și primitivă. Dar mi se pare foarte grav următorul lucru: legătura dintre poziția intelectuală critică și implicația, pe care ei o fac în mod natural, că asta ar trebui să te ducă cu o bătă în mână spre strivirea capului celui pe care tu îl critici. Ei probabil așa fac și își imaginează că și ceilalți trebuie să facă la fel.

Cât despre cei doi, pe Sorin Roșca Stănescu nu îl cunosc. Știu doar că este ziarist și firește ca „simplu cetățean” i-am citit articolele. Iar pe Vasile Conac, care așa, cum ai spus, este vecin cu mama mea, locuind pe aceeași scară de bloc, cu siguranță că l-am întâlnit și, cum e civilizat între oameni care se întâlnesc pe scara blocului, ne-am salutat, și cu asta, basta.

- **Sorin Roșca Stănescu încercase să construiască**

o organizație Patriot, prin '91-'92, din care să facă parte foști securiști care ar avea potențialul curaj să dezvăluie o parte a „muncilor” de până în '89. Foștii securiști nu s-au înghesuit să facă parte din ea. Ai avut vreo legătură cu această organizație?

- Absolut nici o legătură. De această organizație, despre care mi s-a spus că a fost legalizată și că i s-a făcut o oarecare reclamă la data apariției, mărturisesc cu jenă că memoria mea nici măcar nu o înregistrează ca atare. Este motivul pentru care numele, pentru mine, a fost complet nou.

- **Crezi că cei care ți-au alcătuit dosarul au o pre-dispoziție în a inventa francmasonerii?**

- Dacă prin francmasonerii înțelegem în mod mai general ideea de conspirație, de organizație secretă, cu siguranță că da, pentru că ei procedează așa: strâng date peste date, stabilesc o geografie a cunoștințelor persoanei care pentru ei este o „țintă”, după care analiștii lor fac un tip de topologie asupra acestei geografii de relații, spunând „da, pe asta, x, îl cunoaștem, mai are legături cu x1, acesta, care este y, are și el legături cu ținta, prin intermediul altor două personalități, y1 și y2, care sunt în alte tipuri de legături cu x” și așa mai departe. Stabilesc un scenariu, pornind de la aceste atingeri fortuite în biografia țintei, scenariu care, la rigoare, pentru un ochi străin, ar părea plauzibil.

- **În anii '50 se lucra la fel, se inventau tot felul de comploturi. Crezi că este o reîntoarcere la metodele anilor '50?**

- Nu cred că este o reîntoarcere. Este o rămânere.
- **Cum te-ai gândit să reacționezi în continuare? Te-ai pus sub protecția unor organizații internaționale de genul Amnesty International sau Comitetul Helsinki.**

- Nu m-am pus sub protecția nici unei organizații internaționale. Într-o emisiune la Tele 7 abc am spus că mă voi adresa comandantului Poliției de care teritorial țin, pentru a mă pune sub protecția lui. Este un lucru pe care probabil am să-l fac.

- **Brusc ai devenit foarte cunoscut. Există posibilitatea de - hai să zic totuși așa: de a ți se sui la cap, de a începe să privești de sus, să te crezi un spirit mesianic?**

- Ca fiindă failibilă, cu siguranță că mi se poate sui la cap, cum spui tu. În sensul acesta nu sunt scutit de nici un păcat. Dar pentru că ai folosit cuvântul mesia-

nic, aici sunt categoric în a afirma că nu există nici o posibilitate de a mă crede o personalitate mesianică. Categoric. Acest cuvânt este potrivit numai persoanelor de natură divină, iar sub acest chip eu nu îl recunosc decât pe Iisus Hristos. Eu rămân la mijloacele ironice și raționale care sunt proprii naturii lor oblice, cum este și a mea; sunt scutit de a mă crede vreun profet. Resping orice interpretare de tip substanțialist dată destinului nostru individual și nu cred, în general, că oamenii au vreo misiune de îndeplinit pe acest pământ.

- **În momentul de față, atât elita politică, precum și cea economică, sunt compuse din elemente ale stângii naționaliste. Cum crezi că se poate scăpa de ei, atâta timp cât au control asupra pârgurilor economice?**

- Sunt pârguri economice legate în mod esențial de conservarea monopolului statului în toate sectoarele productive importante. Prin urmare, soluția, pentru mine, este capitalismul. Faptul că există această alianță roșie-verzue nu este întâmplător, sunt instincte profund colectiviste. Instinctele colectiviste nu au o culoare certă. Ele sunt manipulate fie la dreapta, fie la stânga. Legionarii erau colectivști, naziștii erau colectivști, comuniștii erau colectivști. Ce detestau ei mai tare erau liberalismul și individualismul, pe care întotdeauna le-au numit în dispreț burgheze sau mic-burgheze. Singura soluție împotriva acestei alianțe (care nu e împotriva firii) dintre extrema dreaptă și extrema stângă, a căror trăsătură comună esențială este colectivismul, este adoptarea unui capitalism deschis în România.

Și, firește, salvarea vine din a ne accepta fără nostalgii colectiviste propria individualitate și dreptul fiecăruia, strict personal, de a fi liber.

Iar asta presupune, firește, renunțarea la nostalgiile colectiviste, ca și la falsul patriotism, desigur; la acel tip de misticism nebulos bazat pe ideea că spermatozoizii românești sunt complet diferiți de spermatozoizii altor popoare. Faptul că ei, securiștii, s-au identificat într-o manieră absolut primitivă cu naționalismul mesianic nu e de mirare, pentru că, așa cum spunea Samuel Johnson, ultimul refugiu al plebei este naționalismul. El prinde foarte tare, este o virtute viscerală, cum sunt sexul, foamea sau frica și, firește, că poți edifica o politică pe acest instinct bazal. Dar este o politică joasă, care pe termen lung este perdantă.

**TOMA ROMAN jr. ■
LUCIA ȘTEFANOVICI ■**

sindicală (1)

Mercedesul mov („că nevasta-i blondă”)

Trupa lui Mitrea nu voia să se lase „trași în piept ca Mânzatu”, care nu se alesese decât cu o funcție de vicepreședinte în PDSR. Pentru ca domnul Palade să fie „uns” și să fie de acord cu sprijinirea PDSR, i s-au oferit un apartament gata mobilat în Centrul Civic și o limuzină Mercedes. Necrezând că ofertanții sunt chiar atât de cinici și voind să vadă până unde poi merge, a supralicitat și a cerut un Mercedes ultimul tip și neapărat mov, „să se asorteze cu nevastă-mea, care-i blondă”. Spre surpriza sa, Mercedesul i-a fost arătat în aceeași seară și a fost întrebat dacă îi convine. După această întâmplare, nemaisuportând modul în care câțiva lideri își trag foloase personale pe spatele membrilor simpli de sindicat, s-a retras de la negocieri.

De aici i s-au tras și necazurile grave, despre care vom relata într-un număr viitor al revistei noastre.

7 luni de negocieri secrete cu PDSR și „ospațul”

Ceea ce a urmat după aceste negocieri se cunoaște doar parțial. În 1994, după aproximativ șapte luni de negocieri secrete cu PDSR, s-a organizat la Voineasa un Congres al PSS. Convocarea Congresului, precum și data acestuia au fost ținute în mare secret până la definitivarea organizării. Nu s-au făcut convocări și s-au delegat cu de la sine putere Miron Mitrea și apropiații săi. Pentru ca sala să pară plină, aceștia și-au adus de acasă neveste, amante, rude. S-au împărțit

funcții în PSS, care au funcționat ca trambulină spre funcțiile mult mai importante din PDSR sau din structurile puterii executive. În cele din urmă PSS a fost absorbit de PDSR. Partidul-fantomă al lui Mitrea s-a dovedit de milioane pentru ambele părți; prin absorbție, PDSR a obținut sedii și baza materială deloc de neglijată a PSS, precum și controlul indirect asupra uneia dintre cele mai mari centrale sindicale din țară.

Membrii anturajului lui Mitrea și chiar liderul „cel mare” au reușit să obțină funcții tentante și perspectivele unor afaceri înfloritoare. Astfel, Miron Mitrea a ajuns vicepreședinte al PDSR, Benone Pavelescu, vicepreședinte al PDSR sector 3, Banu Alexandru, fost angajat al lui Mitrea la syndicate, a ajuns președintele PDSR în sectorul 5, directorul Bratu de la Utiltrans se află în fruntea organizației sectorului 6 al PDSR, iar Pașca și Agapie, din anturajul lui Mitrea, au fost și ei lansați spre funcții importante în FPS, cu justificarea că vor contracara influența oamenilor puși acolo în timpul guvernării lui Petre Roman. Unora dintre „locotenenții” lui Mitrea nu le-au convenit funcțiile propuse. Bulei Ciprian se pare că a refuzat funcția de prefect al județului Dolj. Atât el, cât și Stan Victor, finul lui Miron Mitrea, sunt în așteptarea unor funcții mai pe măsura lor.

Aria „Jos Guvernul!” din opereta „Mitrea contra Mitrea”

În urma apropierii lui Mitrea de Putere și a afacerilor dubioase ale anturajului acestuia, forța CNSLR-Frăția a scăzut

considerabil. Au avut loc câteva sciziuni importante. Victor Ciorbea, de exemplu, a luat o mare parte a membrilor Confederației și a înființat Convenția Sindicatelor Democratice din România. Domnul Palade a plecat cu o bună parte din șoferi și a înființat Federația Solidarității Sindicatelor Șoferilor din România.

O dată cu instalarea oficială în funcția de vicepreședinte al PDSR, Miron Mitrea a părăsit teoretic conducerea CNSLR-Frăția. Totuși, în opinia domnului Palade, domnul Mitrea și-a păstrat intactă influența asupra Confederației.

În ultimul timp, pentru a revigora Confederația, actualii lideri au organizat o serie de greve, mitinguri și manifestații zgomotoase. Domnul Palade a afirmat că are dovezi că aceste mitinguri au fost, de fapt, un fel de operete „Mitrea contra Mitrea”, organizate pentru a cosmetiza imaginea șifonată a CNSLR-Frăția. Astfel, ultimul miting (cel din 11 aprilie, împotriva Ordonanței numărul 1) a fost organizat cu autocare și camioane închiriate de la firme particulare și au putut fi văzuți râcnind cu voioșie „Jos Guvernul!” o parte a membrilor fostului PSS, ajunși acum în funcții importante ale PDSR! Dacă cele afirmate de domnul Palade sunt adevărate, aceste jocuri pot fi, de asemenea, și reglări de conturi între diversele fracțiuni ale partidului de guvernământ.

(va urma)

**TOMA ROMAN jr. ■
LUCIA ȘTEFANOVICI ■**

Cartea tinerilor

O altă parte a presei

În fotografia de mai jos este reprodusă acea „altă parte a presei” despre care este vorba în rândurile care urmează. Voi reproduce un articol pe care l-am scris acum câțva timp, pe vremea când eram unul dintre mulți entuziaști, adolescenți, care au simțit nevoia de a comunica, de a se uni sub semnul cuvântului tipărit...

Pseudo-Editorial

Oricare dintre voi se poate întreba - și e îndreptățit să se întrebe - de ce e nevoie de această revistă, la ce e bună, cui folosește și în general de ce se leagă unii la cap când nu-i doare... Acest pseudo-editorial încearcă să explice tocmai de ce am scos „Foia Noastră”.

- Pentru că, poate, în sufletul fiecăruia dintre voi au apărut îndoieli, decepții sau tristeți și poate că v-ați simțit vreodată singuri și nesiguri. Atunci v-ați întrebat: poate, ce va fi cu voi peste zece ani sau peste douăzeci...
- Pentru că, poate, ai simțit nevoia unui altfel de prieten a apărut prima poezie și poate ultima.
- Pentru că toată lumea spune că trăim cei mai frumoși ani din viață și noi încă nu știm dacă-i așa sau nu.
- Pentru că am vrea să fie mai mult decât niște simple pagini înegrite.
- Pentru că, poate, e ceva ce ne unește pe noi toți.
- Pentru că Borges scria: „Am comis cel mai grav dintre păcatele Pe care le poate comite un om. N-am fost fericiți” și noi vrem să fim fericiți.
- Pentru că noi ne-am legat la cap și am aflat abia pe urmă că ne doare...

Pentru motivele invocate mai sus îi invit pe toți cei care au gândit, au scris și au tipărit o revistă în aceste condiții, în pagina de tineret a revistei „Flacăra”.

ALEXANDRU ARION ■

Concurs NEMIRA

Completând talonul de mai jos și răspunzând corect la întrebările puse în direct în cadrul emisiunii **Seara în Blue-Jeans**, de joi 11 mai 1995, între orele 18.00 - 20.00, la telefoanele: 3123643 sau 3129274, puteți câștiga cinci cărți NEMIRA (la alegerea dumneavoastră!) prin concursul organizat de revista **Flacăra** și **Radio în Blue-Jeans**.

TALON

NUME.....
PRENUME.....
ADRESĂ.....

Talonul îl expediți pe adresa: SC Publicațiile **Flacăra SA**, București, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341.

Două săptămâni de vacanță GRATIS!!!

Asociația Creștină din România (ACTR - '92), în spiritul YMCA, organizează împreună cu revista **FLACĂRA** și canalul **Radio România-Tineret** un concurs pe teme YMCA ce va avea ca premii trei locuri în tabăra de vară organizată de Fundația Doctor Cornel Petrosievici.

Tot ce aveți de făcut este să completați cele cinci taloane care vor apărea în revista **FLACĂRA** și să le trimiteți pe adresa: SC Publicațiile **FLACĂRA SA**, București, sector 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, împreună cu răspunsurile corecte la întrebările de mai jos. Aceste răspunsuri nu vor depăși, fiecare, o pagină.

1. Care sunt raporturile voastre cu societatea și cum considerați că vă integrați în ea?

2. Aveți sau nu un sentiment religios? Motivați răspunsul.

TALON

NUME.....
PRENUME.....
ADRESĂ.....
VÂRSTA.....

Trăiască 1 Mai!

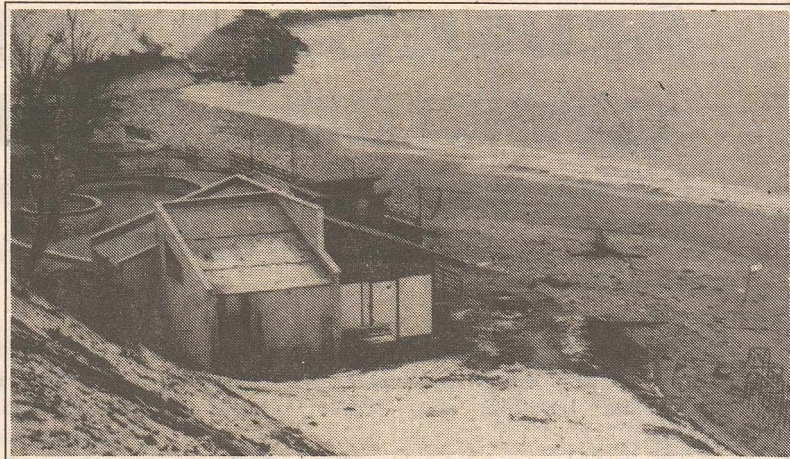
Plecarea

Elevii și studenții, profitând de faptul că atât școlile cât și facultățile le-au acordat o mică vacanță, au luat cu asalt stațiunile de pe litoral, „devastând” tot ce le-a stat în cale, și au început cu trenurile... În dimineața zilei de vineri, 28 aprilie, acestea erau ticsite de tinerii plecați să sărbătorească prin distracție 1 Mai-ul muncitoresc. S-au ciocnit pahare mult prea devreme și mult prea multe decât era cazul și, drept urmare, s-au iscat conflicte care au degenerat în bătăi, astfel încât mulți au făcut un prim popas la centrele medicale amplasate, din fericire, în fiecare stațiune.

Sejurul

Ca și în alte dăți stațiunile preferate au fost Costinești, Neptun și Olimp, evident din cauza posibilităților mari de distracție. Și tot ca în alte dăți, turiștii s-au împărțit în două tabere: cei conștiințioși, plătitori de bilete, și blatiști. Aceștia din urmă au fost, în Costinești, în proporție de 60%, după estimările noastre. Ei au dormit fie pe plajă, în saci de dormit, lângă o grămadă de sticle (hippy-oții mai ales), fie s-au înghesuit câte 6-7 într-o cameră.

Cele două discoteci din Costinești, „Ring” și „Vox Maris”, au fost pline seară de seară. Deși presa fusese anunțată că accesul în localurile mai sus-pomenite va fi gratuit, numai patronii de la „Ring” s-au ținut de cuvânt și numai pentru primele trei seri. De altfel, în noaptea de 30 aprilie spre 1 Mai în fața ușilor închise ale acestor discoteci s-a produs o busculadă de proporții ce putea avea urmări foarte grave dacă patronii, dom-

nii Zizi Carasimu și Mihai Ozzo, împreună cu directorul stațiunii, dl Ioan Nasta, sosit la fața locului, nu ar fi hotărât ca intrarea să fie, și de această dată, liberă pentru cei peste 3.000 de tineri ce se îmbulzeau, călcându-se în picioare în fața intrării. E bine că totul s-a rezolvat cât de cât onorabil, poliția fiind și de această dată la post. Într-o convorbire cu unul dintre ofițerii postați la intrarea discotecii, cu scopul de a-i percheziționa pe toți care intrau, am aflat că au fost destul de mulți cei care au încercat să pătrundă pe ringul de dans având drept recuzită băte, sticle, lanțuri, spray-uri paralizante. Oricum, ar fi fost mai bine dacă stațiunile nu ar fi fost numai gazdele tinerilor veniți pentru câteva zile de vacanță, ci și ale unor indivizi tuciuiri mai mult decât dubioși puși pe scandal. Dar așa e la noi...

Întoarcerea

Treziți din beția vacanței, a soarelui, a muzicii și a alcoolului (din păcate, pentru unii), tinerii au trebuit să se și întoarcă la școlile sau facultățile lor. Au lăsat în urmă o plajă plină de sticle goale, câteva camere de hotel

devastate și chiar și pe câțiva dintre ei, mai turbulenți, pe la secțiile locale de poliție (apropo, am asistat la o urmărire ca-n filme pe balcoanele hotelului „Forum”, polițiștii reușind să-l prindă pe cel care a aruncat un fotoliu de la etajul 5 al hotelului respectiv).

SNCFR a avut o inițiativă laudabilă de a forma un tren suplimentar pe ruta Mangalia-București. Materializarea acestei inițiative a fost, din păcate, un semieșec. E adevărat că trenul a circulat, dar din cauza întârzierii de aproape două ore a fost supraaglomerat, pasagerii călcându-se literalmente pe picioare în niște vagoane care de mult ar fi trebuit să ia drumul casării, agățându-se de scări etc. În plus, funcționarele de la gara din Constanța nici măcar nu erau la curent cu sosirea acestui tren, denumindu-l pur și simplu un „tren-fantomă”.

Oricum, totul e bine când se termină cu bine - vorba lui Shakespeare - iar tinerii care au petrecut câteva zile nebune de vacanță pot să exclame sincer: „Trăiască 1 Mai!”

ALEXANDRU ARION ■
LIVIU TUDOR IACOB ■

În colaborare cu **RADIO ÎN BLUE-JEANS**, de la corespondentul nostru special în Italia, **Gabriel Bassarabescu**

Speciale San Remo (7)

● Nu este pentru prima dată când Festivalul „Cerbul de Aur” poartă noroc unor tineri interpreți italieni.

● Căzul cel mai elocvent este cel al Gigliolei Cinquetti, care a avut o carieră fulminantă, neuitând însă niciodată ce a reprezentat Brașovul în cariera ei.

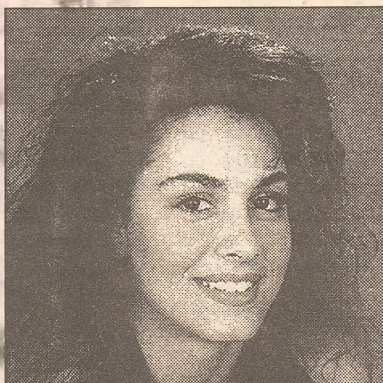
● Iată că în 1994 istoria se repetă; după un loc doi ocupat la San Remo '94, la secțiunea Nove Proposti, Antonella Arancio câștiga în același an la Brașov locul întâi la secțiunea debut discografic, pentru că în acest an, la San Remo '95 să se claseze printre primele zece ... „Oldies but goldies”.

● Miza a crescut, a-i lua un interviu Antonellei a început să fie cu adevărat o problemă. Și totuși... Antonella nu a uitat prietenia începută la Brașov și iată că am primit (cu o promptitudine ce a uimit chiar și o parte a jurnaliștilor italieni) acordul pentru un interviu, din partea casei Sony - producătorii Antonellei.

- Ne aflăm la al treilea interviu; pentru început, cum te simți în noua postură, alături de multe nume mari?

- În primul rând nu mă simt singură, am avansat de la secțiunea Nove Proposti alături de Danito Amerio, de Giorgia și de Lighea.

În rest, ce să spun, nu pot să fac nici o apreciere despre ce s-a cântat până acum, deoarece nu am ascultat mai nimic, cântecul pe care îl voi interpreta

necesitând o pregătire psihologică mai specială.

- Și totuși, în ceea ce te privește, ce prevezi?

- Este clar că toți cei ce participă, visează să ocupe unul dintre primele trei locuri, și eu sper

să mă clasez cât mai bine, faptul că am câștigat locul întâi la Brașov anul trecut, îmi dă mult curaj, multă siguranță, „Cerbul” fiind primul festival internațional important la care am participat.

- „CD”-ul de debut conține doar 6 piese, știi că vei lansa un nou „CD”, cum va arăta?

- Ei bine, va avea 8 piese noi, colaborarea cu Franco Migliacci continuă, și continuă foarte bine. Și în această ordine de idei am inclus și în acest nou album piesa „Ricordi del Cuore” care și-a câștigat deja o personalitate proprie.

- Știi că până nu demult, tu aveai grijă de cele patru surori ale tale, ce se întâmplă acum când ești obligată să circuli mult?

- Este adevărat, viața de familie a suferit foarte mult, dar, iată, încerc să compensez acest lucru prin prezența - aici, la San Remo - a tatălui meu și a uneia dintre surorile mele. Dacă nu mai putem sta acasă împreună, măcar atât...

- Ai vrea să revii în România?

- Dacă voi fi invitată, sigur că da.

Versoix- 50 de minute cu M.S. Regele Mihai

„România trebuie să redevină cel puțin ceea ce era înainte !”

George Arion: Sunteți unul dintre cele mai remarcabile personaje ale istoriei, ale istoriei contemporane, personaj care a fost martor sau implicat în mod hotărâtor în multe momente ale acestei istorii. Privind în urmă, cum vi se pare drumul pe care l-ați parcurs?

Majestatea Sa Regele Mihai: Asta e o întrebare la care e cam complicat de răspuns, fiindcă sunt atâtea evenimente, de când eram mic și până astăzi. A fost un drum greu, în rezumat pot să spun: foarte greu.

Când tatăl meu a plecat, am rămas cu mama, singur, apoi și dânsa a trebuit să plece; perioada din anii '30 n-a fost prea ușoară, cu toate că eu eram ocupat mai mult cu școala.

În chestiunile politice nu eram deloc băgat; eram ținut, ca să spun așa, deoparte. Am făcut serviciul militar; la noi, tradiția era că principele moștenitor la vârsta de 16 ani devenea ofițer, așa că a trebuit să-mi fac serviciul militar de când eram mic, asta fiind ceva care alții cred că n-au avut ocazia s-o facă.

G.A.: După aceea?

M.S.: După aceea a venit războiul, care iarăși a fost un lucru foarte greu de îndurat fiindcă Basarabia și Bucovina (despre asta era toată lumea de acord - și noi) ... dar după aceea, fundătura - numai că e o expresie poate cam grea - dar ne-am înfundat în stepele Rusiei; n-aveam ce căuta acolo ... și asta ne frământa foarte mult... După aceea a venit armata sovietică, cu toate cele ce au urmat, cred că le știe toată lumea acum; și pe urmă, plecarea în exil... Greu, foarte greu.

G.A.: Ați fost crescut de mic pentru putere. Cum v-a marcat acest lucru?

M.S.: Nu, nu pot să spun că am fost crescut pentru putere; asta în nici un caz, fiindcă așa cum am spus, de chestiunea politică tatăl meu mă ținea complet deoparte, nu mă informa deloc ce se întâmplă, așa că nu pot să spun că am fost crescut pentru asta. Cu dragoste pentru țară și cunoașterea țării, asta da. Partea puterii n-a fost putere, pentru mine era datoria față de țară, asta contează.

G.A.: Cine v-a înrăurit mult în copilărie?

M.S.: Mama mea, bineînțeles; fiindcă, așa cum se spune la noi, cei șapte ani de acasă i-am petrecut cu mama mea care avea o altă viziune a vieții, a oamenilor, alta decât ce era în jurul nostru, pe vremea aceea și asta mi-a rămas până astăzi.

G.A.: Calea regală este o cale deosebită de a celorlalți oameni?

M.S.: Într-o anumită măsură sigur, fiindcă trebuie să fii educat pentru un anumit rol pe care trebuie să-l joci mai târziu, în viață, cu toate că și asta a fost destul de greu pentru mine, pentru că tatăl meu nu mă ținea deloc la curent cu ce se petrecea și toate lucrurile astea a trebuit să le învăț încet, încet, după ce a plecat el.

G.A.: Dintre acțiunile pe care le-ați întreprins, regretați ceva?

M.S.: Nu, n-aș putea spune că regret; am făcut, în condiții extrem de grele, tot ce-am putut pentru țara românească. Acesta era scopul meu.

(Continuare în pag. 2)

„România trebuie să redevină cel puțin ceea ce era înainte.”

(Urmare din pag.1)

G.A.: În repetate rânduri vorbiți despre dragostea de țară, de popor. Cine v-a insuflat această dragoste față de neamul din care ați ieșit?

M.S.: Este curios să spun asta, dar partea cea mai importantă a insuflării acestui sentiment a venit întâi din partea mamei mele și pe urmă din partea familiei ei din Grecia, fiindcă în anii '20 - până când s-a întors tatăl meu - și tatăl ei, bunicul meu, pe care nu l-am cunoscut din păcate, dar bunica mea și frații ei veneau des la noi în țară și chiar mic fiind, îi auzeam vorbind și spuneau tot ce se întâmpla (și) pe la englezi sau la ei, despre datoria lor față de țară; asta mi-a rămas până acum și cred că asta a fost lucrul de bază pe care l-am învățat atunci chiar de mic.

G.A.: Am putea spune că această datorie care vi s-a insuflat de a face pentru țară tot ceea ce vă stă în puteri, apropie pe copilul care ați fost de cel care sunteți acum? Adică întreaga existență v-a fost marcată, poate fi unită de acest sentiment al datoriei?

M.S.: Da, e adevărat acest lucru. În plus de asta, mama mi-a insuflat datoria față de țară, purtarea mea față de omul simplu, omul de rând, cum se spune. Trebuie să te porți cu el ca și cu oricare alt om; la urma urmei, suntem și noi oameni, avem și noi bucuriile și dezamăgirile noastre și ale lor sunt același lucru, mai mult sau mai puțin, dar, în orice caz, trebuie să te porți cu el civilizat și cu suflet.

G.A.: Într-adevăr, ni s-a spus că vă purtați cu mare simplitate cu toți oamenii, indiferent ce haină ar purta, indiferent de unde ar veni, numai - evident - să se poarte la rândul lor cu același firesc.

M.S.: Aici iarăși este o idee a mea, dacă se poate spune asta, fiindcă mulți vorbesc că acest fel de comportament se numește „democrație”; pentru mine, asta nu este democrație, este bun sens uman, este natural, nu sunt chestiuni pe care să le punem în teorie, asta nu.

G.A.: Între un monarh și un om politic, monarhul are o altă aplecare în ceea ce privește curajul unor decizii decât un om politic important, să zicem?

M.S.: Bineînțeles, fiindcă monarhul, întâi de toate nu se bagă în politica partidelor; dacă se vrea este politica țării în general; și pe urmă, politicienii trebuie să umbrească după treburile lor, noi nu urmărim aceste lucruri; și pe urmă, guvernele vin, guvernele pleacă, politicienii vin și dispar; monarhia rămâne, în mod normal, așa că sunt atâtea lucruri care trec pe lângă noi, cu noi, pe care mulți alții nu le au, așa că este o mentalitate, un mod de viață cu totul diferit de al celorlalți și totul axat pe datoria către țară.

G.A.: În repetate rânduri ați vorbit în cuvinte deosebit de frumoase despre țărănul român, de la care înțeleg că așteptați și acum regenerarea morală a poporului.

M.S.: Asta este foarte important pentru că, cel puțin până acum, înainte de era Ceaușescu, țărănul a fost spinarea țării românești. Țăranii sunt românii, e inadmisibil felul cum au fost tratați până acum. Generația tânără de țărani, din păcate, nu mai este ce era înainte; țin minte, când umblam eu prin sate, era bătrânul satului la care veneau oamenii mai tineri să vorbească cu el, să li se dea câte o idee; astăzi, din câte am auzit, nu mai este chiar ca înainte; poate or mai fi câțiva, dar...

G.A.: Dar nu sunt destui...

M.S.: Țărănul trebuie pus din nou în locul lui, pământul trebuie dat înapoi... Eu spun „ce s-a furat, trebuie dat înapoi, nu cu condiții! Nici un fel de condiții!” Sigur că aplicarea este un pic mai complicată după toți acești ani, dar, în fine, ceva trebuie făcut de felul ăsta. Mie-mi plac țăranii! Am umblat mult prin țară, pe la sate, îi cunoșteam destul de bine... acum, din păcate, nu-i cunosc destul.

G.A.: Un scriitor contemporan deosebit de valoros, Marin Preda, a scris o carte despre această

dezrădăcinare a țăranilor din matca lor firească și a intitulat-o „Imposibila întoarcere”. Prin acest titlu înțelegea chiar această imposibilitate de a se reveni la un făgaș normal al vieții țărănului român.

M.S.: Nu este o imposibilitate decât în situația prezentă din țară, asta da, dar dacă lucrurile se pot schimba în sensul de normalizare în țară, atunci cred că acest lucru se va face relativ repede și trebuie.

G.A.: Ce valori ați descoperit în timp la clasa țărănească, la țărani?

M.S.: Au ei un fel al lor, de a trăi, care, din generație în generație, s-a moștenit, de când e lumea la noi; valoarea pământului, a proprietății, a bunului simț, decența. După ce s-a întâmplat în ultimii 45-50 de ani, trebuie revenit la ce era înainte.

G.A.: V-ați bizuit foarte mult pe armată, armata v-a iubit. Dovadă că la 23 august, hotărârea pe care ați luat-o a primit aprobarea deplină a oștirii române. Cum a fost creată această legătură între Suveran și oștire?

M.S.: Asta iarăși este de când lumea la noi. Toți domnitorii noștri aveau legături cât se poate de strânse cu armata. E destul să ne gândim la Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul cum s-au bătut contra cotorpitorilor, cu ceea ce era atunci armata. Armata era un corp de elită din populația țării, cu o educație specială de patriotism, de iubire de țară, de creștinism, care își făcea datoria fie în exterior și chiar din când în când, dacă era nevoie și în interior.

G.A.: Totuși, 23 august...

M.S.: Faptul că m-au ascultat la 23 august se datorează întâi spiritului de disciplină al armatei române și, în al doilea rând, faptului că eu m-am alăturat întregii populații și armatei ca să scoatem țara din buclucul în care era. Armata și marea majoritate erau perfect de acord că nu se mai putea continua în condițiile în care ajunsesem atunci, așa că n-au fost nici un fel de defecțiuni. Absolut nimic.

G.A.: Un capitol delicat în istoria acelui moment este capitolul Antonescu. Dacă nu se continua mersul spre Stalingrad, situația României ar fi fost alta?

M.S.: Este foarte posibil că din nou am fi pierdut Basarabia și Bucovina, fiindcă sovieticii, așa erau ei.

G.A.: Deci dacă nu se continua...

M.S.: Este posibil, să fi fost mai rău, e greu de spus exact, dar este posibil; condițiile pe care le-am avut de suportat după aceea ar fi fost cu totul altele dacă ne opream pe Nistru. Mai mult mi-e greu să spun.

G.A.: Cum vă explicați faptul că, deși armata a întors armele contra foștilor aliați, am fost tratați așa cum am fost tratați?

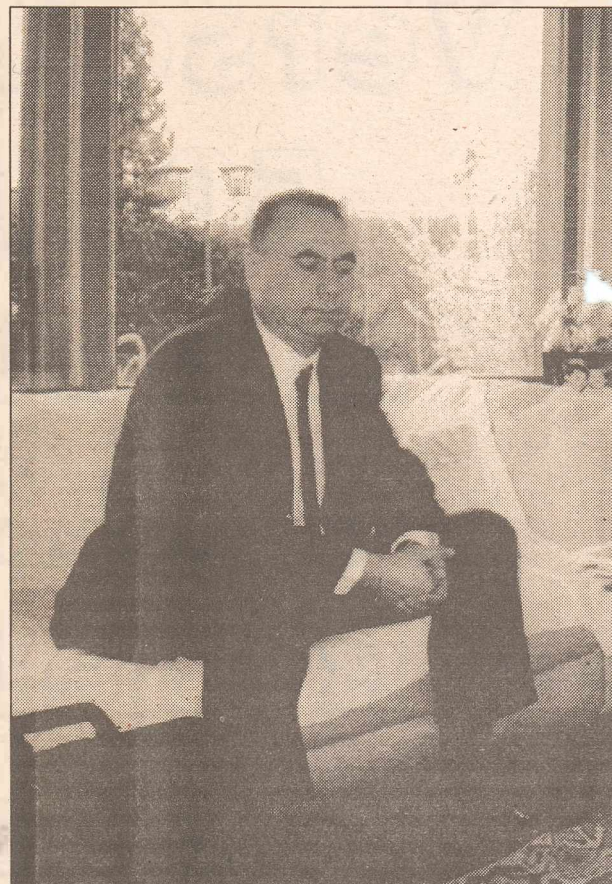
M.S.: Să nu uităm că sovieticii nu se uitau dacă cineva i-a ajutat sau nu; ei se comportau la fel cu toată lumea - brutal. Asta nu ni s-a întâmplat numai nouă, ci și polonezilor; de altfel, în toată partea de est a Europei. La noi, ceva mai rău decât la ceilalți. Poate pentru că suntem latini, e ceva înnăscut în noi că tot ce vine de la Răsărit nu e de bun augur. Domnitorii noștri, care s-au bătut în Moldova și Basarabia înainte, o știau.

G.A.: Când v-ați dat seama că Răsăritul este un pericol pentru țara noastră?

M.S.: Propriu-zis, după ce au sosit sovieticii; înainte bănuiam noi că n-o să fie prea ușor, dar nu se putea face altceva. Faptul că ne-au lăsat cei din Occident să avem de-a face cu sovieticii, singuri, acolo a fost buclucul cel mai mare.

G.A.: Se poate vorbi de o trădare a Occidentului?

M.S.: Trădare, cam greu de spus; fiindcă de fapt, din cauza lui Antonescu care a declarat război și Angliei și Americii, ei, orice simpatie ar fi avut, ne considerau inamici; și chiar după încheierea armistițiului, ei spuneau „Bine, dar ne-ați fost inamici!”

cu toate că înțelegeau cum s-au întâmplat lucrurile. Trădare poate e un cuvânt cam tare, dar ar fi putut face mult mai mult dacă nu se făceau acele aranjamente care nu au apărut la suprafață decât mai târziu.

G.A.: N-ați știut de ele, probabil nimeni n-a știut...

M.S.: Hârtiuța asta a lui Churchill, cu procentajele de asta n-aveam cum să știu dinainte, în nici un caz asta a apărut după aceea.

G.A.: Ați realizat vreodată că, pe acei tineri pe care i-ați salvat prin semnarea actului abdicării prin care ați fost șantajat că li se va lua viața până la urmă li s-a luat viața în decembrie 1989 pentru ca să se răstoarne dictatura?

M.S.: La momentul când se întâmplau acele lucruri nu ne gândeam la asta, eram înfricoșați de cum o să se termine. După aceea ne-am dat seama că toți cei care au murit atunci, de fapt nu era necesar să se fi întâmplat cum s-a întâmplat, dar așa a vrut... Dumnezeu.

Nu știu dacă putem face o comparație, dar e păcat mare păcat.

G.A.: Eu sunt născut în 1946 și una din primele cărți de istorie care mi-a căzut în mână a fost Istoria lui Roller, iar acolo erau scrise tot soiul de povești, printre care și plecarea regelui Mihai cu acel faimos tren încărcat cu nu știu ce. Ce i-ați răspunde domnului Roller?

M.S.: Haz de necaz, dacă pot să spun așa. Se vede că oamenii, de toate nivelurile, au fost îndocetriți și li s-a spălat creierul. Aceste povești sunt murdării și minciuni. Dacă stai să te gândești puțin pe de o parte spun ei, am plecat cu vagoane pline cu nu știu mai ce, pe de altă parte vin și spun că dacă revin în țară, vin să-mi reiau toate lucrurile; ori am plecat cu ele și nu-mi trebuie nimic, ori n-am plecat cu nimic și au rămas în țară. Se vede că oamenii - poate unii gândesc dar... le-a fost spălat creierul! Ce pot să mai spun?

G.A.: Ce eveniment din istoria României v-a marcat cel mai mult?

M.S.: Greu de spus, pentru că, așa cum am spus la început, am trecut prin atâtea complicații, că nu mai știu exact care ar fi. Acuma mă gândesc, poate, totuși, la ce s-a întâmplat după ce au sosit rușii la noi; toate acele lucruri erau complet străine de ființa neamului și de mentalitatea noastră și m-am zbatut cu apropiatii mei să facem tot ce putem ca să formăm aceste lucruri, dar n-a fost posibil din cauza acestei mase a Armatei Roșii care umbla pe la noi. Poate că asta să fie. Nu atât personal, cât ce se întâmpla în țară, asta mă doare pe mine.

G.A.: Cum ați caracteriza această pagină din istoria României dintre 1947 și 1989?

M.S.: Partea cea mai neagră din istoria noastră, de când a existat România.

**„Poate pentru că suntem latini,
e ceva înăscut în noi că tot ce vine
de la Răsărit nu e de bun augur“**

E cumplit ce spuneți!

Mai mult nu văd cum aș putea s-o carac-

lar perioada imediat următoare, pe care o
acum?

Din păcate, nici acum nu s-au făcut mari
se. Bineînțeles, s-a făcut ceva în toți anii
și, nu se poate să stea totul pe loc, dar în
5 ani s-ar fi putut face mult mai mult, cred eu.

Care ar fi câteva direcții ce ar trebui
să se facă?

Bine, cum am vorbit despre țărani; asta-i
apoi, proprietatea privată care încă este teore-
mate polițiile astea secrete care umblă prin casa
lor - astea sunt lucruri inadmisibile, după mine.
urmă, din cauza unor anumite atitudini, nu vrea
să vină să ne ajute să refacem țara. Oameni
cap au acești oameni, știu ce vor, nu sunt
tenți în sensul că în toți acești ani nu au putut
ă tehnologie modernă. Asta ne lipsește nouă.
lănu, cum îl cunosc eu, învață foarte repede;
u dacă este o caracteristică a noastră, a
ilor, dar cred că învață mai repede decât mulți
ar trebuie să li se dea posibilitatea să facă
u din toate locurile prin care am umblat, mai
în acești ultimi 5 ani, că sunt mulți care vor să
ă ne ajute și pe noi și pe ei bineînțeles, dar
r să pună piciorul la noi din cauza situației
e. Au venit în câteva locuri, dar astea sunt
i față de ce ar putea să fie.

În câteva cuvinte, cum ați îndurat exilul?

Greu, foarte greu; principalul este că nu mai
acasă la mine. Asta este. M-au întrebat, prin
țările pe care le-am văzut, unde îmi place mai
Nicăieri nu-mi place mai mult sau mai puțin,
nu mai suntem acasă. Asta-i partea cea mai
să fii rupt din trupul țării. Și pe urmă am lucrat,
că a trebuit să existăm cumva.

Locuiți într-un spațiu de liniște și de
ie aici, la Geneva. Și totuși, gândul vi se
ptă spre țară și nu vă este indiferent ce se
plă acolo. Nu vă este indiferent nici acum,
răiți într-un spațiu armonios.

Da, bine, Elveția... Accidental am venit noi
din cauza ofertei care mi s-a făcut să lucrez
companie americană de aviație; așa am ajuns,
1956 stăm aici.

ent, Elveția este o țară foarte pragmatică fiindcă
parte centrală în Europa; lucrurile sunt liniștite,
șezate, așa că suntem, din punctul ăsta de
ș, liniștiți. Totuși, nu suntem acasă.

Cum comunicați cu lumea, ca să nu fiți
ca să aflați vești din țară?

A, astea le-am aflat tot timpul, în toți acești
ani, fiindcă aveam cunoștințe români, citeam
le, auzeam la posturile americane, englezești și
zești ce se mai întâmplă, aveam Comitetul

Național Român care era în America și avea toate informațiile - îmi trimitea rapoarte în fiecare lună, așa că eram la curent tot timpul.

G.A.: Unii socotesc România o țară privilegiată datorită frumuseților naturale, datorită bogățiilor, datorită oamenilor care, dacă sunt conduși de cineva înțelept, pot să facă minuni. Alții socotesc România un spațiu urgisit. Care este, după opinia Majestății Voastre, realitatea?

M.S.: Țara românească este o țară extrem de bogată, cu resursele naturale pe care le are, numai că trebuie puse în valoare prin oameni cu competență. Cealaltă parte este, mai degrabă, politică. Iorga mi se pare că a spus asta, că România este așezată în calea tuturor răutăților. Din punct de vedere politic, cam așa este, cu toate că avem o situație foarte importantă și ceilalți ar trebui să țină seama: avem gurile Dunării, pe care dacă vrem să facem buclucuri oamenilor le închidem; ori asta nu este în spiritul nostru, dar trebuie totuși un oarecare respect și față de situația pe care o avem noi.

G.A.: Ce credeți că a pierdut România în acești aproape 50 de ani?

M.S.: Oh, sunt foarte multe lucruri care le-am pierdut! Ceea ce se vede astăzi este mai mult comportamentul oamenilor. Am pierdut, cred... felul de-a fi, așa cum era înainte, au trebuit să existe cumva, așa că s-au adaptat la fel de fel de lucruri care înainte nu se făceau, ca să poată să supraviețuiască. Asta o înțeleg foarte bine, cu toate că nu-i bine, dar în fine, o înțeleg.

Și pe urmă, elita noastră românească a dispărut din cauza aceasta, a erei comuniste, fiindcă elita noastră, oamenii serioși, erau împotriva comunismului și au trebuit să fie anihilați.

G.A.: Biserica poate să joace un rol în această regenerare?

M.S.: Ar trebui să joace un rol extrem de important și aicea, iarăși, legăturile dintre monarhie și biserică întotdeauna au fost extrem de apropiate și de strânse; a se vedea Ștefan cel Mare care a făcut atâtea biserici după bătăliile lui. Asta arată foarte clar. Poate ar trebui făcut ceva mai mult în privința asta.

G.A.: Ați cunoscut amărăciunea despărțirii de țară, dar credeți că a fost o compensare, măcar o parte din ceea ce ați trăit, prezența Majestății Voastre la București de Paște, când o imensă mulțime a venit în întâmpinare, o mulțime neconvocată de nimeni?

M.S.: Pentru mine a fost o surpriză enormă, pentru simplul motiv că, după... câți sunt... 42 de ani și ceva, 43, știți, „ochii care nu se văd se uită”, cum se spune, ori ceea ce am văzut eu acolo... nu s-a uitat!

Și asta m-a impresionat, m-a tulburat în bine, profund.

Nu mă așteptam la așa ceva.

A fost o căldură sufletească, ce mi-a rămas și până acum.

G.A.: Poate fi un semn al unei posibile întoarceri?

M.S.: Asta o doresc de când am plecat și până acum! E foarte greu de spus cum, când, în ce fel, dar asta o doresc din toată inima.

G.A.: Ați spus că ochii care nu se văd, se uită. Dar sunt ochi care nu v-au văzut niciodată și totuși s-au ațintit și se ațintesc asupra Majestății Voastre cu speranță. Aveți vreun gând pentru ei?

M.S.: Asta, de câte ori vin la mine tineri; am spus-o și în cărțile lui Ciobanu și când vorbesc la radio - tinerii sunt viitorul țării pentru că ei or să iasă conducătorii noștri mai târziu. Și pentru asta trebuie să învețe carte serioasă, istoria, adevărul, moralitatea, creștinismul. Astea sunt lucruri fără de care noi nu putem niciodată să ne refacem cum trebuie și eu am mare speranță în acești tineri.

G.A.: Întrezăriți câteodată o Românie care să fie cu adevărat acel stat ideal la care mulți dintre noi aspiră?

M.S.: Asta e absolut sigur. Eu mă gândesc de atâtea ori ce ar fi putut să fie țara noastră dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat acum 50 de ani! Când te gândești că prin '39 standardul nostru de viață era egal cu cel al Belgiei sau al Franței, chiar, și astăzi suntem aproape la pământ... Este ceva de neconceput cum se poate ajunge la o astfel de situație tragică; și România ar trebui să redevină cel puțin ceea ce era înainte, dacă nu chiar mai mult. Și este posibil, pentru că oameni avem, numai că trebuie să li se dea posibilitatea să se exprime, dar pentru moment eu nu prea văd asta.

G.A.: Deseori, compatrioți de-ai noștri dau vina pe condițiile geopolitice. Nu cumva este și o vină a noastră?

M.S.: Ce s-a întâmplat în '44 n-aș putea spune că este direct vina noastră, fiindcă au fost conjuncturi europene care au destabilizat toată situația. În afară poate, în diaspora română, poate acolo nu s-a făcut chiar tot ce se putea face, dar este de înțeles într-o anumită măsură, fiindcă toți acești oameni care au plecat n-au plecat toți de bunăvoie, au plecat pentru că nu puteau să suporte ce se întâmpla la noi și au ajuns în diferite țări.

Dificultățile ca să-și găsească un loc să muncească, să-și câștige existența i-au făcut să uite puțin partea cealaltă - spiritul pentru țară. E foarte greu ca un refugiat sau un exilat să se gândească tot timpul la alte lucruri decât la existența lui de toate zilele, cum și noi de fapt a trebuit să o facem.

G.A.: Despre regele Carol I s-a spus că ar fi întemeietorul, despre regele Ferdinand - întregitorul. Dumneavoastră cum ați dori să rămâneți în pagina de istorie?

M.S.: La asta nu m-am gândit niciodată fiindcă pentru mine este datoria față de țară să fac tot ce se poate pentru renașterea țării românești. Dacă reușesc și în ce măsură o să reușesc, asta nu pot să știu pentru moment, dar cred că este pentru cei care rămân după mine ca să spună ce cred ei despre mine. Eu nu pot să spun așa ceva. Alții - da!

George Arion, Majestatea Sa, Manuela Arion și Mihai Săndoiu

Flacăra întreabă, Majestatea Sa Regele Mihai are amabilitatea să răspundă

Eugen Chirovici: Vă rog să-mi îngăduiți, Majestate, să vă întreb ce credeți că s-ar fi întâmplat dacă ați fi revenit în țară imediat, în primele zile ale revoluției, iar noi am fi cerut revenirea la Constituția din 1923? Credeți că această șansă istorică rămâne intactă, iar destinul României se poate împlini în mod natural și fără sacrificii dureroase?

M.S.: Cum erau evenimentele de-atunci, ne-am gândit și noi dacă să vin; am rămas în cumpănă. Cred că în acel moment oamenii erau mai preocupați de ce se întâmpla și de viața lor, decât să se gândească dacă aș veni sau n-aș veni, și mă îndoiesc că ei ar fi putut să-și dea seama ce se întâmplă, ce aș putea să fac. Era o învălmășeală de neînchipuit.

Răzvan Dumitrescu: Întrucât sunt convins că Majestatea Voastră urmărește cu mare atenție atât situația politică din țară, cât și evoluțiile politice europene, mondiale, îmi îngădui să vă adresez următoarea întrebare: Cum credeți, Majestatea Voastră, că va influența revenirea pe tronul țării, de pe care cu samavolnicie ați fost alungat, eventuala integrare a României, cu forma ei de stat prevăzută de actuala Constituție, în structurile de securitate euro-atlantice și în Uniunea Europeană? Va fi această posibilă integrare un factor de frână în calea revenirii Majestății Voastre pe tron, sau dimpotrivă?

M.S.: Dacă vin eu acolo, să fie o frânare? Asta n-o cred niciodată! Din contră. Se tot vorbește despre NATO, de integrare. Bineînțeles că noi trebuie să facem parte din toate organizațiile astea europene. Că o să se facă, sau nu, că au sau nu încredere în ce se întâmplă acum, din câte aud din afară, mă cam îndoiesc, în fine... Un prim pas s-a făcut, dar cât o să progreseze, nu pot să spun pentru moment.

Marian Ghițeanu: Sire, noi nu de răspunsuri avem nevoie, ci de firească revenire a Majestății Voastre pe tronul țării, revenire ce ne-ar înapoia busola ce ne-a fost furată în urmă cu 48 de ani. Dar pentru că furtul acela face în continuare ravagii printre naufragiați, vă rugăm să ne îngăduiți o întrebare: care ar fi politica, în principalele ei puncte, pe care Majestatea Voastră ar duce-o pentru propășirea țării, în momentul revenirii pe tron și care ar fi pilonii principali pe care Majestatea Voastră gândește să se sprijine?

M.S.: Întrucâtva, am spus asta ceva mai înainte: țărani, proprietatea privată, lucruri care în Constituția noastră erau garantate, nu ocrotite. E scris în lege, acolo. Toată povestea asta cu minoritățile; eu cred că buclucurile, tot ce se aude, aceste probleme nu s-ar fi ivit dacă se aplica așa cum trebuie ce scrie la noi în Constituție, unde toți românii, indiferent de origine sau religie, sunt toți egali. Nu există români de categoria a II-a! Astea sunt lucruri care trebuie repuse în drept cât mai repede.

Și partea spirituală trebuie încet, încet refăcută, moralul care, pentru moment, este aproape inexistent - poate că-i tare spus, dar astea-s lucruri care trebuie repuse cum trebuie la noi în țară, să se revină cu oarecare decență în viața de toate zilele.

Mai sunt și alte probleme care se vor face încet cu încetul, dar astea mi se par principalele.

Brîdușa Nicolae: Majestate, destinul nedrept vă ține departe de țara Dv. Cu atât mai mult judecata vă este mai limpede și mai obiectivă. Ce viitor politico-economic poate avea România în condițiile democrației originale în care se zbate?

M.S.: Păi se vede până acuma că mare lucru nu prea iese. Economia e la pământ, puținii bani care vin de la diverse organizații sau asociații străine sunt picături față de ceea ce ar putea să vină. Eu sunt convins de acest lucru din contactele pe care le am în afară din când în când.

Pentru viitorul apropiat sunt cam pesimist.

Dacă lucrurile se schimbă și revine normalitatea la noi, o să fie greu, în orice caz, dar o să meargă ceva mai repede ca acuma.

Dan Gheorghe: În anul 1947 monarhia a fost înlăturată în urma coteririi României de către comunismul impus de Moscova. Acest lucru a fost posibil din cauza împărțirii Europei în zone de influență. Azi, revenirea la monarhie depinde tot de voința marilor puteri. Care este opinia marilor puteri față de ideea reinstaurării monarhiei în România?

M.S.: Sunt anumite lucruri greu de definit, dar aud din când în când pe unii - nu vreau să numesc cine - din Occident, care consideră că la noi în țară acuma este liniște, este stabilitate, merg lucrurile cum trebuie și că în cazul în care aș veni eu înapoi, ar fi o întoarcere pe dos; și le e frică.

Nu-și dau ei seama că tradiția țărilor românești, de când e lumea, e monarhia, fie în principate, fie ca regat.

În orice caz, să-i întrebăm pe ei ce trebuie să fie la noi în țară, nu e cazul. Astea-s treburile noastre.

Liviu Timbus: Majestate, ce credeți despre una din opiniile care circulă, și anume aceea că România ar fi fost vândută, pentru a doua oară, în Malta?

M.S.: Nu mi se pare; n-am o opinie foarte definită pe chestiunea asta.

E greu de știut, cu toate că eu am trimis o telegramă președintelui Reagan atunci, ca să aibă puțin în vedere și treburile noastre, dar n-am primit nici un fel de răspuns. N-a transpirat mare lucru de acolo; de la Malta a apărut destul de repede ce s-a întâmplat, dar de la Malta nu prea știu; chiar să fim vânduți, mă cam îndoiesc că s-ar mai putea întâmpla acum ce s-a întâmplat atunci.

Cuvântul „vândut” mi se pare prost plasat, pentru că dacă vinzi ceva, iei ceva în schimb, ori la Malta cine a luat ceva, în afară de ruși?

Ion D. Goia: Ați putea explica, Majestate, pentru cititorii revistei Flacăra, de ce în Europa, cu notabila excepție a Germaniei, monarhiile sunt mai stabile și mai prospere decât republicile?

M.S.: Revin puțin la ce am spus mai înainte, că monarhul respectiv, fie rege, fie regină, este deasupra treburilor politice, zvârcoliri ale partidelor; ei se gândesc mai mult la politica țării în general, așa că dacă sunt, cum se spune, „zbenguie” sau certuri între partide, asta nu privește direct pe monarhul respectiv decât în măsura în care este în dezinteresul țării; acolo nu trebuie să pui mâna ca să se aranjeze lucrurile și poate de aceea stabilitatea este mai mare față de republică, unde președintele e om al partidului.

Un alt exemplu este Spania. Ce s-ar fi făcut cu Spania după dictatură dacă nu era din nou monarhie? Și pe urmă Belgia, cu diferențele lor de populație, dacă regele nu ar fi ținut lucrurile cum trebuie, nu se știe unde ajungeau astăzi.

Toma Roman: Majestate, în mai multe reviste național-comuniste s-a lansat știrea că ați fi primit, după abdicare, o pensie din partea Uniunii Sovietice.

M.S.: Asta-i prima dată când aud chiar de pensie de la ruși! S-a spus la un moment dat - un cuvânt foarte urât de folosit - că Groza m-ar fi mitu-

it ca să plec, cu promisiunea că o să facă ceva după aceea... Dar astea sunt povești și încă povești de prost-gust.

Adrian Petrescu: Rog pe Majestatea Voastră să-mi permită o întrebare: ați avut ocazia să discutați cu președintele Bill Clinton și cu cancelarul Helmut Kohl despre viitorul României?

M.S.: Nu, din păcate n-am văzut pe nici unul din șefii de state. E mai greu de ajuns la ei. Am văzut pe câțiva politicieni, dar președinți nu.

Lucia Ștefanovici: De curând, ați participat la Sevilla la ceea ce presa a numit nunta secolului. Cu ce personalități politice v-ați întâlnit și ce ați discutat cu acestea privitor la soarta României?

M.S.: Acolo erau 1.300 invitați. Șefi de state nu erau deloc, erau numai membri de familie, pentru că era o festivitate de familie în special; chiar cu Regele Juan Carlos, era atâta învălmășeală la un moment dat, încât era foarte, foarte greu ca să poți să vorbești cu el; câteva cuvinte, dar mai mult nu. Singurul șef de stat era parcă un sultan. Dar, ce poți să vorbești acolo, cu o asemenea ocazie?!

Roxana Stancu: Care este opinia Majestății Voastre despre prestația partidelor de opoziție în Parlament și despre schimbările care au intervenit în alianțele dintre ele? Considerați că Opoziția este eficientă în acest moment?

M.S.: Asta este o problemă în care eu nu vreau să mă bag, în treburile interne ale partidelor, ei fac ce socotesc că trebuie făcut, dar îmi pare rău că sunt aceste neînțelegeri între ei și printre străini dau o anumită impresie, care nu este cea mai favorabilă. Trebuie unitate și dacă nu o gândire completă, cel puțin să se arate un fel de solidaritate în toată lumea, asta pentru că nu-i plăcut să vezi că se destramă viața politică.

Mie-mi pare rău.

Alexandru Arion: Credeți că se va mai juca vreodată cartea tinerilor?

M.S.: Cartea tinerilor? Nu prea văd în ce sens...

George Arion: În sensul evenimentelor din decembrie.

M.S.: Știu un lucru: cu oamenii împinși la exasperare, nu se știe niciodată ce iese. Câteodată iese bine, câteodată iese mai rău. E foarte greu de știut asta.

Eu mă gândesc mult la ei, fiindcă știu foarte bine că viața la noi în țară e din ce în ce mai grea și că merge pe direcții total opuse unele de altele și nu pot să spun exact... Cu toate că dacă ar fi ceva, e destul de justificat să se facă ceva, dar violențe am avut destule. Nu-mi plac violențele de nici un fel, dar exasperarea oamenilor nu se știe unde poate ajunge.

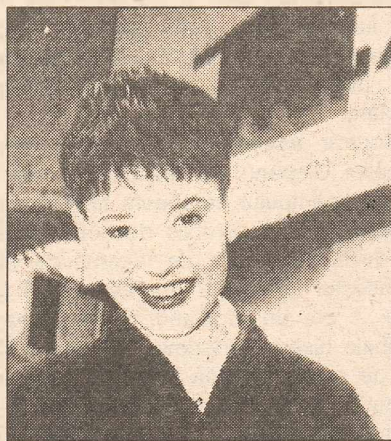
George Arion: Prin intermediul revistei Flacăra, prin intermediul postului TELE 7 abc, doriți să adresați poporului nostru câteva cuvinte?

M.S.: Ce să le spun eu românilor noștri? Mă gândesc la ei în fiecare zi și aș dori să-i văd și să se termine cu toate disensiunile astea dintre ei, să fim toți la un loc, să punem umărul ca să refacem țara. E foarte greu pentru mine de aicea să le spun cum s-o facă, asta o știu ei mai bine în țară, fiindcă ei trăiesc acolo, dar toată zăzania asta nu e bună; și pe urmă, acrește viața oamenilor; când devii acrit nu se mai poate gândi clar, limpede. Aș dori atâta ca lucrurile astea să se aplaneze pe cât se poate și să lucrăm toți în aceeași direcție. Așa să ne ajute Dumnezeu!

FLACĂRA BIS magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

**Pentru că se supără ușor,
Miruna
Coca-Cozma
își dă demisia
din trei
în trei zile**

Fotografie de ELENA GHERA

■ **În școală i s-a luat cravata
de pionier de patru ori**

Pentru că se supără ușor, Miruna Coca-Cozma, redactor la Televiziunea Antena 1, își dă demisia din trei în trei zile. Numai verbal. O singură dată și-a dat demisia în scris, iar directorul Antenei 1, Florin Brătescu, a început să râdă de motivul demisiei. Toate demisiile Mirunei au avut motive puerile. Miruna este născută la 3 decembrie 1973, în zodia Săgetătorului. Persoanele din această zodie se descurcă bine în televiziune, spune Miruna, dar sunt îngrozitor de impulsive. Miruna este mai mult băiat din fire. În copilărie juca fotbal și făcea o sumedenie de **nenorociri** la școală, încât i s-a luat cravata de pionier de patru ori! Am insistat în legătură cu motivele pentru care Miruna își dă demisia: „Sunt momente când n-am reușit să fac ceva ce mi-am propus și mă supăr. Mă supăr și dacă mi se pune o piedică cât de mică. Reacionez repede, fără să mă gândesc la consecințe. Sunt norocoasă pentru că la Antena 1 mă suportă deja multă lume!”

Miruna Coca-Cozma este redactor-prezentator la Antena 1, deci prezintă știrile, starea vremii, dar realizează, împreună cu Alice Dumitrescu, emisiunea **Roata milionarilor**. „Când prezint știrile, sunt foarte emoționată. După ce termin de prezentat știrile, sunt plină de transpirație. Par dezinvoltă în fața camerei de luat vederi, dar nu sunt.” Potrivit calculelor unor specialiști, efortul pe care îl depune un om în fața unui microfon, timp de zece minute, este egal cu efortul depus de un biciclist care parcurge o distanță în timp de opt ore. Surprinzător, Miruna declară că, în ciuda aparențelor, este o persoană timidă și emotivă, dar reușește foarte bine să-și mascheze aceste laturi ale firii.

Deși este fiica omului de radio Teoharie Coca-Cozma, Miruna a fost angajată la Antena 1 prin concurs, care a fost **pe bune**. Primele noțiuni despre citit o știre la microfon le-a învățat de la Ilie Ciurescu, când era angajată la Televiziunea Canal 31. Timp de trei luni a făcut antrenament, citind știri la perete. „Ilie Ciurescu m-a învățat că cititul e ca o melodie. Intonația și dicția le-am învățat la corul de copii al Radiodifuziunii, unde am cântat 12 ani.”

În viața personală, Miruna e convinsă că n-a întâlnit încă un om care, înainte de a-i fi iubit, să-i fie prieten. „Am avut prieteni, dar acum sunt într-o pauză totală!”

Miruna concluzionează, în legătură cu meseria ei: „Un prezentator de știri nu trebuie să aibă nici o culoare politică. Chiar mi se atrăgea atenția că uneori citeam în zeflema niște lucruri. E bine să te autocontrolezi, deși e greu.”

DAN GHEORGHE ■

**Atenție ! Cu 500 de lei
ați plătit și FLACĂRA.
Două reviste în același preț !**

17

18

19

Un celebru astrolog ne avertizează:

Drumul succesului poate fi cunoscut încă de la naștere”

**DI Ionel Petroșanu
citește în stele.
Sfatul lui:
alegeți calea auto-
cunoașterii
prin analiza astrală!
Interlocutorul nostru
se preocupă de „una
dintre cele mai nobile
științe” (Dante) care
există, adică de
astrologie. Pasiunea și
seriozitatea sa l-au
făcut să devină unul
dintre cei mai impor-
tanți astrologi care
activează în România.
Dialogul nostru se
poartă pe tema multi-
plelor aplicații ale
acestei științe
„matematice” în viața
de zi cu zi.**

- Cum definiți dv. astrologia?
- Poate că nu este tocmai cea mai nobilă știință, dar eu sunt convins că este cea mai valoroasă tocmai datorită numeroaselor aplicații sociale pe care le are. De la naștere și până la moarte, fiecare are nevoie de un astrolog care să-i rezolve problemele vitale. Ce să mai spun? Cele șapte minuni ale lumii s-au făcut numai acolo unde oamenii au avut temeinice cunoștințe de astrologie: Mesopotamia, Egipt, Grecia... **Astrologia este o metodă prin care Providența își dezvăluie o parte din tainele sale unor aleși.** Deci, anumite imprecizii, scăpări sunt... inevitabile.

Continuare în pag. 8

Proteze mamare cu hidrogel

O noutate în chirurgia estetică: înlocuirea gelului de silicon cu hidrogel. Acesta din urmă este alcătuit în proporție de 94% din apă și 6% din polizaharide de consistență gelatinoasă, perfect stabile în timp. Contrar gelului de silicon, care transpiră, traversând anvelopa protezei, molecula hidrogelului este prea mare

pentru a-i străpunge peretele. Produsul este de asemenea transparent și poate fi urmărit prin mamografii. Evident, nu toți chirurgii sunt părtașii acestor intervenții nenaturale (implantarea unui corp străin în organism), dar femeile care doresc să aibă sâni apetisanți îndură orice. (M.A.)

Un bărbat de 100 de ani își ucide soția din gelozie

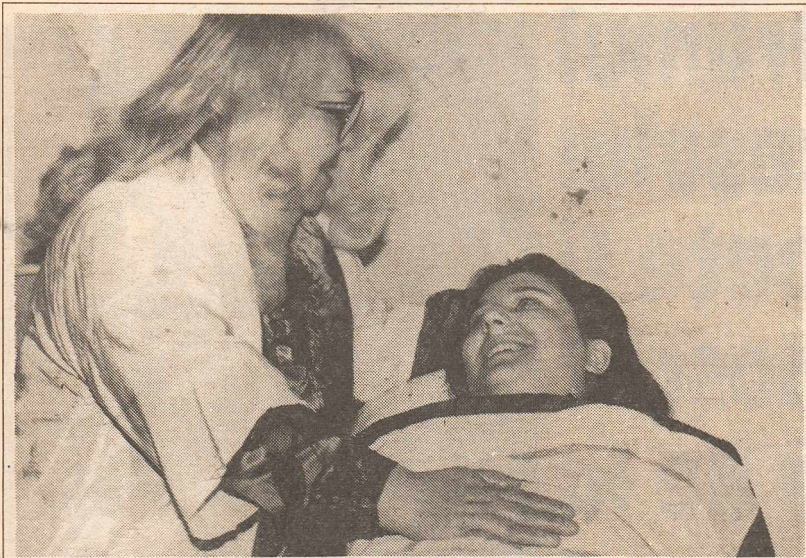

Ziarul indonezian **Minbar Onum** relatează un caz unic de gelozie. Un om în vârstă de 100 de ani bănuia că soția, în vârstă de 75 de ani, îl înșală cu un vecin, și ca urmare a adulterului refuză să mai aibă relații intime cu soțul centenar. Într-un acces de furie sexuală, l-a tăiat nevastei gâtul. Văzând-o moartă, el a încercat să se sinucidă

cu același cuțit, dar s-a rănit numai. Soții erau căsătoriți abia de doi ani și viețuiau în armonie, până când femeia n-a mai vrut să dea curs avansurilor amoroase ale bărbatului ei. Refuz pe care l-a plătit cu viața. Centenarul a fost arestat, dar se pare că va beneficia de circumstanțe atenuante datorită vârstei. (A.H.)

Sacroterapie

Dumnezeu m-a ajutat să mă vindec și mi-a dat puterea să-i vindec pe alții

navilor (foști) am extras la întâmplare cazuri de afecțiuni rezolvate: neuroastenie, insuficiență renală, pietre la rinichi, encefalopatie, micoze, hemoroizi, varice, ulcer varicos,

„A fost, odată, o femeie. Avea de toate... mai puțin credință. Într-o zi s-a îmbolnăvit, medicamentele nu aveau nici un efect, iar doctorii ridicau neputincioși din umeri. În fața ferestrei, moartea își ascuțea coasa. Și atunci, pentru prima oară, femeia și-a ridicat ochii spre cer și a spus: Doamne, dacă ești, ai milă și de mine. Și Domnul, în nemărginita Lui milă, a iertat-o. Și ca să nu-l mai uite vreodată, i-a lăsat, în dar, poarta deschisă. Femeia aceea sunt eu”.

Aceasta este povestea doamnei **Amalia Ciobanu**, pe care singură o istorisește pacienților ei. Mii de suferinzi i-au trecut pragul, cu tot felul de boli nerezolvate de medici sau cu verdictul: operație. Din fișele de sănătate ale bol-

pareze, meningită, hernie de disc, miopie, strabism, tiroidă, spasmofilie, prostată și lista ar putea continua. În toamna anului 1993, împreună cu un grup de medici, doamna Amalia Ciobanu a efectuat, la o școală ajutătoare din Râmnicu-Vâlcea, un experiment inedit: în 24 de ore i-a tratat pe toți copiii suferinzi de enurezis, acțiune pe care și-a propus să o continue și la cabinetul său, în mod gratuit. Nu putem trece peste capitolul cazuistică fără un exemplu mai detaliat, unul din miile de cazuri rezolvate: Daniela Ionescu, 13 ani, suferea de o boală extrem de gravă - talasemie majoră. La fiecare trei săptămâni se interna la spitalul Fundeni pentru perfuzii, anemia severă care se

instalase transformând-o într-un cadavru viu. Din cauza slăbiciunii sale, Daniela fusese nevoită să întrerupă școala, în urmă cu trei ani... Medicii nu îi mai acordau nici o șansă, iar bunica ei îi cumpărase, deja, un coșciug... Amalia a îngrijit-o pe mica Daniela, în condiții cu totul speciale: tratamentul, compus din ședințe de reflexologie, Reiki și sacroterapie, s-a desfășurat la locuința vindecătoarei, care a găzduit-o pe D.I. 10 luni de zile. După primele 6 luni, fetița și-a revenit, câștigând în greutate, iar după un an a reluat cursurile școlare.

Contrar așteptărilor, minunatul dar al Amaliei Ciobanu se dezvoltă o dată cu trecerea timpului, terapeuta fiind martora propriei evoluții, proces deosebit de dificil dacă ținem cont de regimul de viață al acestei femei: 12 ore de muncă (zile), 4 ore de rugăciuni, participarea la slujbele bisericii ortodoxe, în special slujba de maslu. Amalia Ciobanu subliniază importanța uleiului de maslu folosit în toate afecțiunile, considerându-l „un panaceu capabil de incredibile minuni. Credința vindecă cel mai bine”, afirmă dânsa, sfătuindu-i pe toți cititorii ca, măcar din când în când, să meargă la biserică.

Pentru cei aflați în suferință, iată adresa doamnei Amalia Ciobanu: str. Valea Ialomiței, nr. 6, bl. C 10, sc. 2, ap. 70, parter, sector 6, tel. 777.18.17, București.

ALEXANDRU OROS ■

Cine sunt, ce vreau?

Mă numesc Raul Dumitrescu, sunt inginer și începând cu 1989 mi-am redobândit sănătatea prin autoterapie. M-am vindecat, astfel, de cancer la colon și mi-au dispărut urmele infarctului. Ce doresc? Să împărtășesc experiența mea milioanei de suferinzi din România. Prin metoda mea, orice maladie poate fi învinsă!

Alegeți căile autovindecării

Stimați cititori, am convingerea că ați reușit, până acum, să înțelegeți importanța adoptării alimentației naturale, precum și riscurile aplicării acestora în mod neștiințific. Astăzi, vă prezint câteva tratamente naturale ce pot fi folosite în regim de urgență.

Enterocolite acute

La un pahar cu apă se adaugă o linguriță de oțet de mere. Se va lua câte o linguriță din acest amestec, din cinci în cinci minute, timp de circa patru ore. Se prepară al doilea pahar, exact în același mod, luându-se, acum, câte două lingurițe, la fiecare cinci minute, „operația” încheindu-se în circa două ore. Se prepară al treilea pahar și se ia câte o linguriță la fiecare 15 minute. În următoarele două-trei zile se va bea un astfel de amestec la fiecare masă. Se înțelege, cred, că se va mânca foarte ușor.

Amigdalită

Se va face gargară cu: ceai de cimbru sau mușetel ori cu apă sărată,

timp de 2-4 zile, după fiecare masă, dimineața și seara înainte de culcare.

Calculi renali

Dimineața se va bea ceai de urzică macerat, la rece, timp de 12 ore. După masă, se va bea ceai de coada calului preparat ca și cel de urzici. Pe zona renală se aplică, de seara până dimineața, comprese cu foi de varză crudă, zdrobite, până trece criza și se elimină calculii.

Insomnie

Se prepară ceai din cojile a patru mere sănătoase, prin fierbere timp de două minute. După răcire, se adaugă o linguriță de miere. Se bea o cană înainte de culcare.

Durori de cap

Timp de trei-cinci săptămâni, se bea câte o ceașcă de ceai de pelin fierț doar trei secunde. Pelinul se poate înlocui, în aceleași condiții, cu ciuboșica cucului și sunătoare.

Răceală

Se ține post negru două-trei zile.

Înțepături de insecte

Se utilizează frunzele ca atare ale bozului și coacăzului negru ce se aplică direct pe înțepătură. Din pelin alb se prepară un decoct din 30 de grame de frunze și flori, fierț într-un litru de apă.

Negi

Se fac cataplasme din iarbă negilor, astfel: decoct, folosind două lingurițe de plantă (părți aeriene) la o cană de apă. Rostopasca se aplică fie direct, fie storcând sucul lăptos al plantei pe negi, sau punând comprese cu infuzie preparată din două lingurițe de plantă la o cană de apă.

Modă

Ce îmbrăcăminte i se potrivește unei femei înalte cu forme pline?

Deosebit de avantajoase pentru acest tip sunt fustele lungi până la jumătatea pulpei, din materiale care se mulează, cum ar fi de exemplu jerseul sau vâscoza. Ea poate avea pliseuri sau cute. Eventual, un șliț lateral. Dacă aveți picioare frumoase, puteți purta de asemenea cu mult succes o fustă până la genunchi, strâmtă. Deosebit de important este cu ce o veți combina. Vă recomandăm atât bluze, cât și veste sau jachete lejere, care să vă acopere șoldurile.

Cosmetică

Cele mai indicate locuri în care să vă parfumați

În sfârșit ați găsit un parfum care vă place și v-ați dori să-l apreciați și cel din jurul dv. Cheia de a-l da parfumului o putere cât mai mare, de a se menține cât mai multă vreme este să știți unde anume să vă parfumați.

Picurați-vă parfumul ales pe punctele pulsului - zonele unde pulsul sângelui se face cel mai simțit pe pielea dv. - și veți avea efectul dorit. Motivul? Căldura corpului este mult mai intensă în aceste puncte, încălzind și difuzând parfumul în aer.

Punctele în care vă puteți găsi pulsul sunt: încheietura mâinii, interiorul cotului, interiorul coapselor, pe tâmpie, în spatele genunchiului și lobul urechii, și sub sân.

SIMONA SIMZIANU ■

Situații dificile

□ Cum pot fi depășite prin aport suplimentar de vitamine și substanțe minerale

Atunci când sunteți sănătoși și hrana este diversificată, organismul primește toate vitaminele și substanțele minerale de care are nevoie. Dacă vă aflați în situații deosebite, trebuie să apelați la preparate suplimentare, pe care le puteți lua de la farmacie. Să vedem deci ce vă trebuie în plus dacă:

PRACTICAȚI SPORT

Deosebit de importante sunt magneziul și complexul de vitamine B.

Primul accelerează metabolismul energetic. Având la dispoziție o cantitate mai mare, veți fi deci și mai activ. La o doză de 250-500 mg, pe zi, corpul dv. va beneficia de un plus de 20% oxigen, îmbunătățindu-și rezervele de energie. Complexul de vitamine B susține acest proces;

FUMAȚI

Sunt importante vitaminele C, E și beta-carotina. Fumătorii au nevoie de cel puțin 50 de procente în plus de vitamina C, din cauza radicalilor liberi care se inhalează în timpul fumatului. Vitamina C combate acest efect negativ, în corelație cu vitamina E și cu beta-carotina;

LUAȚI ANTICONCEPȚIONALE

Importante sunt acidul folic și vitaminele B₂ și B₆. Femeile care au luat ani la rând anticoncepționale au cu aproximativ 40% mai puțin acid folic în sânge, decât le-ar trebui ca să rămână sănătoase. Motivul - estrogenii împiedică preluarea acestei vitamine din hrană. Vitamina B₂ va fi și ea într-o cantitate mai mică și de aceea va trebui să o suplimentați cu produse de la farmacie. Hormonii artificiali fac să crească enorm necesarul de vitamina B₂;

SUFERIȚI DE SINDROMUL PREMENSTRUAL

Prezintă o deosebită importanță magneziul și vitamina B₆. Magneziul destinde nervii și musculatura, ceea ce împiedică sau cel puțin diminuează crampele uterului. Vitamina B₆ ajută, de asemenea, deoarece estrogenii, care sunt în principal răspunzători pentru aceste suferințe premenstruale, sunt lichidați urgent de ficat;

SUNTEȚI LA MENOPAUZĂ

Calciul, magneziul, acidul pantotenic și vitaminele C și E vă sunt foarte necesare. Magneziul și calciul destind, și dacă veți continua să practicați sportul, sistemul osos va rămâne flexibil. Vitamina E reduce valurile de căldură - au declarat oamenii de știință americani. Vitamina C face ca pielea dv. să-și păstreze elasticitatea. Tulburările de somn sunt diminuate de acidul pantotenic;

SUNTEȚI STRESAT(Ă)

Veți fi mai atent(ă) la magneziu, vitamina C și la complexul de vitamine B. Magneziul ajută mult în caz de situații stresante. Vitaminele B acționează pozitiv asupra nervilor. Vitamina C

ajută corpul să depășească mai ușor problemele de suflet;

AVEȚI FRECVENT CÂRCEI

Aveți nevoie de mai mult magneziu, calciu și vitamina E. Cârceii, mai ales noaptea, înseamnă de cele mai multe ori o lipsă de magneziu și calciu. Ei vor dispărea în numai câteva zile dacă luați zilnic 300 mg magneziu și calciu. Vitamina E sprijină în mod suplimentar mușchii în această funcțiune;

SUNTEȚI FOARTE DES RĂCIT(Ă)

Sunt importante vitaminele C și E, beta-carotina și zincul. Vitamina C previne îmbolnăvirile, iar împreună cu vitamina E și cu beta-carotina susține forțele de apărare a organismului. Zincul activează anumite peptide de care are nevoie organismul nostru pentru întărirea sistemului imunitar de apărare;

VĂ ESTE RĂU ÎN TIMPUL CĂLĂTORIILOR

Aveți nevoie de vitamina B₆ și de magneziu. Vitamina B₆ liniștește stomacul, iar magneziul susține destinderea. Pentru prevenire, luați cu o oră înainte de călătoria cu avionul, cu trenul sau cu mașina o tabletă;

ĂȚI SUFERIT O INSOLAȚIE

Sunt importante pentru dv. niacina, beta-carotina, vitaminele E și C, acidul pantotenic și zincul. După ce-ați suferit o insolație, trebuie în primul rând să vă feriți de razele soarelui. Pielea se vindecă mult mai repede dacă este ajutată cu un plus de niacină, beta-carotină, vitaminele C și E, zinc și acid pantotenic.

La granița dintre aliment și medicament:

CEAPA

Ceapa (*Allium cepa* L.) constituie un stimulent general, un excelent remediu antiinfecțios, antidiabetic, diuretic puternic, vermifug, antiscorbutic, antisclerotic, digestiv, antireumatic, depurativ etc. Fiind un diuretic puternic, cu eliminare masivă de clorură de sodiu, ceapa este recomandată în toate cazurile de retenție hidrosodică și anume: edeme, ascite, ciroze, pleurezii, pericardite etc.

Datorită fitoncidelor, cu binecunoscuta lor acțiune dezinfectantă sau bacteriostatică, ceapa

este indicată în cazuri de dizenterie, febră tifoidă, holeră. De asemenea, este indicată ca anti-septic în cazuri de stomatite, afecțiuni ale cavității bucale și faringelui, furunculoze ș.a...

Recent, cercetătorii britanici au demonstrat că ceapa este indicată atât în prevenirea cât și în combaterea sau tratarea afecțiunilor cardiovasculare (tromboză, infarct). Tot recent, i se atribuie cepei proprietăți arteriosclerotice și o proprietate vasodilatatoare, fenomene

deosebit de importante, mai ales că este vorba despre arterele coronariene, care alimentează inima.

Fitoncidele și celelalte componente ale cepei o recomandă ca pe cel mai bun dezinfectant intestinal. Consumul de ceapă crudă susține procesul de curățire a sângelui (depurativ sanguin) și se rasfrânge favorabil și asupra unor organe ca: rinichii, plămânii etc.

Ing. ION I. ROVENTA ■

Întrebări pe stomacul gol

Hai, neamule, să vorbim discuții!

De când și-a tras românul în casă televiziune prin cablu a putut constata din nou, gădilat de emoție, că neamul lui are cea mai mare aplecare spre discuții intelectuale. O concluzie la care ajunge oricine, inventariind scala satelitului cu telecomanda în mână.

Să zicem că am poposit la italieni. Îi vom găsi ori îngropați în reclame, ori cântând și dansând în spațiul unor emisiuni de divertisment. Mai gravi (când nu sunt frivoli), dar mereu cu aparatul de filmat în mână, francezii se arată în permanentă vârstă în anchete sociale, investigații științifice, sondaje de opinie. Nemții, când nu dau filme americane sau meciuri de fotbal, răd gros și tonic, adunați cu mile la concursuri-ghicitoare, un fel de show-uri operetistice naive, dar foarte pe gustul unor oameni porniți să-și lase toate grijile în foaierea teatrului.

Dar nu, românul e altfel! Marțial și sedentar. De îndată ce ai trecut pe un post românesc, trimișii nației te întâmpină strânși în jurul unor pahare cu citronadă angajați în discuții profunde despre imobilismul social-economic. Politicieni, șoferi, filozofi, măcelari, militari, juriști, balerini, lăutari, cu toții nerăbdători să se golească de idei pe banii și timpul abonaților TV. Meserii rotundelor cu răcoritoare sunt atât de grăbiți să-și verse logosul că vorbesc câte doi deodată, se calcă pe cuvinte, își interzic frazele la mijloc, căci și aici cine strigă mai tare, vorbește mai mult. Ca să nu mai amintim de cucoanele tomatice și firoscose, unde densitatea de idei este atât de mare că ecranul începe să miroasă a circuite arse și tampoane igienice.

Degeaba fugi de pe un post pe altul. Acolo unde se vorbește românește, ecranul te va întâmpina scâldat în efluvii de cuvinte! Căci după protestatarii Asociației ecologice „Libelula”, se grăbesc să intre pe platou trimișii regelui Cioabă. Doritori să pună o vorbă la edificiul ideatic al înțelepciunii naționale. Asta în vreme ce neamul, părăsindu-și naivele sale Festspleie, se apucă de treabă într-o muțenie de pește.

La această tăcere laborioasă românul va ajunge anevoie, dar tot va ajunge într-o zi. Asta se va întâmpla când, sătul de furtunile de cuvinte, va ține o ședință pentru a desființa toate ședințele. Fiindcă acest obicei de a vorbi discuții face parte din moștenirea comunistă, chiar dacă astăzi tocăm orele în șezători cu teme anticomuniste.

LIVIU TIMBUS ■

După naștere am rămas cu o burtică inestetică. Cum pot scăpa de ea?

un radio actual

În fiecare zi, de luni până vineri, puteți audia la Radio Total, între orele 22.00-24.00

TALK-SHOW-uri LIVE

RADIO

637.37.90; 637.56.45

Luni: Portrete din gulagul românesc - Irina Corbu
Marți: Câinele de pază - Cornel Nistorescu
Miercuri: Punct și virgulă - Carmen Bendovski
Joi: Fiți întreprinzători - Bogdan Teodoru
Vineri: Taxiul de noapte - N.C. Munteanu

Cele mai drăguțe fete pentru cea mai frumoasă cauză

Peste 100 de manechine și 22 de stilști s-au întâlnit la Carrousel du Louvre în cadrul unui spectacol susținut în vederea strângerii unor fonduri necesare asociației Rayon Vert (organizație umanitară având ca scop ajutorarea materială și morală a copiilor spitalizați) și unei secții de cercetare medicală specializată în depistarea și tratarea cancerului la copii. Prezentată de Frederic Mitterrand și desfășurată sub patronajul ministerelor sănătății și culturii,

excepționala acțiune - în cadrul căreia și-au dat concursul nume ilustre din lumea modei precum Claudia Schiffer, Carla Bruni, Nadja Auermann, Naomi Campbell ș.a. - a avut drept rezultat strângerea a 800.000 de franci, o sumă nu prea mare, dar, cu siguranță, suficientă pentru unele mici cadouri destinate copiilor aflați în suferință.

ALEXANDRU OROS ■

Se iubesc și se respectă

Între perechile trăsnete ale planetei se numără și cea din fotografia de mai jos. El, Fabien, 1,88 m, ea, Natalie, 94 cm. Soțul (mecanic de locomotivă) - romantic, dezordonat, soția (informaticiană) - pedantă și ordonată. Trăiesc în Franța, se iubesc, se respectă și, pentru a scăpa de curioși, evită locurile aglomerate.

Sylvester Stallone alias Rambo și Rocky IV

Sylvester Stallone

William Hurt

În cinci zile filmul **Rambo** a fost proiectat în 2074 de săli, aducând încasări de 32.548.262 dolari, iar pelicula **Rocky IV** în 1325 de săli cu un record de 31.770.105 dolari.

Pentru comparație, un film cu William Hurt, **Sărutul păianjenului - femeie**, care a rulat o săptămână într-o sală din New-York, a adus numai 108.778 dolari.

Așa se întâmplă când n-ai bicepsii și corpul de culturist al lui Rambo. (A.H.)

A fost sau nu otrăvit Napoleon?

În 1821 murea pe insula Sfânta Elena Napoleon Bonaparte, ostracizat de Tripla Alianță în 1815, după catastrofa de la Waterloo. S-a vehiculat de atunci ideea că împăratul ar fi fost otrăvit, în mod lent, cu arsenic. Singurele rămășițe care ar mai putea confirma versiunea morții nenaturale sunt firele de păr, opt din ele se mai păstrează la Muzeul de Arheologie din Lausanne - Elveția. Patru fire se aflau în muzeul din Capetown (Republica Sud-Africană), fiind donate de un pastor olandez, A. Faure, care a locuit pe insula Sfânta Elena. Recent, firele de păr din Capetown au intrat, tot printr-o donație, în posesia unei societăți americane care se ocupă de viața lui Napoleon. Iar Biroul Federal de Investigații (FBI) va supune aceste patru fire unor minuțioase analize. De altfel tot FBI a cercetat și cele opt fire din Elveția constatând că ele conțin arsenic. Să vedem ce vor dezvălui cele patru fire sud-africane. (A.H.)

Acești oameni sunt foarte bogați. Sunt ei, oare, și fericiți?

SULTANUL STATULUI BRUNEI

Averea sa: 31 miliarde dolari. Această avere îl desemnează ca fiind cel mai bogat om din lume. Pe ce îi cheltuie? Pe instalațiile de aer condiționat pentru grajdul în care se află poneii săi, pentru polo pe iarbă și pe taxiurile din Brunei, marca Rolls Royce.

REGINA ELISABETA

Averea ei se ridică la 10,7 miliarde dolari. Cum se dispensează de ei? În nici un caz cheltuind pe îmbrăcăminte. Cheltuiește peste 100.000 dolari pe spălătorie și 60.000 dolari pentru flori în fiecare an, dar trebuie să spunem încă o dată că este cea mai bogată femeie din lume. Pe ce și-ar dori să-i cheltuiască? O căsătorie regală pentru fiul său.

ATHENA ONASSIS

Averea ei se ridică la 1 miliard de dolari. Când va împlini 18 ani va mai moșteni încă 5 miliarde dolari. Această netericită copilă a moștenit,

LISA MARIE PRESLEY

Are o avere în valoare de 100 milioane dolari. Ce a obținut prin această? Libertatea de a nu fi acuzată că s-a măritat cu regele muzicii pop - Michael Jackson - pentru banii lui. Întrebarea care se pune este de ce, oare, cineva cu atât de mulți bani are nevoie de și mai multă siguranță (având în vedere și restricțiile de acces de pe proprietatea de la Graceland), decât de plăcere?

după moartea mamei sale, în 1988, o avere mai mare decât greutatea ei în aur. Încă de pe acum, nu agreează blitzul indiscret al fotografiilor.

MICHAEL JORDAN

Liga de baseball îi plătește un salariu lunar de 850 dolari. Înainte de a se retrage din NBA, Jordan juca pentru 3,2 milioane dolari pe an și câștiga încă 29,3 milioane dolari din publicitate. Majoritatea îi cheltuiește pe avocați, și de curând și-a cumpărat un autobuz pentru jocurile pe iarbă în valoare de 350.000 dolari.

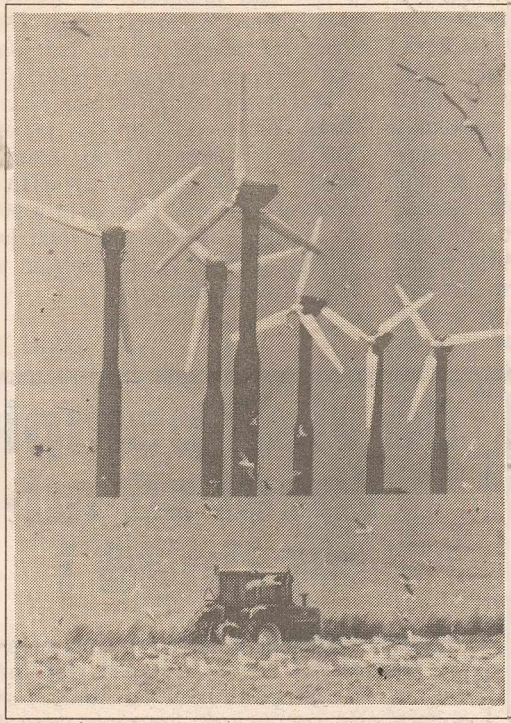
MICHAEL JACKSON

Câtă avere are? Mai mult decât ar avea nevoie. Numai în ultimii doi ani a câștigat 38 milioane dolari. Ce face cu ei? Are o grădină zoologică privată, un parc de distracții, un cabinet cosmetic pentru operații estetice, avocați, și un pat foarte ascuns. În privința fericirii, putem doar spera că el și Lisa Marie au găsit împreună ceea ce căutau.

SIMONA SIMZIANU ■

Moș Eol produce electricitate

Pe teritoriul Germaniei funcționează mai mult de 1100 instalații eoliene ca cele din fotografia alăturată. Ele produc energie electrică pentru 100.000 de locuințe. Astfel, Germania se situează pe locul trei în lume (după SUA și

Sunetul face scântei

Dacă apa dintr-un recipient sferic, din sticlă, este supusă la ultrasunete puternice, în centrul recipientului se formează bule minuscule de câțiva micrometri mărime, ce emit luciri albastri vizibile cu ochiul liber. Fenomenul numit sonoluminescență este datorat coliziunii dintre atomii ce eliberează fotoni. Cercetătorii de la Jet Propulsion Laboratory din Pasadena au verificat că frecvența emisiilor luminoase este în funcție de cea a ultrasunetelor. Echipa lui Seth Putterman, de la Universitatea California din Los Angeles, explică fenomenul prin implozia undelor de șoc în bule. Ei studiază acum posibilitatea de a se atinge temperaturi foarte ridicate de ordinul a sute de milioane de grade Celsius, la locul scântei, cu ajutorul unor frecvențe foarte înalte. În mod practic, ultrasunetele sunt folosite la sudarea unor materiale, în mod special a celor plastice (A.D.)

Nunți barbare

În estul Indiei, într-o cunoscută zonă turistică, se mai practică și astăzi - contrar legilor în vigoare - căsătoria copiilor la vârsta de 6-7 ani, uneori chiar mai devreme. Fetițele măritate prematur devin veritabile sclave la dispoziția socrilor, care au asupra lor drept de viață și de moarte. Desigur că aceste tranzacții barbare au rațiuni economice. Cei care profită de ele sunt adulții, părinții mirelui sau ai miresei. În fotografie, doi frați, Om Prakash, 12 ani, și Kanhiya Lal, 7 ani. Amândoi sunt pregătiți pentru nuntă. Ritualul cuprinde o baie, ungerea cu mirodenii, împodobirea cu un turban cu diademă de aur și un colier cu rupii (bancnote). (M.A.)

Planta aducătoare de moarte

De pe aeroportul Chang-Mai pe care se află regimentul 7 al forțelor armate thailandeze, decolează un elicopter. Misiunea lui constă în identificarea culturilor de maci, aducătoare de moarte. Distrugerea lor constituie un obiectiv principal pentru guvernul țării. Aparatul zboară spre provincia Mac Hong Son, în apropiere de frontiera cu Birmania. Misiunea lui a fost pregătită minuțios la Bangkok de către Oficiul de Control al Narcoticelor, ce depinde direct de primul ministru.

Cei ce cultivă maci, pentru obținerea heroinei, obțin între 250-300 de franci pentru un kilogram de opium brut, respectiv cei din Triunghiul de Aur, prima regiune producătoare din lume (Birmania, Laos, Thailanda) sau din Cornul de Aur (Afganistan, Pakistan și Iran). Transportată pe spatele catărilor, de către contrabandiști, marfa ajunge la frontiera birmano-thailandeză unde se află laboratoarele secrete. Aici opiumul este transformat în morfină, apoi în heroină-bază. Tot în aceste laboratoare, heroina, prin reacție cu acid clorhidric devine o pudră albă, solubilă, ucigătoare, ce poate fi injectată intravenos. Prețul ei atinge acum 60.000 de franci kilogramul, pentru ca la consumatori, fără nici o altă

Munteni thailandezi la culesul macului și „luptător” din banda lui Khun Sha

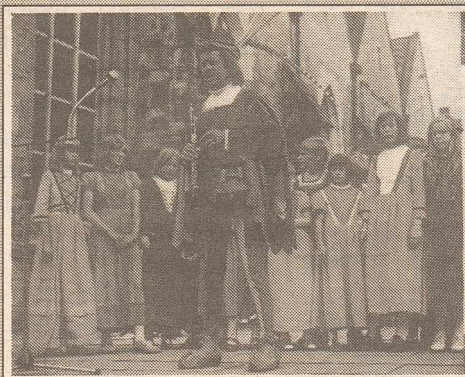
transformare, ea să atingă extraordinara sumă de un milion de franci, ceea ce înseamnă un profit de 2500 la sută. În nici o afacere din lume nu se poate atinge la un produs un asemenea profit spectaculos, motiv pentru care când o filieră este distrusă, ea este repede înlocuită cu o alta, cu toate măsurile luate de autorități, uneori pedeapsa fiind chiar condamnarea la moarte. În nordul și nord-vestul Thailande locuiesc triburi de munteni, seminomazi, în număr de aproximativ o sută de mii, care au ca principală sursă de venituri cultura ilegală a macului (la înălțimi cuprinse între 1000-1300 m) și comercializarea. Recoltarea are loc în lunile ianuarie-februarie. Tot acum au loc și operațiunile de distrugere. Elicopterul patrulează deasupra munților greu accesibili, iar jos detașamente de soldați.

Când terenul a fost descoperit, acesta este sem-

nalizat, militarii trecând la distrugerea lui. Parte din vârstare sunt adunate în saci pentru a fi analizate în laboratoare, în vederea determinării speciei macului înșămânțat, deoarece există nu mai puțin de 32 specii de maci ai morții. Heroina este vândută de banda lui Khun Sha, ce și-a creat un regat pe piscurile munților, iar capitala și-a instalat-o în satul birmanez Moeung Toeun, de unde atacă Thailanda. Khun Sha dispune de o armată de 4.500 de oameni, cunoscută sub numele de Chan United Army, care dispune de armament ultra-modern.

Un kilogram de heroină înseamnă 25.000 de copii și tineri nenorociți și sortiți morții. Macii morții mai sunt cultivați și în Birmania, unde mai activează traficanții conduși de La Hsin Han, pe câmpia Bekaa din Liban, în Mexic și în alte colțuri ale lumii. (A.D.)

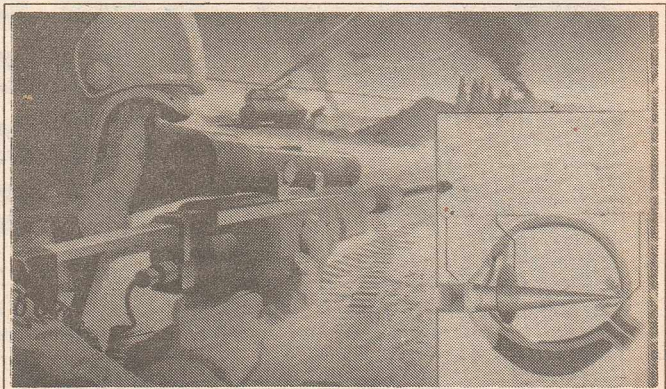
Când legendele prind viață

Potrivit unei povestiri medievale germane, un cântăreț cu un flaut fermecat ademenea copiii din Saxonia Inferioară. În fiecare an, legenda face obiectul unor serbări populare în orașul Hameln. (A.H.)

Arma care orbește

Specialiști militari britanici au pus la punct o armă cu laser, al cărei singur efect este orbirea. În acest mod trupele inamice sunt neutralizate. Deoarece arma cu laser costă mai puțin decât muniția folosită de armamentul clasic, prima devine rentabilă. Arma care orbește e cunoscută sub numele de cod Stingray sau Outrider, acționează și asupra sistemelor optice și teletrice ale adversarului. Se bănuiește că armata britanică a folosit o asemenea armă în războiul cu Argentina pentru insulele Malvine, când au fost doborâte trei avioane, dar demonstrația oficială efectuată de Royal Navy în fața unei delegații americane a avut loc acum câteva luni. La rândul ei, armata americană a realizat și ea două modele de arme cu laser, numite Cobra și Dazer. La cererea Comitetului Internațional de Cruce Roșie, profesorul Myron Wohlbarst,

medic oftalmolog, a întocmit un raport de 350 de pagini în care arată că cel lovit de această armă rămâne definitiv orb. Arma este păstrată în secret deoarece există teama ca ea să nu încapă pe mâinile bandelor de teroriști ori de criminali. (A.D.)

O pepinieră de fotbaliști la începutul secolului

În zilele de 8 și 9 octombrie 1994, în orașul Brad, județul Hunedoara, a avut loc aniversarea celor 125 de ani de la înființarea Liceului „Avram Iancu”, vechi lăcaș de instrucție și cultură națională. La emoționanta sărbătoare au participat mulți din cei care - rămași în viață - i-au trecut poarta în calitate de elevi, în ultimele 7-8 decenii. Între aceștia, și nonagenarul Octavian Remus Popa, apropiat colaborator al ministrului de finanțe, Aurel Vijoli. La un moment dat, domnia sa mi-a arătat o poză de la începutul secolului, înfățișând prima echipă de fotbal a gimnaziului (viitorul liceu). „Jucam pe terenul târgului de vite - mi-a povestit Remus Popa - dar o problemă mare o constituiau încălțările, nu risca fiecare să-și strice ghetetele. În vara anului 1918 am început să ne organizăm și am format o echipă din zece jucători. Componentii echipei, de

la stânga la dreapta în poză, următorii: (sus) 1. Liviu Timbus, 2. mai rețin numele, 3. Liviu Oprea, 4. semnatul, Octavian Popa, 5. Val German, 6. Ionel Palade, 7. Anghel Radu, (jos) 8. George Botiș, 9. Gheorghe Stan și 10. Nicolae Cotișel.

Am luat fotografia în speranța că mai întâlni din foștii colegi, am constatat însă, cu tristețe, că am fost singurul care am răspuns la apel PREZENT!”

Mai notez că din echipa liceului au mai făcut parte doi celebri fotbaliști: Bănuț Marian și Grigore Pop, ulterior comandanți ai Clubului MICA-BRAD. Ei deveniți mai apoi celebri în toată țara. În echipa liceului au mai jucat fotbal fratele actorului Radu Beligan și scriitorul Mircea Sântimbreanu.

LIVIU V. TISU

Barbie îi ajută pe copiii bolnavi!

Când păpușa Barbie a împlinit 35 de ani, fabrica de jucării Mattel a lansat proiectul Art design și Barbie care a stârnit un mare ecou în întreaga lume: 350 de lucrări incluzând câte o Barbie au fost create de 113 artiști.

Acestea au fost deja expuse în cele mai mari orașe ale Germaniei și au fost admirate de un public numeros.

46 dintre lucrări vor fi vândute la licitație pe data de 4 mai, la castelul Regensburg, iar fondurile strânse vor fi folosite în lupta contra cancerului infantil. Cât despre celelalte 300 Barbie, unele vor fi redat creatorilor lor, iar altele vor călători în SUA în cadrul unor expoziții și vor participa la o a doua licitație, tot în scopuri caritabile. (M.A.)

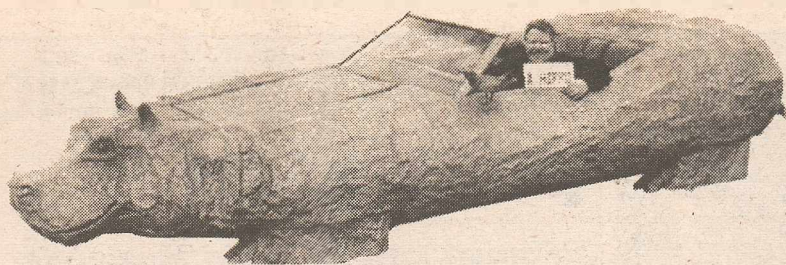

Să vină pompieri focul să mi-l stingă !

Naomi Campbell a ajuns spaima pompierilor! mai bine de doi ani de la ruptura sentimentală pusă între ea și Robert de Niro, frumoasa abanos este cuprinsă de frecvente crize de gelo: de câte ori actorul invită acasă câte o frumoasă Naomi formează numărul pompierilor și, urlând telefon «Ajutor! Arde!», indică adresa lui De Niro care se trezește pe cap cu forțele de intervenție împotriva incendiilor, exact când îi e lumea mai dragă. Dacă este adevărată teoria conform căreia amorul este un fel de febră a sufletului, probabil Naomi are temperatura extrem de ridicată...(A.O.)

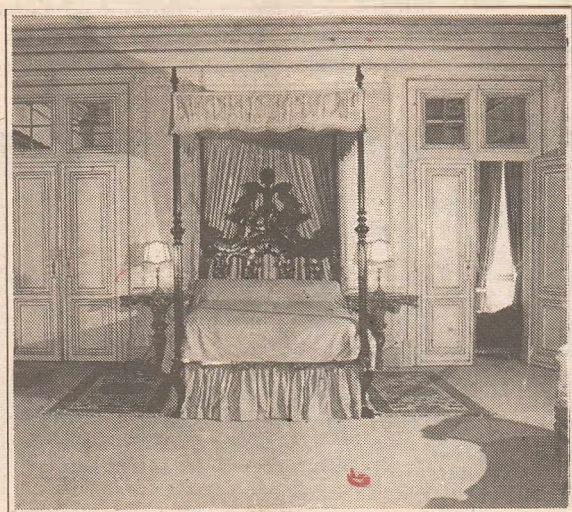
Fantezii pe patru roți

Pentru filmul său, **Wild Wheels**, regizorul Harold Blank a construit aceste arătări motorizate, folosind motorul și structura unor automobile adevărate. Mike Andreeha pilotează un hipopotam pe patru roți, construit pe scheletul unui Ford-Mustang. Automobilul-cocoș este condus de actrița Gloria Lombas, iar următoarea alegorie a luat naștere dintr-un BMW. Filmul rulează deocamdată numai în SUA.

Ultimul pat conjugal comun al perechii princiare Charles-Diana

În 1987, în timpul voiajului din Portugalia, prințul și prințesa de Wales au avut la dispoziție două apartamente separate într-un vechi palat regal din Queluz, reședința pusă la dispoziție. Dar ei au preferat să doarmă într-un pat comun, sub acest baldachin. A fost ultima lor noapte de dragoste. (A.H.)

Montreux, capitala mondială a râsului

Gregoire Furrer abia împlinise 20 de ani în 1990, când a lansat împreună cu tatăl său Alain Macaluso - **Falca de competiție** organizată la Montreux, o competiție promovării tinerilor comici. Tatăl era atunci de 80.000 franci pe an pentru trei spectacole, în vechiul teatru, în fața a 2.000 spectatori. În anul următor, de la 29 aprilie la 5 mai, două zile, la Palatul Congreselor vor primi 10.000 spectatori, veniți să se

amuze în compania a 60 de artiști din lumea întreagă. Bugetul este acum de 1,4 milioane franci.

Lucrând tot anul cu cinci colaboratori, Gregoire Furrer afirmă că nu lasă nimic la voia întâmplării și fiind fidel maximei „Cine nu avansează, dă înapoi”, învece fără încetare.

Dinamic, Festivalul Râsului își oferă mijloace pe măsura ambiției sale: să devină o capitală mondială a râsului!

(M.A.)

Doi sub un acoperiș

Înci când este frig în nordul Indiei, nu numai oamenii, ci și animalele. Din această cauză un pui de leopar și-a găsit și ea adăpostul în de un bărbat care și-a încropit un

așternut direct pe trotuarul capitalei indiene, New Delhi. Menționăm că în această iarnă, cea mai rece înregistrată în ultimii 15 ani, 250 de oameni au murit de frig în nordul Indiei.

Actori despre actori

Art Lancaster despre **Sylvester Stone**: „E scund, nu numai ca mine, dar și ca talent”.

Anthony Hopkins despre **Madonna**: „Lumea se întreabă prin ce atrage: e frumoasă? E talentată? Are prestanță? Iar răspunsul este că n-are nimic din toate astea”.

Anthony Hopkins despre colegii **Alec Baldwin**, **Richard Gere**, **Kiefer Sutherland**: „Arată ca niște cocote masculine. Când îi vezi crezi că

n-au mai dormit de cine știe câte nopți și, dacă s-au culcat cu cineva, a fost pe bani”.

Anouk Aimée despre **Warren Beatty**: „Am ieșit cu el de câteva ori și am descoperit că e tipul «blondinei tâmpite» de genul masculin”.

Kris Kristofferson despre **Barbra Streisand**: „Mai multă neliniște simți când lucrezi cu ea, decât dacă te-ai așeza pentru picnic în mijlocul unei autostrăzi rapide”. (A.H.)

Anouk Aimée

Sarah alina nima deținuților

La infirmeria închisorii Wormwood din Londra este zilnic coadă. Faptul nu se datorează vreunei epidemii, ci faptul că infirmiera a pozat cu câțiva ani în urmă pentru o revistă porno. Pozele acestea au aterizat în celule și sunt schimbate acum numai pe calupuri de țigări. „Simulează tot felul de dureri numai ca să o vadă pe Sarah”, spune oftând un gardian.

Mai ceva decât Madonna - Courtney Love!

„Asta mi s-a întâmplat de trei ori, o iau ca pe un compliment, e ca și cum aș admite că nu pot să fac ceva mai bine”.

Din Asia de sud-est în Alaska, trecând prin Spania, Australia și coasta de est a SUA, ea înființează niște grupuri de rock feminine, având timp și de contracte de strip-tease.

Încearcă să facă și cinema, fotografii de presă, se mărită la Las Vegas în travesti, căsătoria fiindu-i anulată. Pe urmă, sătulă de atâta alergătură, creează **Hole** și îl înlocuiește pe Kurt Cobain, devenind celebră.

Courtney și Kurt încep să facă dragoste și să consume droguri. O revistă americană susține că ea continuă să consume heroină și atunci când este însărcinată.

Deci sinuciderea soțului n-o liniștește. În primul rând, ea trâmbează în stânga și în dreapta ce gândește despre gestul imbecil al celui dispărut, apoi ea cade în excesele starurilor, își arată fiica pe scenă, agresează stewardesele, le fugărește aproape dezbrăcată pe fostele prietene ale lui Kurt, în plină stradă. Și, mai ales, ea povestește în presă amănunte picante din intimitatea căsniciei lor.

„Am ales! Sunt o femeie afurisită!” - afirmă ea. (M.A.)

Născută în 1966, provenită dintr-o familie de părinți divorțați, își însoțește mama în comunitățile hippy între Oregon și Noua Zeelandă. Courtney cunoaște tulburări emoționale și o șterge din acest mediu.

În adolescență urmează grupurile new wave englezești.

Revenită la San Francisco, este solista grupului **Faith no more**; pianistul îi devine amant, înainte de a trece la homosexualism;

Atențiune, mă cheamă Moose și sunt o vedetă!

Și când te gândești că există expresia **a duce o viață de câine**. În Statele Unite, a fost realizat în urmă cu doi ani un serial pentru televiziune intitulat **Frasier**. Filmul l-a făcut celebru pe Moose, care primește scrisori de la admiratori din toată lumea, printre care se află și numeroase cereri în căsătorie. În această poveste filmată, eroul nostru este salvat dintr-un laborator unde se fac experiențe pe animale. Îl puteți admira și dumneavoastră în această fotografie în care prezintă una din numeroasele reviste unde apare pe copertă.

Cu mașina direct în locuință

A fost o idee transpusă deja în practică la Cairo, unde câțiva milionari vor putea intra cu mașina până în locuință. În cartierul Giseh, o clădire extrem de luxoasă este gata. Ea este structurată pe opt etaje și fiecare apartament are o intrare special con-

cepută pentru a se face direct legătura cu exteriorul. O astfel de locuință are 1000 mp și dispune de un lift propriu pentru autoturism. Fiecare din cele opt apartamente costă 15 milioane mărci. Menționăm că toate sunt deja vândute. Printre cumpărători se numără cunoscuta dansatoare Fifi Abdou și tânărul cântăreț Amr Diab.

Audio-vizualii au noroc

Înainte de Paște, Salonul Super-Bingo de lângă Piața Unirii, patronat de Contera A.V., a invitat reprezentanții presei să-și încerce norocul la un joc de Bingo și să pună întrebări patronilor Salonului și câștigătorilor unor mașini Dacia și Olcit.

Din păcate, jocurile organizate pentru reprezentanții presei au fost câștigate de

redactorii unor posturi de radio și televiziune. Presa scrisă a trebuit să înghită în sec, iar reprezentantul revistei **Flacăra** era să facă infarct pentru că la unul din jocuri i-a lipsit doar un număr pentru a intra în posesia unui superb radiocasetofon.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCIA ȘTEFANOVICI ■

Un celebru astrolog ne avertizează:

„Drumul succesului poate fi cunoscut încă de la naștere”

(Urmare din pag. 1)

- Care sunt, în opinia dv., aplicațiile sociale ale astrologiei?

- Cam aceleași cu ale grafologiei, poate ceva mai numeroase. Iată, interpretând aspectele și pozițiile planetare din momentul nașterii, astrologia îți poate dezvălui anumite predispoziții pentru, de exemplu, o anumită meserie. Deci, în orientarea profesională a tinerilor sau în educarea copiilor. Nu neg rolul psihologiei, dar cu metodele ei, un caracter se dezvăluie într-un timp mai îndelungat, la maturitate, pe când astrologia îți poate spune, rapid, direct, chiar de la naștere, toate predispozițiile caracteriale ale omului, cu destulă precizie. Că ele se mai schimbă pe parcursul vieții datorită influenței mediului, aceasta este o altă... problemă. Numai astrologia îți poate indica, precis, calea succesului în viață. Poți avea multe talente, totul este să nimerești exact acel drum asfaltat care te duce spre împlinire. Altfel se pot produce mari drame. Iată, Roxana Călin, doctorița-asiină din, Ploiești. Analiza sa astrală nu arată că ar fi

avut înclinații criminale. Dar meseria de doctoriță nu i se potrivea deloc, nu era drumul ei, nu o practica cu plăcere ci de nevoie, probabil aleasă la îndemnul părinților. Altă aplicație: împiedicarea căsătoriilor nepotrivite și, în consecință, scăderea numărului divorțurilor. Alta ar fi angajarea în funcții. Multe belele s-ar evita dacă s-ar găsi omul potrivit la locul potrivit... Repartizarea adecvată a soldaților pe diferite tipuri de arme, activitate care se face, în prezent, perfect... haotic. De fapt, le-am și propus celor din M.Ap.N. o colaborare care, din nefericire, nu s-a concretizat. Și altele, doar nu vă așteptați să vă dezvălui chiar toate secretele...

- M-ați convins. Chiar avem nevoie de sfaturile astrologului.

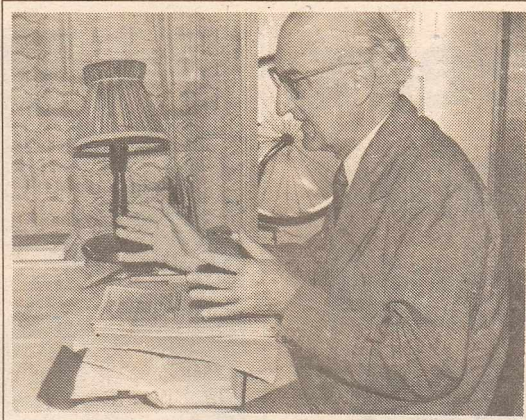
- Vedeți, mulți oameni trebuie ajutați să se autocunoască, să-și pună ordine în viață, să aleagă calea succesului. Sunt oameni lipsiți de liber arbitru, oameni la care glandele sufocă glasul rațiunii, oameni care pot prevedea anumite evenimente, dar nu pot face nimic ca să le împiedice. Aceștia au nevoie

să-și cunoască analiza astrală, predispozițiile și să se orienteze corespunzător.

- Ce preocupări mai aveți, la ce lucrați?

- Sunt pasionat de grafologie. Am scris chiar și un Mic tratat de grafologie acceptat de o editură. Am gata alte lucrări: **Tratat de caracteriologie astrală, Tratat pentru căsătorie** care vor fi tipărite atunci când voi găsi editorul potrivit. Sistemul meu de analiză astrală este original, stabilit în urma intenselor mele cercetări în domeniu. Știu să stabilesc prin calcule bioritmice sexul copilului ce urmează să se nască. Am analizat 120 de personalități contemporane mondiale și autohtone: politicieni, celebrități în diverse domenii. În timpul liber scriu și piese de teatru. De fapt, întreaga mea activitate mi-o dedic convingerii oamenilor să dea importanța cuvenită astrologiei, tocmai pentru a fi feriți de surprize neplăcute.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

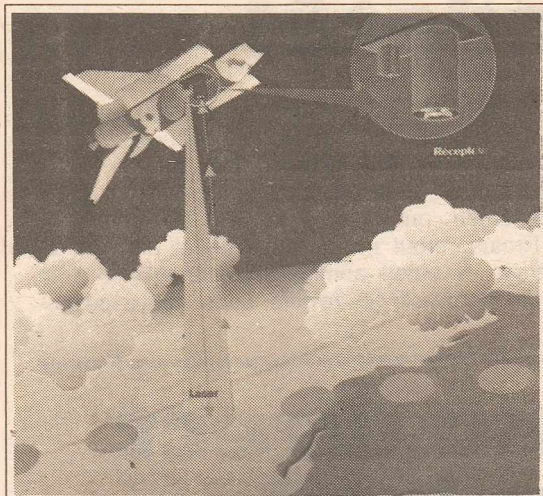
Fotografie de ELENA GHERA ■

Se învâрте după Soare

Fotografia vă înfățișează cea mai mare centrală fotovoltaică montată pe o clădire în Germania. Ea se află în localitatea Oggenburg - Elgersweier. Panoul (52 mp) se învâрте automat după Soare și livrează anual 90.000 Kwh, ceea ce acoperă nevoile a 28 de apartamente.

Pământul supravegheat prin fascicule laser

Satelitul cu laser trimite unde reflectate de atmosferă ce sunt captate de un receptor capabil să analizeze aceste semnale

Un laser, imbarcat pe naveta americană Discovery, a fost lansat de NASA în spațiu, în anul 1994. El trimite din Cosmos raze infraroșii, verzi și ultraviolete, în ritmul de zece emisii pe secundă pentru a se putea studia repartizarea aerosolilor în atmosfera terestră, încercându-se astfel a se îmbunătăți prognozele meteorologice și datele privind poluarea atmosferei. Satelitul american **Meteosat** cât și **GOES**, ce observă zilnic straturile atmosferice, dau adeseori erori. Nici laserul terestru **LIDAR** nu are o precizie prea mare. Aceste dispozitive, deși complementare, pot cerceta local diferite straturi ale atmosferei, dar nu pot da o vedere generală a perturbațiilor și nu pot face o analiză globală a stratului de ozon, a temperaturii, a umidității și a prafului atmosferic. Prin noul laser lansat de NASA s-au rezolvat toate aceste probleme. (A.D.)

Antibiotice pentru construcții?

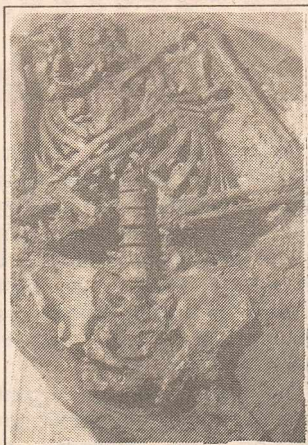
La Aeroportul Zürich s-au produs deranjamente în cablurile electrice, iar în Germania la turnul de răcire al unor centrale atomoelectrice s-au prăbușit suprafețe mari. La Los Angeles infrastructura unui drum a fost distrusă parțial. Cercetările au stabilit că în toate cazurile aceste distrugerii au fost provocate de microorganisme. Ele au mai fost găsite în pereții de oțel din bazinele de epurare a apei, dar și în țevile de beton pentru evacuarea apelor uzate. Ele sintetizează acid sulfuric, care în câțiva ani poate distruge un perete de beton, cu o grosime de mai mulți centimetri. Pagubele sunt și mai mari dacă ne gândim că aceste bacterii astupă filtrele, blochează supapele și atacă schimbătoarele de căldură, iar în ultima vreme au început să atace și ordinatoarele. După E. Bock, de la Universitatea din Hamburg, aceste microorganisme sunt încă puțin cunoscute și ca urmare nu s-a realizat un produs de distrugere. Cercetătorii sunt de părere că vor trebui realizate antibiotice speciale care să fie folosite în diverse construcții, precum și la lucrările de artă din fier și beton. (A.D.)

Mafia rusească fură și vinde dinozauri

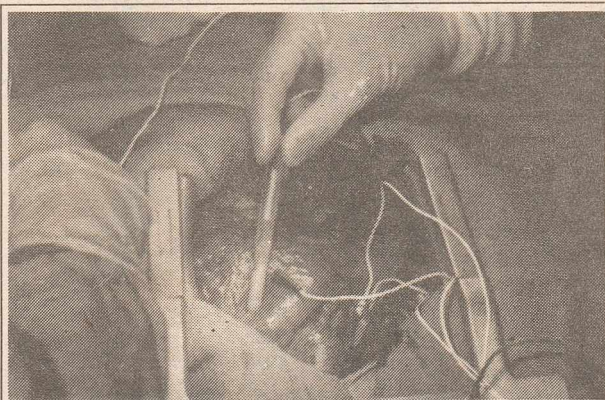

Cu un an în urmă, o bandă de hoți a spart o vitrină dintr-o expoziție de la Muzeul Academiei de Științe din Rusia, furând 16 crani de dinozauri din diferite specii, printre care două unicate deosebit de rare. Valoarea exponatelor sustrase depășea suma de un milion de dolari.

Inițial, miliția rusă a tratat cu ușurință furtul oaselor, dar ulterior a făcut apel la Interpol, și după investigații s-a aflat că unele crani au ajuns în țări occidentale. (A.H)

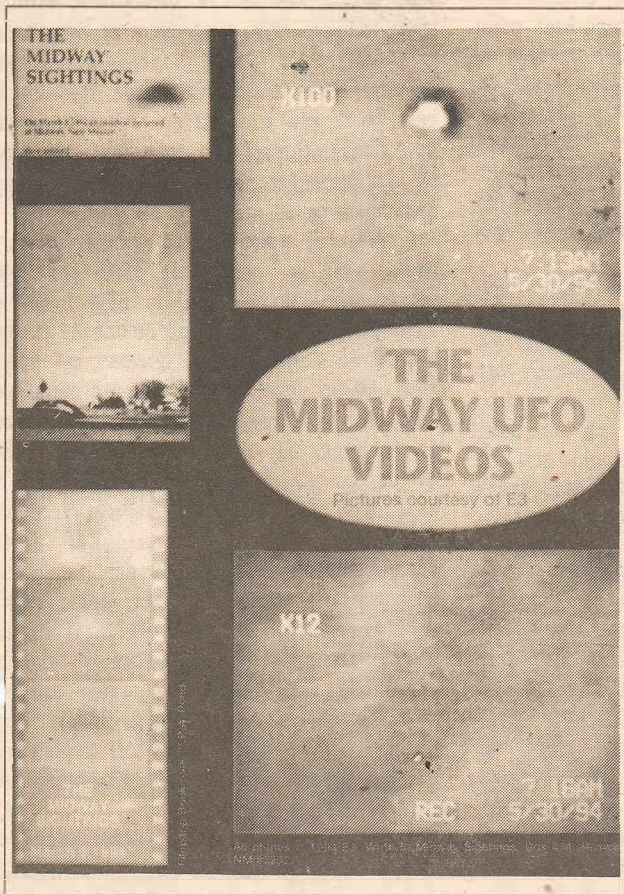
Inimă de porc în transplantul de cord

Prin mutații genetice - la organe omenești

În anul 1994, numai în Franța au decedat 195 de bolnavi, pentru că nu li s-au putut asigura grefe de inimi, plămâni și rinichi, deoarece nu s-au găsit la timp organe compatibile. În Anglia situația este și mai grea. În urma unor lungi cercetări, la Universitatea din Cambridge s-a reușit, prin mutații genetice, să se creeze porci a căror inimă să fie acoperită cu proteine de origine umană. După trei ani, când aceste animale ating talia adultă, inima ca și alte organe vor putea fi grefate la om, fără a se mai produce respingerea grefei, așa cum se întâmplă în cazul transplantului de țesuturi de la o specie la alta. Este posibil ca în viitor să se obțină și alte organe de la porci sau chiar de la alte specii de animale compatibile a fi grefate, fără nici un risc, la oameni. (A.D.)

ÎNREGISTRĂRI VIDEO CU OZN-uri la MIDWAY (SUA)

Deasupra orașului MIDWAY, statul New-Mexico, la numai 9 mile sud-est de faimosul ROSWELL unde, se pare, la 2 iulie 1947 s-a prăbușit un OZN cu 4 extraterestri la bord, apar, aproape zilnic, nave spațiale!

De fapt, nu mai este pentru nimeni din SUA un secret că membrii familiei ESCAMILLA înregistrează regulat, pe bandă video, începând cu data de 5 martie 1994, imagini pe care apar, foarte clar, obiecte zburătoare neidentificate! Numeroase imagini prezentate în programe TV ca HARD COPY și ENCOUNTERS au fost analizate de experți care și-au dat verdictul: sunt cele mai pregnante imagini ale OZN-urilor luate vreodată de pe Pământ!

Arhiva familiei ESCAMILLA crește cu fiecare zi. În înregistrările video apar OZN-uri zburând în jurul unor avioane de tipul F-117, STEALTH, B-1, AWACS, B-52, F-14, F-18 și altele, imagini luate în timpul episodului ROVING SANDS unde s-a desfășurat o aplicație de 12 zile, la care au participat peste 15.000 de oameni din Forțele terestre și aeriene!

Scepticii care au vizitat zona

MIDWAY au devenit **credincioși**. Unul din autorii înregistrărilor realizate, JOSE ESCAMILLA, a declarat oficial că pune pariu cu oricine, pe 1 milion de dolari, că imaginile luate sunt adevărate și că nimeni nu poate dovedi că benzile lui sunt false. Primele au fost realizate pe 5 și 19 martie anul trecut, pe proprietatea familiei ESCAMILLA. De atunci, pe peliculă au fost **prinse** peste 1.000 (!!!) de obiecte zburătoare neidentificate, pe parcursul a sute de ore de benzi înregistrate.

„Trebuie să recunosc că din când în când devine plictisitor să te tot uiți la ele, dar un lucru este sigur: fiecare nouă apariție pe care o înregistrăm ne ridică nivelul adrenalinei pentru că OZN-urile se apropie!” - a declarat în ianuarie 1995 Jose Escamilla.

Jose afirmă, în continuare: „Cunosc anumiți oameni care evită faptele, spunând că OZN-urile sunt probabil aeronave militare experimentale, pe care le testează guvernul. Dacă este așa - spune

el - atunci consider că acesta ar fi trebuit să ceară permisiunea de a-și experimenta aeronavele în spațiul nostru aerian. Proprietatea noastră și comunitatea din MIDWAY nu sunt poligonul experimental de la WHITE SANDS, iar faptul că aceste obiecte fac avioanele noastre să pară că stau pe loc ar trebui să-i facă să se rușineze, dacă într-adevăr ceea ce fac este o testare. Dar, personal, nu cred că dacă aceste aeronave ar fi militare, experimentele (TOP SECRET), locul ales ar fi acela unde oricine le poate vedea și filma. Mai mult ca sigur - Ei sunt aceia care ne testează avioanele noastre!”

Fantasticele premoniții ale dnei Jane Dickson

Cățiva dintre oamenii politici cărora Jane Dickson le-a prezis viitorul

Când în vara anului 1918, N.I. Buharin era la Berlin pentru convorbiri legate de Pacea de la Brest, cineva i-a povestit despre o ghicitoare care locuia la marginea orașului. Și, împreună cu un prieten - alt revoluționar bolșevic, - Buharin a hotărât să-i facă o vizită. Ce i-a fost dat să audă pe timpul discuției cu ghicitoarea, nu a putut decât să-l uimească pe acela care, pe atunci, era unul dintre conducătorii Rusiei, **favoritul partidului**, cum îl denumea Lenin.

- Veți fi executat în țara dumneavoastră.

Aceste cuvinte **nu se legau** nicicum cu realitatea, așa că Buharin a întrebat:

- Credeți că puterea sovietică va cădea?

- Pe timpul cărei puteri veți muri - nu pot să vă spun, oricum - în Rusia.

... Și, după cum se știe, după 20 de ani, această prorocie s-a adevărit. Stalin a dat ordin ca Buharin să fie executat!

Prorociile au jucat un rol deosebit pe timpul celui de-al treilea Reich. „Noi depunem toate eforturile pentru a atrage în serviciul nostru pe toți specialiștii din domeniul prorocirilor oculte” - nota în jurnalul său Goebbels, în vara anului 1943.

Iar când spre sfârșitul războiului

Mussolini a fost arestat de forțele Rezistenței italiene, serviciul militar de informații nu a putut afla unde se găsește ascuns acesta. La ordinul lui Hitler au fost convocați toți prorocii. Unul dintre aceștia, lucrând cu pendulul deasupra unei hărți a Italiei (la scară redusă), a indicat o mică insulă pe litoralul nordic al Sardiniei. Era anume locul unde se afla, la acea dată, Mussolini. Skortzeny a îndeplinit ordinul fűhrerului și l-a eliberat pe Duce!

Mai aproape de zilele noastre oamenii politici s-au adresat, uneori, clarvăzătorilor. Nu o dată a apelat la aceștia pragmaticul W. Churchill. În iarna anului 1945, cunoscuta prezicătoare, dna Jane Dickson, l-a anunțat că va fi înfrânt în alegerile care se apropiau. Dar cum mulți au auzit această prorocie, pe care Churchill, desigur, nu a crezut-o, i-a răspuns: „Poporul englez nu mă va înlătura nicio dată!” Dar, vai, are sens și este oare posibil să te împotrivești soartei? După 6 luni s-au desfășurat alegerile. W. Churchill a fost înfrânt și a părăsit postul...

Aceeași doamnă Dickson a prezis președinția lui Harry Truman și Dwight Eisenhower.

Tot ea i-a spus lui J. Nehru numele aceluia care, în continuare, va fi prim-ministru, iar lui Ghandi - că va fi omorât, indicând chiar data!

După moartea lui Stalin, ambasadorul american la Moscova s-a adresat prezicătoarei Dickson cu rugămintea de a-i prognoza viitorul politic al Rusiei. Dna Dickson i-a descris aspectul fizic al liderilor ruși care s-au succedat: Malenkov și Bulganin!

De altfel, sunt cunoscute **iluminările** dnei Dickson. Într-una din zilele anului 1968, luând micul dejun cu un grup de prieteni, unul dintre aceștia a adus vorba despre marșul spre Washington, condus de Martin Luther King. Dna Dickson a reacționat imediat: „Martin Luther King nu va ajunge niciodată la Washington. El va fi omorât. Omorât de un glonț, tras în gât. El va fi împușcat primul. Următorul va fi Robert Kennedy”.

După câteva zile Martin Luther King a fost împușcat, exact așa cum a **văzut** dna Dickson. Iar cuvintele pe care le-a rostit în legătură cu Robert Kennedy au fost de mulți cunoscute. Tocmai de aceea este perfect explicabil că după câteva luni, în ziua de 28 mai, când se adresa audienței la hotelul **Ambasador** cineva, parcă neîntorcându-se la prezicerea făcută cu puțin timp în urmă, a întrebat-o dacă Robert Kennedy va deveni președinte.

„Răspunsul pe care l-am simțit - scria ea mai târziu - s-a prăvălit asupra mea ca un final irepetabil. S-a materializat

sub forma unei cortine negre care parcă a căzut între mine și auditoriu. Cortina a căzut brusc, până la podea, irepetabil”. Așa a văzut, așa a simțit ea în acel moment.

- Nu, a răspuns dna Dickson, el nu va fi niciodată președintele Statelor Unite. Aceasta nu se va întâmpla din cauza tragediei care se va produce tot-mai AICI, în acest hotel.

Fix după o săptămână, în dimineața zilei de 5 iunie, Robert Kennedy a fost omorât. Omorât în hotelul **Ambasador**!

Nu se știe de ce, dar **iluminările** parcă ar **extrage** din viitor, de cele mai multe ori, tragedii și catastrofe. În decembrie 1978 multe ziare din întreaga lume au reprodus, mai mult ca o curiozitate, prorocirea unui clarvăzător: Pe data de 11 martie a anului următor - declara acesta - în emisfera nordică se va produce o catastrofă aviatică, în timpul căreia vor pieri 46 de oameni. A venit și ziua de 11 martie... În emisfera nordică, în apropiere de Quatar, s-a prăbușit un avion iordanian. Au murit 45 de oameni!

Este posibil ca în viața de toate zilele prezicerea să se adevărească mult mai des decât am putea crede și decât ne dăm seama singuri. Matematicianul american V. Kox a adunat un bogat material statistic referitor la accidentele pe căile ferate și la numărul de pasageri care se aflau în vagoane.

Acest număr a fost comparat cu cel al pasagerilor care au călătorit pe aceleași trasee cu 7, 14, 21 și 28 de zile înainte de accident. Cercetările, care au durat câțiva ani, au scos la iveală faptul că, în trenurile care au suferit accidente, numărul călătorilor a fost, de fiecare dată, mai mic decât cel obișnuit. Valoarea statistică și constanța acestei tendințe s-ar putea explica printr-o eventualitate cu posibilitatea de 1:100.

Date seci, în spatele cărora se ascund, din păcate, sute și sute de vieți omenești...

DOLORES O'RIORDAN -

„În adolescență eram ca un băiat deghizat”

Inteligentă și sigură pe ea, irlandeza Dolores O'Riordan (23 de ani) are o voce magnifică. Grupul său, **THE CRANBERRIES**, a vândut mai mult de 1 milion de exemplare din primul său album **Everybody Is Doing It, So why Can't we**. Cu **Zombie**, primul extras din cel de-al doilea album **No Need To Argue**, a răvășit toate clasamentele, situându-se pe o poziție maximă în foarte multe dintre ele. Europa, dar și America au fost profund impresionate de vocea - fenomen ce aparține unei ființe care, în mod surprinzător sau nu, a avut o adolescență dificilă.

„Ador succesul, el îmi confirmă că îmi fac bine meseria. Pentru mine, succesul și fericirea sunt de nedespărțit. Nu este însă cazul tuturor: mă gândesc la bietul Kurt Cobain. M-am mulțumit să fiu acceptată fizic și să mi se recunoască un anumit talent. Nu mă consider totuși o minunată.

Sunt fericită că sunt bogată, că-mi pot permite o casă, o mașină, o viață frumoasă. La începuturile grupului, trăiam din ajutorul de șomaj: o mizerie. Am muncit din greu de când am format trupa, la 18 ani.

La 9 ani am descoperit pianul, la 15 ani chitara. Am avut porția mea de minciună, de ipocizie, de trădare, de înșelăciune din partea adulților. Nu eram decât un copil care nu-și părăsise niciodată părinții. A trebuit să mă maturizez și să mă întăresc foarte repede.

Când eram puștoaică, sufeream de timiditate, în afara momentelor de cântat: atunci eram mândră, știam că sunt apreciată. N-aveam cum altfel să mă exprim decât prin cântec. Eram o nuliță la sport, la teatru, dar vocea îmi dădea încredere în mine. Observând fericirea oamenilor ascultându-mă, mă impulsiunea să cânt din ce în ce mai mult și mai bine. Când mergeam în

localuri sau la sărbătorile de familie, eram în centrul atenției.

Recent, o fată a izbucnit în plâns când a intrat în cabina mea la un concert. Era impresionată de una din piesele mele și a trebuit s-o iau în brațe ca s-o consolez. Sunt obișnuită să joc acest rol: copil fiind, eram șefa bandei. La școală eram prietenă cu fetele rele care trăgeau cu praștia în toci. Mă strâmbam și râdeam în spatele profesorilor pentru că, atunci când se întorceau, să-mi reiau aerul cuminte, în așa fel încât plătea vreo colegă de clasă pentru mine.

Mama era de-a dreptul îngrijorată de faptul că acest aer angelic înșelător făcea ca nimeni să nu bănuiască faptul că, în fond, în sinea mea, mă simțeam ca un băiat deghizat, care nu știa ce năzbâtii să mai nascăcească împreună cu frații săi și cu prietenii lor.

Nu eram mulțumită că sunt fată, nu-mi plăcea să fiu privită. Mult timp simțeam nevoia să-mi pun un sac pe cap de fiecare dată când ieșeam. Îmi detestam corpul, fața. Educația mea catolică nu rezolvase nimic. Nu mă interesa deloc sexualitatea și mă consideram de-a băieților. Jucam fotbal, purtam mai degrabă pantaloni scurți decât fustă.

Însă într-o zi mi-au crescut sânii și m-am întrebat îngrozită: Doamne, ce mi se întâmplă? Deci nu sunt

ca ei!

Educația mea a fost strictă. Interdicția de a merge în night-clubs până la 16 ani. Apoi am ieșit cu frații mei care nu mă slăbeau o clipă. Dacă dansam slow, unul dintre ei era plantat în spatele meu, ca să se asigure că totul decurge cum trebuie. Când mă duceam în oraș, de 3 sau 4 ori pe an, mă acompaniau ca o adevărată gardă de corp. Dar e mai bine că s-a întâmplat așa decât să mă fi trezit însărcinată la 16 ani.

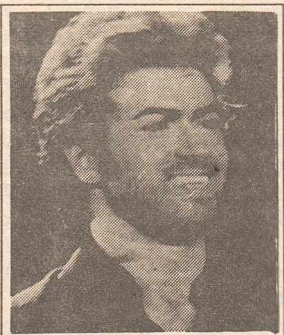
E greu să educi o adolescentă. Îmi era foarte frică de mama, ale cărei ordine le urmaș ascultătoare. Așa de mult încât, la majorat, la 18 ani, am fugit de-acasă. Aveam nevoie să respir. Legal, n-aveam ce să-mi facă. Mi-am lăsat serviciul, m-am mutat în oraș cu niște prieteni care căutau o solistă pentru grupul lor. Mama mi-a spus că e rău ce fac, dar pe măsură ce **CRANBERRIES** a început să aibă succes, s-a împăcat cu ideea.

Câteodată îmi regret casa. Dar atunci aveam chef să trăiesc după ritmul meu, să descopăr dragostea. Am avut noroc, chiar dacă tinerețea mea a fost dominată de un puternic sentiment de culpabilitate. În Irlanda, mai ales la țară, educația «normală» este să te confesezi în permanență la școală. Cum n-aveam nimic să-mi reproșez, trebuia să inventez greșeli pentru a face plăcere preotului care mă asculta.

Astăzi mi-am despovărat sufletul mulțumită lui Don, soțul și totodată managerul meu. El m-a făcut să înțeleg că nu e nici un rău în a face într-un fel sau altul. A reușit să mă scoată din cochilie și să-mi anihileze complexele. Aveam nevoie de sentimentul siguranței de a avea o companie permanentă, care să mă protejeze în această meserie în care e foarte ușor să-ți pierzi identitatea și respectul de sine. O relație stabilă poate fi un sprijin solid. Don este suportul meu”.

FLASH

RADIO CONTACT

■ **GEORGE MICHAEL** intenționează să semneze un contract de 57 milioane de dolari cu Dreamworks Entertainment Group, noua și puternică companie multi-media din Hollywood, înființată de boss-ul filmului Stephen Spielberg și mogulul muzicii David Geffen. În urma acestei înțelegeri, George va fi eliberat de contractul cu Sony Music. După cum se știe, el a suferit o înfrângere în

lupta legală împotriva acestei case de discuri, având în vedere că următoarea audiere a fost amânată pentru februarie '96.

■ Obișnuții night-clubului din Dublin au fost recent tratați cu o avan-premieră a unei noi piese semnate U2 mixată de producătorul de hip dance music, Nellee Hooper.

Bono a înmănat o casetă cu această înregistrare D.J.-ului de la clubul de noapte „Pod”, unde obișnuiește să mai cânte când și când.

Deși deocamdată fără titlu, piesa va apărea pe coloana sonoră a celui mai recent „Batman”, film ce e prevăzut a fi lansat în această vară.

■ **GARY MOORE** a înregistrat un album tribut

inspirației majore pe care se bazează propria sa carieră muzicală - fostul chitarist al grupului Fleetwood Mac, Peter Green.

■ **GREEN**, acum în vârstă de 48 de ani, care a compus și interpretat hit-uri incluzând Albatross, Man Of The World și Oh Well, a părăsit muzica în 1970 din cauza drogurilor și a tulburărilor psihice. Diagnosticat schizofrenic, Green a fost internat într-un spital specializat, în 1977, după ce a încercat să împuște un contabil când acesta i-a înmănat un cec reprezentând drepturi de autor.

Moore speră să readucă interesul pentru Green lansând un CD pentru eroul său muzical „Blues For Greeny”.

■ Musculosul rocker **HENRY ROLLINS** ar fi trebuit să aibă o confruntare fizică cu Al Pacino într-o scenă a filmului ce urmează a fi turnat, **Heat**. Dar starul din **Sent Of A Woman** a declarat că s-a răzgândit când l-a întâlnit pe cântăreț.

Pacino i-a spus directorului Michael Man că se imagina fugărindu-l pe personajul încarnat de Rollins printr-o cameră, după care îl trântea la pământ, acesta rostogolindu-se pe câteva trepte. Când însă s-a văzut față-n față cu fostul frontman pentru grupul punk **Black Flag**, care măsoară peste 1,80 m, a decis că trebuie să renunțe la scenă pentru că n-o să pară veridică.

■ **KRIST NOVOSELIC** a ieșit în sfârșit din autoimpusul său exil în ultimele luni, pentru a confirma existența și componența noii sale trupe numită **SWEET 75**.

S-au alăturat fostului basist de la Nirvana, Eva Las Vegas și John. Alte detalii asupra celor doi nu au fost făcute publice deocamdată. Oricum, trio-ul nu prea promițător din punct de vedere al componenței e hotărât să intre în studio pentru înregistrări, casa de discuri rămânând și ea o necunoscută prin nespecificare.

Pagină realizată de DOINA ENE ■

BUCUREȘTI 96,1 FM
BAIA MARE 88,5 FM
IASI 92,0 FM
CLUJ 89,8 FM

PLOIESTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM

Cuțitul în spate

Faliment

În toate țările civilizate eșecul se plătește. Pornind de la regula de bun simț că un eșec este urmarea unei incompetențe. Forma civilizată de a ieși din criză este demisia. Asta ar fi varianta simplă, normală.

Cum la noi multe lucruri nu sunt încă normale, nimeni nu-și dă demisia. Adică nu se vede nici un vinovat.

Să luăm un exemplu deja celebru. Tratatul de bază dintre România și Ungaria nu s-a semnat la timp. O vreme, controversata Recomandare 1201 a părut facultativă. Președintele României, primul-ministru au considerat-o inacceptabilă. Acum, brusc, recomandarea cu pricina e obligatorie.

Situația României e fără ieșire. Există vinovați pentru această catastrofă? Nu există. Îi caută cineva? Nu-i caută nimeni. Își asumă cineva răspunderea acestui eșec - poate cel mai mare din istoria diplomației românești? Nu și-l asumă nimeni.

Viața merge înainte. Ceea ce nu știm este ce mai înseamnă „înainte”. Dacă-i vorba de viitor, lucrurile sunt ceva mai limpezi.

Viitorul e sumbru. Iar vinovați suntem cu toții. Să nu mă întrebați de ce. Din cauza democrației. A felului în care am ales. Observați că n-am zis nimic de votat. Despre votat mai vorbim la anul. Adică tot în viitor. Cuțitul e adânc înfipt în spate.

MIHAI TATULICI ■

LUNI 8.05.1995

15.00 Știri; 15.10-19.00 Reluări; 19.00 Mafalda - emisiune de Radu Coșarcă;

20.00 Film serial: F.B.I. - ep. 22

Este răpădit și apoi asasinat fiica șefului poliției din Lakewood. Un act de răzbunare? O crimă fără motiv? Există vreo legătură între acest omor și organizația paramilitară care activează în oraș stârnind și protestul populației? Iată doar câteva din întrebările la care vor răspunde inspectorul Erskine și agentul special Rhodes în episodul intitulat Pericolul de la colțul străzii.

20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal;

21.35: Film serial: Vecinii - ep. 22

O problemă de familie

În acest episod, problemele financiare ale lui Gary sunt serioase. Abby se întâlnește în secret cu J.R. pentru a-i solicita un împrumut. Gary refuză banii lui J.R., dar până la urmă este forțat de împrejurări să-i accepte ajutorul. Kenny se mută din locuința Sylviei, sperând într-o împăcare cu soția lui, Ginger. Ea îl previne că lucrurile s-au complicat și nu-i spune despre copilul lor.

22.25 Civica - Cântarul cumpărătorului - redactor Dan Pleșa; 22.35 Chestiunea zilei - emisiune de Cornel Nistorescu; 23.30 Film documentar: Ziua Victoriei; 23.50 Staruri pentru totdeauna; 24.00 Linia fierbinte; 1.00 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

MARTI 9.05.1995

7.00 Bună dimineața, România! - realizator Petra Maria Martin; 10.00 Știri; 10.10-16.00 Reluări; 16.00 Film documentar: Ziua Victoriei (R) 16.15 Post-meridian Emisiune de Teo Trandafir și Cristin Tocan; 18.00 Desene animate: Popeye - ep. 13; 18.30 Film documentar: Managementul în afaceri - ep. 12; 19.00 Nodul gordian - „Te-am votat și ne-ai uitat” - emisiune de Dana Deac și Valentin Popa;

20.00 Film serial: Trăiește-ți visul - ep. 22

Pe înale Viurilor sosesc, de astă dată, sergentul Allan Boardman, fost prizonier în Vietnam, care revine din țărâmul celor morți după 8 ani de uitare, cu speranța de a-și reîntâlni soția și fiul, precum și profesorul Ed Green care dorește să devină stăpânul femeilor.

Domnul Roark și asistentul său, Tatoo, se vor strădui să le împlinească visurile.

20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... - Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal;

21.35 Film serial: Vegas - ep. 64;

Locotenentul Dave Nelson de la Poliția Las Vegas este victima unui avocat implicat în producerea de filme pornografice. Deoarece Nelson descoperise locul în care se tumau scenele scandaloase, Terrance Wainwright îi ordonă lui Eddie Miller, polițist ieșit la pensie și actualmente omul său de acțiune, să

PROGRAMUL SĂPTĂMÂNII 8 - 14 mai 1995

aranjeze o dublă crimă care să-l acuze indubitabil pe omul legii din capitala jocurilor de noroc. Cei de la Afaceri Interne încep să-i facă zile negre lui Nelson, astfel că acesta trebuie să recurgă la ajutorul vechiului său amic, Dan Tanna.

22.25 Mitică - emisiune de Viorel Gaiță; 22.35 Chestiunea zilei - emisiune de Carmen Bendovski; 23.30 Staruri pentru totdeauna; 24.00 Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop și Tudor Artenie; 1.00 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

MIERCURI 10.05.1995
7.00 Bună dimineața, România! - realizator Petra Maria Martin; 10.00 Știri; 10.10-16.00 Reluări; 16.00 Post-meridian - emisiune de Teo Trandafir și Cristin Tocan; 18.00 Desene animate: Popeye - ep. 14; 18.30 Film documentar: Managementul în afaceri - ep. 13; 19.00 50 de minute la Versoix - interviu cu M.S. Regele Mihai;

20.00 Film serial: Echipa de șoc - ep. 22

În acest episod clienții echipei de șoc sunt membrii pașnici ai unei comunități religioase.

Aceștia sunt amenințați cu alungarea de pe pământul pe care vor să se stabilească, de către ticălosul Sykes și oamenii lui. Aceștia, prin teroare, au ajuns să controleze întreaga zonă. Ingeniozitatea lui Hanibal și a prietenilor lui, va triumfa și de această dată asupra forței dublate de prostie și răutate.

20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal;

21.35 Film serial: Kung Fu - ep. 23

În episodul Societate secretă chineză, Kwai Chang Caine testează teoria obiectului nemișcat împotriva unei forțe irezistibile.

Fără a răspunde la violență cu violență, Caine pune capăt tiraniei „mafiei chinezești” și eliberează un băiat.

22.25 Țara nimănui - Dreptul primului intrat - redactor Răzvan Butaru; 22.35 Chestiunea zilei - emisiune de Horia Alexandrescu; 23.30 Staruri pentru totdeauna; 24.00 Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop și Tudor Artenie; 1.00 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

JOI 11.05.1995
7.00 Bună dimineața, România! - realizator Petra Maria Martin; 10.00 Știri; 10.10-13.30 Reluări; 13.30 50 de minute la Versoix - interviu cu M.S. Regele Mihai (r); 14.30 Film serial: Echipa de șoc - ep. 22 (r); 15.30 Post-meridian - emisiune de Teo Trandafir și Cristin Tocan; 18.00 Desene animate: Popeye - ep. 15; 18.30 Film documentar: Managementul în afaceri - ep. 14; 19.00 REPORTER TELE 7: LABIRINTUL UMILINȚEI. Reporter Cristina Zaharia; 20.00 Film serial: Femeia fantastică - ep. 21; 20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal; 21.35 Film serial: K.I.T.T. - ep. 23; 22.25 Mitică - emisiune de Viorel Gaiță; 22.35 Chestiunea zilei - emisiune de Bogdan Teodorescu; 23.30 Staruri pentru totdeauna; 24.00 Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop și Tudor Artenie; 1.00 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

VINERI 12.05.1995
7.00 Bună dimineața, România! - realizator Petra Maria Martin; 10.00 Știri; 10.10-14.30 Reluări; 15.30 Post-meridian - emisiune de Teo Trandafir și Cristin Tocan; 18.00 Desene animate: Popeye - ep. 16; 18.30 Film documentar: Ce facem cu agricultura? - ep. 4 - Oameni dintr-o bucată; 19.00 La EST de VEST - emisiune de Radu Budeanu;

20.00 Film serial: Renegatul - ep. 18;

Bobby Şaseasini află de recompensa deosebită pusă pe capul unei actrițe de la Hollywood, Amber Dane, care-și asasinase prietenul, agent CIA, și fugise cu informații extrem de prețioase în America Centrală. Bobby îi dă „pontul” lui Reno Raines, iar acesta pomește spre Mexic pentru a pune mâna pe frumoasa Amber și a o aduce în fața justiției americane. Lucrurile nu sunt însă ceea ce par a fi și iese se complică atunci când „recompensa” se predă singură în mâinile lui Reno...

20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal;

21.35 Film serial: Hotel - ep. 23;

Valurile vieții

Cassie Roy este o tânără singură și fără posibilități materiale. Hotărând să-și dea copilul, pe micuțul Eugene, împrejurările o poartă spre St. Gregory, unde îl cunoaște pe Mark Fleming. Impresionat de situația sa, Marco va ajuta, întregind familia băiețușului.

Nu poți desprinde prezentul de trecut, oricât de diferite ar fi căile acestora. Lauren Webb, fostă actriță de filme porno, va constata pe propria piele acest lucru, când va vedea prăbușindu-se dintr-o dată tot ceea ce clădise din greu și tot pentru ceea ce merită să trăiască.

Printre oaspeții vestitului hotel îl puteți revedea pe Ted Shackelford, îndrăgitul Gary din „Dallas” și „Vecinii”.

22.25 Țara nimănui: Privind înapoi cu... mândrie? Reporter Dan Pleșa; 22.35 Chestiunea zilei - emisiune de Gilda Lazăr; 23.30 Film serial: Evadatul - ep. 19; 00.20 Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop și Tudor Artenie 1.20 Staruri pentru tot

deauna; 1.50 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

SÂMBĂTĂ 13.05.1995

8.00 Știri; 8.10 Aerobic; 8.20-13.00 Reluări; 13.50

Week-end abc: - emisiune de Liliana Munteanu și Mihaela Rădulescu *Desene animate: Goangele *Dialoguri politice cu Viorel Gaiță. Invitat: Ion Solcanu *Film serial Alf *Desene animate: Popeye *Staruri în concert: Barry Manilow; 19.00 As Show. Invitat: regizorul Savel Stipul Emisiune de Cornel Todea; 20.00 Film serial: Dinastia - ep. 22; 20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal;

acestui episod în care meseria ei de polițistă o va face să intre în conflict cu cercul de prieteni pe care-l frecventează iubitul ei.

22.30 VIVA TELE 7 - emisiune de Andrada Moga;

23.30 Film serial: C.H.I.P.S. - ep. 20;

Elementul comun tuturor acțiunilor întreprinse de vajnicii Jon și Ponch în episodul din această seară este... ploaia. Cei doi se văd astfel nevoiți să schimbe caii putere ai motocicletelor Kawasaki cu volanul unei mașini nou-nouțe de poliție. Vom fi martorii întâlnirii lor cu un adept mai mult decât înrăit al jocurilor de noroc, cu un șofer care transporta un adevărat arsenal și cu o profesoară căreia îi cade cu tronc Poncherello. Drept pentru care simpaticul Frank se vede nevoit să facă pe ghidul în fața clasei sosite în vizită la secția de poliție.

00.20 Staruri în concert: Guns'n Roses I (r); 00.50 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

DUMINICĂ 14.05.1995

8.00 Știri; 8.10 Aerobic; 8.20 - 13.50 Reluări; 13.50 Week-end abc - emisiune de Liliana Munteanu și Mihaela Rădulescu *Desene animate: Goangele *Cutia muzicală *Film serial: Prințul din Bel Air *Desene animate: Popeye *Staruri în concert; 19.00 Interzis bărbatilor - emisiune de Anca Fusariu; 20.00 Film serial: Falcon Crest - ep. 22; 20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal; 21.35 Gala TELE 7; 22.00 Film artistic: Dr. Carey intră în acțiune (SUA, 1972). Cu: James Garner, Julie Andrews regia: Arthur Hiller; 23.40 Nocturnă pe 16 mm - emisiune de Mihaela Rădulescu; 00.40 Staruri în concert; 1.10 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

În funcție de apariția unor evenimente importante, TELE 7 abc își rezervă dreptul de a face modificări de ultimă oră în programul anunțat.

Din
programul
televiziunii
prin cablu

Săptămâna 9-15 mai 1995

Marți: 10.00 - Povestiri cu final neașteptat - ep. 1; 2 (R) (serial);

20.45 Regula majorității (politic); Madonna I (muzică)

Miercuri: 10.00 - Notoriul (R);

20.45 - Conexiuni (thriller); Madonna II (muzică);

Joi: 10.00 - Seducție fatală (R);

20.45 - Povestiri cu final neașteptat (serial) - ep. 3; Invadatorul (SF); Povestiri cu final neașteptat

Vineri: 10.00 - Povestiri cu final neașteptat ep. 3; 4 (R) (serial)

20.45 - Sărutul unui ucigaș (polițist)

24.00 - Fotografia Gioiei (erotic)

Sâmbătă: 20.45 - Gemenele (polițist)

24.00 - Pasiuni arzătoare (erotic)

Duminică: 20.45 - Scanners II (SF); Metalica I (muzică)

Luni: 10.00 - Regula majorității (R);

20.45 - Povestiri cu final neașteptat - ep. 5 (serial); Holocaust canibal (thriller); Povestiri cu final neașteptat ep.6 (serial).

Marii campioni, federațiile, valorile sportive distruse de Organizația Sportului Popular

Cum zboară anii! Parcă ieri mă găseam acum 50 de ani, în acel an 1945, al încheierii războiului. Dar și al unor noi începuturi. Nefirești pentru România și - vai! - cât de dăunătoare, până la urmă tragice. Pentru toate structurile naționale, incluzând bineînțeles în ele și sportul. Răsturnarea brutală a tuturor criteriilor și ierarhiilor s-a produs prin crearea falimosului O.S.P. (Organizația Sportului Popular).

Cu toată această ofensivă generală împotriva lui, sportul nostru a mai trăit în acel an și încă puțină vreme după aceea pe seama unor resurse vechi ce nu puteau fi decimate pe moment.

Revedem în memorie electrizantele confruntări cu mingea de celuloză din sala Austrului, trambulina de unde a explodat în arena internațională Angelica Rozeanu, neobosită colecționară de medalii de aur pe toate meridianele. „Angi” a fost ani la rând imbatabilă, succesele ei fiind exploatate cu sfrâșnicie de unii care nu aveau nici cel mai mic merit în obținerea lor.

Și boxul avea să primească lovituri necruțătoare. Acel box profesionist care îl crease pe neuitatul și inegalabilul Lucian Popescu, campion al Europei de trei ori, își trăia ultimele clipe o dată cu cele din urmă pălpări de glorie ale fostului mare campion, poate cel mai strălucit al „nobilii arte” de pe meleagurile carpato-danubiene. În ciuda eforturilor a doi oameni, aflați nefiresc printre membrii noului organism sportiv, dar izgoniți urgent de acolo tocmai de pe urma acestor strădani, boxul „pro” murea văzând cu ochii. Iar valorile lui - boxeri și antrenori - erau, nevoiti, pentru a-și salva ființa, să facă act de supunere noii Puteri. Ca să pregătească pe alții. Atât. În fruntea lor, Vasile Șerbănescu, adversarul tenace al lui Moți Spakov, celebrul greu al anilor '30, Mielu Doculescu, Costică Cionoiu și alții. Iar unul dintre cei doi maziști de conducere era cunoscutul fost boxer Oscar Vescu, întemeietorul - după știrea noastră - al primei școli de jiu-jitsu din România. De el nu mai era nevoie.

Îi putem oare condamna, pentru asta, pe ei sau pe ceilalți asemenea lor din alte sporturi, care au făcut la fel?

Victimă a propriei sale victorii

Deportat în Urali, Petrică Steinbach a antrenat și a promovat echipa regională de fotbal

Bucuria victoriei în război n-a fost împărțită de toată lumea. Din simplul motiv că aranjamentele învingătorilor au schimbat destine. Inclusiv ale unor sportivi. Pentru prima dată, vă prezentăm cazul fostului fotbalist internațional român, de origine germană, fost antrenor de mare suprafață, Petre Steinbach. Pentru care sfârșitul conflagrației mondiale a devenit o dramă. Pe scurt, conform convenției de armistițiu din septembrie 1944, rușii au avut dreptul de a deporta din România etnici germani, care să contribuie la refacerea economiei distruse de război. Printre cei făcuți astfel prizonieri - unul dintre cei pățiți, Adalbert Berger, între timp decedat, ne-a povestit, cu ani în urmă, că pur și simplu se luau listele de la poliție, fără nici un fel de

selecție, numai să iasă la număr - s-a aflat și nea Petrică, singura lui vină fiind că se numea Steinbach.

Ei bine, povestea lui abia acum devine ieșită din comun. Trimis la o mină de plumb din Urali, șansele de supraviețuire erau minime. O simplă răceală însemna condamnarea la moarte, pentru că asistența medicală era inexistentă, iar condițiile de trai, mai bine zis lipsa lor, nu-ți permiteau refacerea. În această situație, cei care puteau, încercau să-și găsească locuri mai omenești. Este cazul celui care ne-a povestit toate acestea, care „s-a dat” șofer, conducând mașina comandantului lagărului, deși nu mai manevrasse un volan nicio dată. În același mod s-a „descurcat” și Petre Steinbach. Văzând pasiunea pentru fotbal

Au fost și din aceia care nu s-au supus unor ordine ce, în afară de pecetea arbitrarului, mai purtau și marca absurdului. Astfel, echipa de fotbal Carmen, o bijuterie cizelată de un pasionat al balonului rotund, Titi Mocioniță, trebuia să joace, în plină iarnă, pe un teren ce urma să fie curățat de zăpadă, cu Dinamo Tbilisi, emisar al „gloriosului” sport sovietic, echipă căreia i se năzărise să viziteze România. Venită dintr-o regiune unde iarna nu prea este cunoscută, pretindea un „sparring-partner” aflat de mult timp în pauză competițională. Pentru a-l umili. Cea mai bună echipă a țării nu putea accepta situația și nici pune în joc integritatea jucătorilor. Dar aberația a triumfat. Nici nu se putea altfel. Mai ales că s-a găsit imediat și înlocuitoarea. Nimeni alta decât echipa Ciocanul, ce își începea drumul spre a deveni, înghițind pe drum și Unirea Tricolor, echipa Ministerului de Interne, preacinstita Dinamo. Mulți au spus de atunci că lovitura a fost calculată, întenele o luau înaintea Armatei, care avea să-i secondeze curând prin C.C.A.

Atletismul mai trăia prin vechii săi cercetași ai Clujului, dintre care cel ce a dat numele său stadionului de pe Feleac, neuitatul Ion Moina, pune la respect în Cehoslovacia toată floarea sprintului mondial.

O disciplină sportivă ce se menținea la nivelul trecutului valabil și remarcabil a fost, în '45, hipismul. Cursele de cai desfășurate pe cele două hipodromuri - Băneasa Trap pentru troteuri și Jockey-Club pentru pur-sângii de galop - au fost inițial scăpate din vedere. Dar chiar la Derbyul pe care roibul Mosquito îl câștiga asupra lui Maximum - autorul unei uluitoare reveniri după ce rămăsese la 20 de lungimi de start, ca să piardă de un cap în fața aceluiași roib în premiul Al. Marghiloman - se simțea că hipodromul are zilele numărâte. Cocheta copie, la proporții un pic mai mici, a celebrului Longchamp de la Paris, avea să dispară curând sub lama buldozerelor ce defrișau pentru Casa Scânteii, o construcție grotescă, existentă și astăzi, din păcate, în același ambalaj.

Printre aceste mărunte și sumare amintiri din anul care a însemnat o răscruce (tragică) pentru sportul românesc, plecat atunci spre nicăieri, toți cei ce au trăit sau își rememorează zilele acelea nu se pot opri să-și șteargă o lacrimă din colțul pleoapelor.

IOAN FRÂNCU ■

Moto: „Fiecare țară, după ce își cucerește independența, solicită primirea în O.N.U și imediat după aceea devine și membră a F.I.F.A”

Sir Stanley Rous

Fotbalul românesc de-a lungul anilor

România la primul campionat mondial din Uruguay - 1930. „Unsprezecele” de bază: N. Covaci I, Deșu, R. Wetzer, Rafinschi, Barbu II (în picioare); Robe, Vogl, Eisenbeisser, Lăpușeanu, Taco, Burger (jos).

● România a fost prima țară din lume care s-a înscris în primul campionat mondial de fotbal, acela din Uruguay (1930).

● La 16 februarie 1930 se pun bazele Federației române de fotbal-asociație.

● Din toamna lui 1932, campionatul se dispută sistem divizie (două serii a câte 7 formații).

● O dată cu campionatul 1933-1934, divizia națională se organizează pe o singură serie de 12 echipe. Venus București cucerește titlul național, iar Ripensia Timișoara, Cupa României.

● Pentru campionatul 1937-1938 al diviziei A, cele 20 de participante sunt împărțite în două serii a câte 10 echipe.

● Din anul 1939 activitatea fotbalistică este mai restrânsă, ca urmare a precipitării evenimentelor politice din țară și de peste hotare.

● La 24 mai 1939 Bucureștiul găzduiește primul meci România-Anglia (0-2).

● În același an, la 11 iunie, România este întrecută cu 2-1 de Italia, formație de două ori campioană a lumii (1934 și 1938).

● În anul 1940 activitatea sportivă în general și fotbalul în special resimt, din ce în ce mai mult, efectele negative ale conducerii activității sportive de către „Straja Țării”.

● O dată cu desființarea U.F.S.R. (30 septembrie 1940) este desființată și federația de fotbal. Se înființează Organizația Sportului Românesc, care a înlocuit federațiile pe ramuri de sport cu directorate conduse de legionari.

● În ediția 1940 a Cupei Europei Centrale, Rapid învinge Hungaria (2-1 la Budapesta și 3-0 la București) și trece de Gradjanski Zagreb (0-0 la București, 0-0 la Zagreb și 1-1 la Subotiza; Rapid se califică prin tragere la sorți). Formația feroviară urma să joace în finala C.E.C., dar aceasta nu s-a mai disputat.

● Printr-o hotărâre a O.S.R., din 23 aprilie 1941, fotbalul și handbalul vor activa într-o federație unică. Urmare a intrării României în război, activitatea fotbalistică scade brusc. Nu se mai organizează meciuri internaționale, iar divizia A, care trebuia să înceapă în toamna anului, se suspendă, locul fiindu-i luat de o cupă.

● Și în anul 1942 activitatea se menține la un nivel scăzut. În iulie începe „campionatul de război”, disputat de 12 echipe, care nu acorda însă titlul de campioană națională.

● În anul 1943 fotbalul, ca de altfel întreaga activitate sportivă, începe să dea semne de dezorganizare, iar în primele opt luni ale anului 1944 devine ca și inexistentă: în primăvară, atât „campionatul de război”, cât și Cupa României fuseseră suspendate.

● După 23 august 1944 se creează Organizația Sportului Popular (O.S.P.).

● Nici în anul 1945 nu va începe campionatul divizionar, ci se vor organiza doar competiții cu caracter local.

● În 1946 O.S.P. face primul pas spre desființarea profesionalismului în fotbalul nostru prin „înghețarea” transferărilor, iar în august începe o nouă ediție a campionatului diviziei A, cu 14 echipe.

● Din 1947 Cupa României reîntră în actualitate. La 7 iunie are loc constituirea Asociației sportive Armata București. Din 1948 se va numi Clubul sportiv central Armata, din 1950 Casa Centrală a Armatei (C.C.A.), din 1962 Steaua.

● În 1948 O.S.P. hotărăște desființarea ultimelor cluburi profesionale, în timp ce la 14 mai este iscălit actul de naștere al Clubului sportiv Dinamo, a cărui echipă de fotbal a fost alcătuită din contopirea formațiilor divizionare A Unirea Tricolor și Ciocanul.

(După Fotbal de la A la Z de Mihai Ionescu și Mircea Tudoran)

Ripensia anului 1937, în cursa pentru câștigarea campionatului național. Formația de bază: Pavlovici-Burger, Regdom-Gall, Cotormani, Lazăr-Bindea, Oprean, Marksteiner, Schwartz, Dobai.

LIVIU IORDACHE ■

Toate artele

Blaga, profetul

Publicarea, pentru întâia oară, a publicisticii politice semnate de tânărul Blaga („Vederi și istorie”, ediție de Mircea Popa, Porto-Franco, Galați) e un eveniment senzațional!

În ziarele clujene „Voința” și „Patria” s-au tipărit între 1921 și 1923 texte jurnaliere semnate Lucian Blaga ce îl anunțau nu doar pe marele poet de mai târziu ori pe strălucitul filozof, ci și pe - niciodată exprimat ca atare - omul politic Blaga, vizionarul Blaga.

Tânărul de 26 sau 28 de ani comenta, între altele, fenomenul revoluției rusești (receptat în lipsa unor informații exacte, aproximări și valorizări confuze) cu o fermitate extremă, demontându-i rigurose etapele și îndrăznind să-i vadă reverberările de peste timp într-un mod piteianic. „Sfârșitul” acestei revoluții și al statului socialist întemeiat de ea, atât de limpede articulat abia între 1988 și 1990, era prevestit de Blaga încă din vremea când se socotea că destinul Rusiei, în tiparele statornice de Lenin, e fără sfârșit.

Încercarea lui Lenin de a ieși din criza economică postrevoluționară prin antrenarea capitalului american îi prilejuiește lui Blaga o constatare profetică: „Oare în dosul încercărilor ce le face Rusia sovietică de a se apropia în sfârșit de țările-europene nu trebuie să presupunem aceeași schimbare de front? A ajuns și Lenin să vadă că soarta marxismului nu se decide astăzi în Europa ci mâine în America? (...) Își va muta centrul de acțiune peste ocean?”

Recenzând o „cărtulie” a lui Gorki exaltând virtuțile mesianice ale țăranelui rus, Blaga conchide decis: „Mujicul pare a se supune contradicțiilor firii omenești, din sfânt se transformă în ucigaș, din ucigaș în sfânt”.

La împlinirea a cinci ani „de la sângeroasa intermeiere revoluționară a sovietelor” se consideră că „istoria a făcut un experiment de-o cruzime cum rar s-a cunoscut”, dar că situația nu reclamă disperarea: utopia rusească n-a izbutit, ea suferind - prin abdicări de la slogan și brutale metamorfoze - o „continuă înfrângere”. „Proletarii - spune Blaga - se conving tot mai mult că nu prin lupta împotriva marelui capital își pot ajunge ținta ci prin conlucrarea cu el”, nutriend credința că „avem dreptul să privim în fața unor vremuri mai liniștite”. Aici perspectiva întrezărită de olimpiarul Blaga s-a văzut contrazisă de mersul evenimentelor (au urmat Mussolini, Hitler, Stalin, gulagurile, Răsăritul captiv).

El consideră, în 1922, că revoluția rusă e situată într-un fatal conflict cu cultura, idealul comunist scăzând „la nivelul sufletesc al mujicului” și crede că „idealul social trebuie creat de oameni care stau la nivelul cultural al vremii”.

Simte nevoia să-și confrunte premonițiile cu ale altor intelectuali europeni și, la întrebarea „Quo Vadis Europa?” reține câteva răspunsuri: „Herman Hesse vede salvarea în întărirea prestigiului, religiei. Italianul Mastri prevede un nou ciclu de viață fecundă pornind din Orient către Europa. Poetul futurist Marinetti crede în adaptabilitatea individului la dezastre. Germanul Kaize crede că tot ce se întâmplă e firesc, o criză ca multe altele”.

Dar Blaga? „Minunea marilor izbânde și a frumoaselor realizări nu se poate face decât prin noi înșine”.

GHEORGHE-TOMOZEI ■

Legea călcată în picioare !

Mircea Hamza (PRM) director la Sahiafilm

Numirea lui Mircea Hamza, vicepreședinte al PRM, ca director al studioului Sahiafilm, contravine statutului Regiei Autonome Sahiafilm și este ilegală. Acest statut a fost stabilit prin Hotărârea guvernamentală 486/1991, prin care s-a înființat RA Sahiafilm. Pe scurt, conform statutului, viitorul director general trebuie să fi fost angajat al Sahiafilm și să fi fost ales în Consiliul de administrație, care numește directorul general.

Mircea Hamza a fost NUMIT director general al Sahiafilm de către Departamentul de Informații Publice al Guvernului. Sindicatul liber din Sahiafilm a propus în scris lui Nicolae Dan Fruntelată, șeful DIP, Viorel Hrebenciuc și Nicolae Văcăroiu, ca viitorul director general al Sahiafilm să fie un manager, capabil să scoată această instituție din gravele probleme financiare și administrative, acumulate după revoluție. Dar în data de 25 aprilie 1995, reprezentanții sindicali ai Sahiafilm, aflați la Guvern, au fost informați de către Nicolae Dan Fruntelată că s-a decis numirea lui Mircea Hamza ca director al Sahiafilm, și nu numai atât: au fost numiți și membrii Consiliului de

administrație, format din șapte persoane, dintre care numai trei sunt salariați la Sahiafilm. Dintre cele patru persoane care fac parte din Consiliul de administrație, dar nu sunt salariați ai Sahiafilm, unul este reprezentant al DIP, unul reprezentant al Ministerului Finanțelor și un altul de la „România Internațional” - Departamentul pentru imaginea României în străinătate, de la TVR. Sindicatul liber din Sahiafilm consideră că „România Internațional” reprezintă o concurență neloială pentru Sahiafilm.

În plus, statutul RA Sahiafilm prevede ca salariații acestei instituții să nu fie angajați politic. Din discuția de la Guvern a rezultat că Mircea Hamza nu-și va păși funcția din partid; declarația că „va face politică în afara orelor de muncă” e o mostră de cinism și o insultă la adresa publicului!

Studioul Sahiafilm a fost înființat în urmă cu 50 de ani, ca un studio de propagandă. Până în 1989 a funcționat din ce în ce mai puțin ca studio de propagandă, „scăpând” tot mai multe filme de atitudine, filme eseistice. Dacă în 1989 Sahiafilm avea peste 400 de angajați, acum mai are 120.

În acest moment, din cauza împrumuturilor făcute la bancă, Sahiafilm are ipotecate toate mijloacele de producție. În plus, și-a pierdut credibilitatea în fața unor clienți. Mai mult, Sahiafilm nu poate supraviețui din

comenzile aduse de Departamentul de Informații Publice al Guvernului (cinecronica, evenimentul politic și filme documentar-artistice). Și mai sumbru este faptul că în ultimul an și jumătate, cu excepția a cinci filme în ultima lună, Sahiafilm n-a avut nici un fel de difuzare a producțiilor sale. Există un mare număr de filme care n-au fost difuzate niciodată.

După revoluție, în Sahiafilm s-a format un sindicat liber. Din acesta s-a desprins apoi sindicatul Columna - al cineștilor profesioniști, astfel încât în acest moment Sahiafilm are două sindicate care nu împărtășesc același punct de vedere. Liderul sindicatului Columna, Romeo Chiriac, declară: „Ar fi bine ca Sahiafilm să aibă un manager, pentru a rezolva problemele. Dar, în același timp, în clipa în care ar veni un manager, 70% din salariații de aici ar fi dați afară. Din raportul Comisiei de control a Guvernului rezultă că, din totalul salariaților de la Sahiafilm, 22% sunt productivi și 78% neproductivi”.

Deocamdată, nici unul din cele două sindicate nu a trecut la acțiuni de protest împotriva numirii ILEGALE a lui Mircea Hamza.

Dar „cazanul” se pregătește să explodeze!

DAN GHEORGHE ■

Descoperind muzicieni români

Deși pare ciudat, încă mai descoperim muzicieni români afirmați în străinătate, depre care știm doar că au plecat, cândva, din țară. Printre aceștia se numără și George Angelescu, oboist pe care câțiva dintre privilegiații care călătoreau înainte de '89 l-au întâlnit cântând în Germania.

Anul acesta, în prag de primăvară, George Angelescu a revenit, pentru câteva zile, prilej cu care s-a hotărât, după multe ezitări, să se prezinte publicului românesc - pentru început prin interviuri, apoi, prin înregistrări la Radio și, poate, recitaluri. De fapt, ar fi trebuit să aflăm despre el încă din 1990, când a început să participe la concertele organizate în beneficiul copiilor din România, dar nimeni nu a vorbit, în țară, nici despre cele 21 concerte, nici despre cele 3 vagoane de lapte praf trimise în urma concertului de la München, nici despre medicamentele, în valoare de câteva sute de mii de mărci, despre care nu știe unde au ajuns. „Se pare că în loc să ajungă la Suceava și Iași, unde am rugat să fie trimise, s-au oprit la Arad. Mă doare sufletul să știu că bolnavii pentru care le-am trimis mor în spitale, iar doctorii își însușesc medicamentele. Rolul artistului este să cânte, dar, după cinci ani, să cânt tot în beneficiu, nu se mai poate!”

La București, George Angelescu s-a dus la concertul de la Sala Radio, dar, „deși orchestra era bună, sala era goală. Dincolo, Ateneul, un lăcaș de cultură cum rar sunt pe fața pământului, zace, pentru că nu sunt bani să fie pus la punct. Nu e de mirare că

toți își iau toiașul pribegiei, cum l-am luat și eu. Dacă ar reveni în țară toți cei care au plecat în lume, s-ar crea aici cel mai mare focar de cultură din lume, dar, deși talentați, mulți se pierd astăzi în orchestre de toate categoriile, pentru a-și câștiga existența. Mă doare sufletul pentru prietenii mei care îmi spun: ajută-ne, pentru cultura și neamul românesc, văzând că nu s-a schimbat nimic - poate în mai rău”.

A cântat și la Viena, și la Paris, și la Luxemburg, chiar alături de români aflați în turneu. „Pământul e mare și e loc sub soare pentru toți, dar nu este suficient să fii formidabil. În România lipsește un management bine gândit și ceea ce este urât la neamul nostru, este invidia. La noi se bârfește, se «toarnă». O mare problemă este lipsa banilor. Știți că Viena plătește pentru Filarmonică mai mult decât pentru toată armata Austriei?” După cum afirmă George Angelescu, „Occidentul nu mai vrea să ne ajute și pentru că acolo se confundă politicul cu cultura - înainte îmi era rușine să spun că sunt român, pentru că veneau ȋgani noștri și spuneau că au fugit de la Ceaușescu; acum, vin tot ei, dar spun că sunt din Bosnia, iar germanii știu asta. E o pată pusă pe poporul nostru! În afară, de aceasta, în toate țările foste comuniste s-a schimbat ceva și în cultură, dar la noi, nu, deci...”

George Angelescu îl cunoaște bine pe Segiu Celibidache, căruia, afirmă, i-a stat în preajmă ani la rând. „Este cel mai mare dirijor în viață, dar, aici, ziarele au scris, în '90, când a venit cu orchestra din München și cu ajutoare, că a venit al doilea Ceaușescu în România. Cum este posibil?! Mă îndoiesc că, în zece ani, se va face ceva în cultura țării mele. Până una-alta, aici e o democrație prost înțeleasă, e haos.”

ANCA FLOREA ■

Ghici cine vine la... kitsch!

Când prostia se cațără pe culmile artei

Muzeul de Artă a avut ideea excelentă de a organiza la Galerile Municipiului București o expoziție a kitsch-ului care se produce cu nemiluita și se consumă mai abitar ca Actualitățile de la TVR.

Kitsch-ul are multe definiții, dar cea mai nimerită ar fi aceea a „prostului gust fudul”, adică a culturii de gang, submediocre, care însă își ia aere de mare artă. Mostrele expuse cu acest prilej au „avantajul” că reprezintă kitsch-ul oficial sau oficializat, cel produs de dictatura comunistă, incapabilă să susțină bunul gust, ci preocupată doar să proclame artă orice ineptie care o proslăvea. Astfel, în vitrine sau pe simeze se răsfață obiecte de ceramică, din piele, din fier, din textile ordinare, care „înfățișează” chipul „conducătorilor dragi”: alaltăieri

Gheorghiu Dej, ieri Ceaușescu, astăzi cine știe...

Sunt operele de „artă” ale „oamenilor muncii” care creau după măsura priceperii lor niște manifeste adulatoare conforme cu gustul și asemănarea andrisanților.

Dar kitsch-ul se propagă și în afara comenzii de sus. De la peștișorii, bibelourile și abțibildurile făcute cu ȋfărnă artistică și până la celebrele carpete cu buna gospodină ce-și așteaptă soțorul, gama prostului gust se desfășoară cu o mare inventivitate și productivitate.

O expoziție care merită văzută, întrucât este și o invitație de a vedea kitsch-ul și în alte manifestări ale sale: în politică, în urbanism, în modă etc.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Expoziție de excepție la Muzeul Militar Național

Muzeul Militar Național s-a întrecut pe sine, în aceste zile, prin organizarea expoziției **Armata Română în cel de-al II-lea război mondial**. Expoziția (200 mp) este realizată de un număr mare de specialiști, în frunte cu lt. col. Ichim Eugen.

Este prezentată participarea armatei române, în contextul marii conflagrații mondiale, prin obiecte autentice, documente inedite, hărți, fotografii, precum și toată gama de echipament folosit în cel de-al II-lea război mondial.

PETRE COJOCARIU ■

Texte sub lupă

MAȘINA DE SCRIS

● **ION STANCU**, Orlești, Vâlcea. Sunteți talentat, dar și superficial. Romanul *Viața la țară*, considerat de dv. o „carte de vacanță”, este prea ușor chiar și pentru cineva care l-ar citi pe plajă. Acel cineva ar considera fără îndoială mai profunde textele fotografiilor ambulante: „Pentru fete părăsite/ Facem poze gratuite!” etc.

P.S. Regret că v-ați chinuit să scrieți de mână o carte întreagă. Altă dată trimiteți-mi doar 5-6 pagini, ca eșantion.

● **DACIANA**, Mangalia. „Nu sper că ceea ce vă trimit eu să fie best-seller-ul mult așteptat de dv.”

Eu, în schimb, am sperat și am fost dezamăgit. Deși există multe imagini expresive în versurile dv., volumul în ansamblu este inconsistent. Chiar că i se potrivește titlul *Poeme imperfecte!*

P.S. Nu trebuia să adăugați un plic închis, cu numele dv. ascuns înăuntru. La rubrica *Mașina de scris* totul se dis-

cută la lumina zilei, fără secrete. Am impresia că m-ați confundat cu Guvernul României.

● **IOLANDA PAGU**, București. Vreau multe de la dv.: o fotografie, -date biografice, texte bătute la mașină. Ceea ce am citit are simplitate și grație:

„Marea lăsase pe nisip/ un schelet uriaș/ un semn ciudat de sidef/ ca o carte.../ uimită am fugit să întreb/ dar apele ei/ pleaseră/ departe...” etc.

● **NICOLAE CĂPĂȚINĂ**, Negoiești, Prigoria, Gorj. Îmi place orgoliul cu care vă declinați profesia: „Plugar”! Preferam, însă, să aveți motive să vă prezentați: „Poet!” Așa cum eu îi respect pe cei care cultivă pământul, și dv. trebuie să-i respectați pe cei care fac literatură. Să-i respectați, adică să înțelegeți că scrisul este o muncă grea și serioasă, care nu se poate trata ca o îndeletnicire secundară, rezervată timpului liber.

Dacă ați fi dat importanța cuvenită literaturii, v-ați fi cultivat sistematic și ați fi putut să vă valorificați sensibilitatea (de care nu duceți lipsă). În absența unei educații estetice nu reușiți decât să compuneți versuri puerile:

„Te uiți la miezul iernii/ Și satul a albit,/ Scânteietor omătul/ Cu soare-i poleit.../ Te uiți la primăvară/ Codrul a înverzit/ Și gureșele vrăbii/ Se-ntrec în ciripit.”

● **MIRCEA BÂRSILĂ**, Pitești. Mi se pare straniu faptul că sunteți în continuare timid, ca un începător. Este ca și cum Ana Blandiana sau Mircea Dinescu mi-ar trimite poeme, cu vaga speranță că le voi publica. Într-o țară... normală, versurile dv. ar trebui să apară în cele mai importante reviste literare, pe prima pagină. De ce nu faceți ceva ca să fiți recunoscut ca un poet de prim-plan? De ce îmi trimiteți poeme doar mie, pe neașteptate, și apoi dispăreți din viața literară, cu anii?

Ciclul *O linie aproape neagră* este superb. Capacitatea dv. de a înregistra viața concretă - cu sălcii și boabe de grâu, cu policandre și doamne cu busuioac - și de a descifra în ea un mesaj mistic nu are egal. Am să vă pun la dispoziție, în curând, o pagină de revistă (vă rog să-mi trimiteți - pentru ca spectacolul grafic să fie complet - și o fotografie), dar nu cred că este suficient să vă public eu din când în când.

● **NICOLAE ROMÂNDASU**, Timișoara. Am explicat și altora: nu păstrez - nu am cum să păstrez - manuscritele nepublicate. Singura soluție este ca altă dată să-mi trimiteți doar câteva poeme (bine alese) și nu tot ce scrieți. De asemenea trebuie să aveți grijă să vă rămână și dv. câte o copie.

● **MIHAIL PĂUNESCU**, Brașov. Banalitatea ideilor se asociază la dv., nefericit, cu folosirea incorectă a limbii române și, la un moment dat, în monologul *Pământul*, a limbii... engleze:

„Izvor de lapte, miere, vin/ sunt pentru omenire;/ toți în genunchi mi se închin/ ca-n fața unui sire.”

Corect era „toți în genunchi mi se închină”. Cât privește substantivul de origine engleză *sir* îl folosiți în mod nejustificat la vocativ. Este ca și cum cineva ar spune: „Am citit o poezie de Mihai Păunescule.”

● **NICOLAE NICOLAE**, București. Cu versurile pe care le scrieți ați fi avut succes pe vremea lui Victor Hugo:

„Privim uimiți la dansul materiei cuprinse/ De-un neașteptat frate cu spasmul său demență;/ Jur împrejur, haotic, porniri tot mai încinse/ Împing pe toboganul pieirii existența.” etc.

Trebuie să vă înnoiți limbajul liric sau să vă mulțumiți să

mi-a lins sângele scurs în bocanci”.

● **VALERIU POENARU**, Bistrița. Drama de inspirație istorică *Pribeagul* este scrisă într-un antipatic stil livresc. Iată, de pildă, cât de nefiresc vorbește un călugăr:

„Acușica, vornice. Îndată apa cea dăătoare de viață-ți va răcori mistuitoarea-ți sete.”

Cealaltă piesă, *Reporter*, a cărei „acțiune se petrece într-un oraș al zilelor noastre”, este moralizatoare, deci tot... antipatică.

● **IOAN HENȚ**, Focșani, Șoimuș, Hunedoara. Felicitări pentru apariția volumului de debut *Ecou în sala focului*. Și mulțumiri pentru exemplarul trimis. Aveți dreptate, selecția n-a fost bine făcută. Au rămas în afara volumului poeme mai valoroase decât cele din cuprinsul lui (de exemplu *Apa neagră a memoriei*, *Supraomul*, *Marele Gaon*, *Încovoierea trepidului* - din care voi publica două sau trei în viitorul apropiat).

● **IULIA NICOLAE**, Oradea. Poemele dv. sunt de fapt su-

dragostea înnoată ca un crap/ matusalemic/ spre mal/ cu firimituri din nostalgia ta/ s-o hrănești”

● **VICTORIA STOIAN**, Hunedoara. „Sunt poeți care nu din dorința de a fi publicați scriu. Pare absurd, dar ei există. Dacă veți privi versurile acestor poeți din unghiul din care se vede zona dureros de sensibilă a sufletului, veți reduce doza de ingredient caustic din răspunsurile pe care le dați în coloanele *Mașinii de scris*.”

În principiu, aveți dreptate. Nici mie nu-mi plac acei oameni cu experiență care își etalează superioritatea, persiflându-i pe începători. Este o atitudine inhibantă, neproductivă. Totuși, vă rog să țineți seama de faptul că preferința mea este nu ironia, ci umorul. Eu vreau să facem din practicarea literaturii un spectacol atrăgător, captivant și nu o ședință plicticoasă (așa cum sunt de pildă emisiunile literare de la televizor). Vreau să ne bucurăm împreună ori de câte ori cineva dintre dv. scrie un text inspirat, iar atunci când se înregistrează și un eșec vreau să ne amuzăm, tot împreună, făcându-l să râdă chiar și pe autorul eșecului. Avem de învățat din toate aceste momente, iar de învățat se poate învăța și din mers, cu inima ușoară, nu neapărat luându-ne o mină gravă, fals-încurajatoare.

Cât privește versurile dv., să știți că ați anticipat corect aprecierea mea: „Veți spune că ceea ce spun eu în poezie au spus și alții înaintea mea și încă mult mai bine.” Da, chiar acesta este răspunsul meu.

● **DANA OCTAVIA GRIGORIȚĂ**, Aiud, Alba, TRIFAN IRIMESCU, Arbore, Suceava, CONSTANTIN VLADU JIANA, Drobeta Turnu-Severin, DIANA NĂSTASE, Mizil, CONSTANTIN DOBROTESCU, București, MILENA COSTIUC, Botoșani, ANDY G., Caransebeș, LAVINIA KERENSKI, Cluj-Napoca, MIHAI PETRESCU, Iași, MIRCEA D., Tulcea, ION TUȚUIANU, Pașcani, PETRE MARINESCU-BORDEIENI, București, ADELA JULIETA HARAGU, București, VLADIMIR LOVINESCU, Pitești, MARIA FLOREA, Timișoara. Textele dv. nu sunt publicabile, dar dovedesc că aveți anumite aptitudini pentru scris. Merită să faceți noi încercări.

● **ION TULEA**, Tulcea, PARDAILLAN, București, TOADER AMIOAREI, Dolhasca, PAMFIL TARNOVEANU, Zalău, L.M., Satu Mare, GHEORGHE I. DORNEANU, Constanța, M.N., Mangalia, PARASCHIVA OLARU, Ploiești. Ceea ce scrieți dv. n-are nici o legătură cu literatura. Vă sfătuiesc să renunțați la scris.

Poemul săptămânii

ADORAȚIE CU GÂDE PREZENT UNEORI

Cu sfîntenie număr cuiele căzute
(Doamne, ce copil ordonat aș fi putut fi!)
Din umeri, din brațele tale, din buzele mute
Și fac grămăjoare pe mărime, poate vor trebui într-o zi.

Când vei dori să fugi pe cruce de mine,
Când mai gingașă, mai puțin dureroasă, îmbrățișarea de fier
Ți-ar frânge doar mădulele, vei spune: „Ce bine,
doar puțină liniște și o chele franceză îți cer!”

Vor veni să-ți caute urma sub vișini uitată
Comparându-ți amprenta în varul uscat și stupid
„Ce spirit mimetic!”, le va trece prin minte îndată,
„S-a cocoțat fără rușine femeia asta cu brațele-ntinse pe zid”.

BEATRICE DIACONU - București

scrieți doar pentru dv.

● **VICTOR PENCU**, Pădureni, Buturugeni, Giurgiu. O îndrăzneală delicată, o forță sfioasă, un stil original afirmat cu discreție - așa ar putea fi caracterizată poezia dv. Aștept o fotografie și date biografice, ca să pot publica o parte din versurile trimise, la rubrica *Un manuscris în așteptarea editorului*. Până atunci, transcriu un fragment dintr-un poem:

„Ea trece dospind sub sprânceană o floare/ în suflet poartă o biserică/ eu îi cioplesc în păr o stea/ și trece mai departe/ sub daltă focul învie limpezind traiectoria ochiului/ care pleacă târziu/ am uitat să sfășii armurile copilăriei/ ea face parte din plutonul de execuție/ executatul sunt eu/ a venit și mi-a împlântat floarea la rădăcina/ surâsului/ a venit un câine/ și

gestii de poeme. Îl faceți pe cititor să sperie că îl duceți în paradisul poeziei, îl și lăsați să-l întrezărească o clipă și apoi, fără milă, încheiați experiența, nerăbdătoare să începeți alta.

Iată câteva dintre promisiunile de poezie care m-au sedus și pe mine înainte de a mă trezi abandonat:

„cineva va veni,/ cu o daltă în mâini,/ să-ți spargă frigul/ încrămenit pe față”; „aștepti visul/ ca pe-o frânghie/ mătăsoasă/ să ți se strecoare blând/ pe după grumaz,/ promițându-ți/ uitarea,/ uitarea,/ uitarea...”; „tăcerile tale baroce,/ cozi de păun deschise,/ hipnotizându-mă/ cu zecile lor de ochi/ violeți.”; „cuvintele au fugit din mine/ ca iepurii flămânzi/ dintr-o pădure uscată”; „te chem/ acolo unde timpul/ e un lac somnolând/ în penumbră/ și

Câștigătorii concursului sunt:

DANIELA VLASIE ȘI VALENTIN LAVRIC

DANIELA VLASIE s-a născut la 6 aprilie 1967 la Galați. În prezent este profesoară de engleză la Timișoara. Anul trecut i-a apărut prima

arte, romanul *Sărbătorea măslinei*, la editura „Almanahul Banatului”, cu sprijinul unui generos om de afaceri din Timișoara. Din cauza tirajului mic și a

unei difuzări defectuoase, acest roman tulburător, despre starea de spirit a generației formate în timpul dictaturii lui Ceaușescu, n-a avut ecoul meritat.

Între timp Daniela Vlasie a scris un nou roman, acela care îi va fi publicat în urma câștigării concursului organizat de *Mașina de scris*. Are titlul *Biserica* și este o fermecătoare sinteză epică, o narațiune picarescă, parodică și tragică, despre soarta unei femei, de fapt, despre soarta femeii, în general.

VALENTIN LAVRIC s-a născut într-un sat din județul Suceava, Costișa, la 6 noiembrie 1971. Este absolvent al unui liceu sanitar și lucrează ca farmacist în comuna Solca, din același județ.

Povestirile sale sunt simple și stranie în genul prozei lui Kafka. Tânărul autor a fost probabil influențat și de stilul poveștilor românești, reușind, ca și autorii lor anonimi, să relateze, în câteva propoziții elementare, viața unui om sau istoria unei colectivități. Nota sa particulară constă în capacitatea de a privi

existența omenească de foarte sus, dar nu cu dispreț, ci cu melancolia celui care a înțeles.

Valentin Lavric poate să publice sub formă de volum povestirile-parabolă scrise până în prezent. Dar nimeni nu ar zice nu dacă ar solicita o amânare, pentru a debuta cu romanul la care lucrează în prezent.

Scurt istoric al concursului

Încă de la înființarea rubricii *Mașina de scris* eram hotărât să mă limitez la susținerea unui dialog cu autorii care mi se adresează, ci să și public cele mai valoroase texte ale lor. În acest scop am cerut și am obținut de la George Arion, președinte-director general al *Publicațiilor Flacăra* (el însuși un lentat și multilateral scriitor), un spațiu tipografic însumând două pagini de revistă, cel mai întins spațiu tipografic rezervat unei rubrici cu un asemenea profil din întreaga presă românească.

Problema publicării unor poeme, a unor schițe, a unor scurte seuri și a unor fragmente de roman, cu valoare de eșantioane, era astfel rezolvată. Rămânea însă nerezolvată problema tipăririi unor texte sub formă de carte. Ce-aș fi putut face pentru autorii aflați care depășeau etapa debutului și care reușeau să ducă la sfârșit lucrări de sute de pagini (culegeri de poeme sau romane, ample studii critice sau piese de teatru)? Să-i tot prezint fragmente la *Mașina de scris*? Să ridic din umeri și să-i ațutiesc cu ipocrizie să se adreseze unor editori, când știam ne că scriitorii români, și cu atât mai mult cei necunoscuți, sunt considerați „nerentabili”?

Inițial m-am mulțumit să fac ceea ce fac de douăzeci de ani: anume să-i rog pe diferiți editori să-i publice pe autorii valoroși identificați de mine. Ca urmare a insistențelor mele și a obșteii unora dintre editorii cărora m-am adresat am obținut unele rezultate (romanul *Dansând cu Jupuita* de Adrian Țoțoiu a apărut la Editura Cartea Românească, eseul *De ce rămâne în urmă ceasul lui Făt-Frumos* de Emil Lungeanu va fi tipărit de Editura Institutului European din Iași etc.) Era însă prea puțin. Ei mai mulți dintre editori refuzau să se angajeze într-o activitate dezavantajoasă din punct de vedere financiar sau îmi cereau în schimb alte servicii, incompatibile cu convingerile mele. În aceste condiții, am primit cu plăcere oferta generoasă a

doamnei Maria Marian (prozatoare, proprietara Editurii *Universal Dalsi*) de a publica, o dată pe an, o carte a unui autor ales de mine dintre corespondenții rubricii *Mașina de scris*. Cuprins de entuziasm, în scurt timp am înființat eu însumi o editură - pe care am numit-o, bineînțeles, tot *Mașina de scris* - și am anunțat, la rândul meu, că voi publica anual câte un volum din cele primite pe adresa revistei *Flacăra*. Nu vreau să-i plictisesc acum pe cititori povestindu-le câte dificultăți am întâmpinat în strădania mea de a pune în funcțiune o editură particulară (culmea este că numai la Ministerul Culturii - minister la adresa căruia scrisesem numeroase articole critice - am găsit solitudine; celelalte foruri de care depinde înființarea unei firme au o atitudine ostilă față de întreprinzători). Am să precizez numai că a publica un autor român înseamnă într-adevăr, azi, să investești cel puțin trei-patru milioane de lei fără certitudinea că îi vei recupera vreodată. Tocmai de aceea, stimați corespondenți, trebuie să ne propunem ca, împreună, să relansăm interesul publicului pentru literatura română contemporană. De noi depinde ca în viitorul apropiat apariția fiecărei cărți a unui scriitor român contemporan să constituie un eveniment.

Pentru a ne atinge scopul, trebuie să vă obișnuim cu ideea că nu voi face nici o concesie și că voi alege pentru publicare numai cărți de o valoare excepțională. Totodată, vă rog să vă mobilizați și să vă cumpărați cărțile autorilor premiați (mă interesează și opiniile dv. despre ele; aceste opinii le voi publica fără să fac vreo discriminare în paginile revistei *Flacăra*).

Oricum, concursul nostru nu se încheie cu tipărirea cărților semnate de Daniela Vlasie și Valentin Lavric. Vor urma alte și alte cărți. Chiar dacă eu nu voi mai fi în stare la un moment dat să-mi fac datoria, dacă mă voi îmbolnăvi sau voi îmbătrâni, se va găsi cineva care să continue ce-am început.

Componenta juriului

Juriul a fost format din... mine, Alex Ștefănescu. Am recurs la această formulă pentru că nu am încredere în operativitatea unui juriu cu mai mulți membri. Și mai este ceva. Critici și istorici literari pe care îi cunosc, chiar și cei mai competenți, nu sunt la curent - nu au cum să fie - cu fenomenul *Mașina de scris*. Numai eu, care îmi trăiesc viața scufundat până peste cap în sutele de manuscrise primite prin poștă, care și le visat visez că deschid noi și noi plicuri, știu ce autori trebuie scoși din anonimat.

Bineînțeles că există riscul să mă înșel. Dar pentru orice greșală voi fi obligat să-mi asum răspunderea, neavând posibilitatea să transfer vina asupra altor membri ai juriului.

Festivitatea de semnare a contractelor

Festivitatea de semnare a contractelor între editurile *Universal Dalsi* și *Mașina de scris*, pe de o parte, și Daniela Vlasie și Valentin Lavric, pe de altă parte, va avea loc la sediul revistei *Flacăra*, în ziua de joi, 11 mai 1995, ora 17, în prezența lui George Arion, președinte-director general al *Publicațiilor Flacăra*, și a lui Eugen Chirovici, redactor-șef al revistei *Flacăra*. Și-au mai anunțat participarea reprezentanți ai TVR și ai unor televiziuni particulare, ai unor posturi de radio, ziariști, scriitori, corespondenți ai rubricii *Mașina de scris*. Lista rămâne deschisă până în ultimul moment...

P.S. Iată și două informații picante:

1. Cu binecunoscutul său umor, George Arion mi-a propus să numim festivitatea „Premiul de la ora cinci”. Cu binecunoscuta mea lipsă de umor, n-am fost de acord.
2. Doamna Maria Marian, proprietara Editurii *Universal Dalsi*, se întreba, pe bună dreptate, dacă nu cumva am să păstrez pentru editura mea cartea cea mai valoroasă. Ca să înlătur orice suspiciune, am hotărât ca înainte de semnarea contractelor, în prezența numeroasei asistențe, să organizez o tragere la sorți. Așadar, hazardul va hotărî care dintre cele două edituri va tipări cartea Danielei Vlasie și care o va publica pe aceea a lui Valentin Lavric (Oricum, după opinia mea, ambele lozuri sunt câștigătoare!)

Vă așteptăm, deci, joi, 11 mai a.c., ora 17, la sediul revistei *Flacăra*, pe toți iubitorii literaturii române contemporane!

Important pentru toți corespondenții

■ După cum vedeți, ca să deveniți scriitori, nu trebuie decât să trimiteți pe adresa rubricii *Mașina de scris* texte de o valoare excepțională.

■ Nu există restricții în ceea ce privește genurile. Sunt admise în egală măsură versurile, proza, piesele de

teatru, articolele de critică literară, versurile pentru muzică rock, graffiti, textele publicitare, aforismele gen „legile lui Murphy”, scenariile pentru spectacole de cabaret politic etc.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii *Mașina de scris*. Toate tex-

tele publicate în cadrul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Dintre corespondenții rubricii se selectează și cei cărora li se va tipări câte o carte. Numele lor se anunță la fiecare 1 martie (anul

acesta a fost nevoie de o amânare de două luni, din motive pe care le-am explicat la vremea respectivă).

■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei *Flacăra*, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341, București.

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Val de frig la Abu Dhabi

Ori de câte ori mă voi gândi la pământuri neroditoare, pe care, odinioară, nu creștea vegetație și oamenii nu se înghesuiau să le populeze, sau să le vadă, îmi voi aduce aminte, de-acum încolo, și de emiratele care formează statul cunoscut azi sub numele de Emiratele Arabe Unite, și care constituie, în această clipă, un miracol al lumii contemporane. În urmă cu vreo douăzeci de ani, totul era aici sterp, căldurile de peste 40 de grade pârjolind totul și transformând ținutul într-un deșert, unde, din loc în loc, se căzneau să crească ierburi pitice și pomi piperniciți, oferind caravanelor prilej de popas după drumuri chinuitoare.

Același zăduf te întâmpină și astăzi; însă, dintr-un pustiu inospitalier, ținutul - cu o suprafață de numai 80.000 km pătrați - s-a metamorfozat într-un paradis terestru. Am străbătut drumurile prin deșert - autostrăzi cu trei-patru benzi de circulație, luminate pe întreg parcursul lor - și am poposit în două orașe - Abu Dhabi și Dubai - două citadele îmbietoare, inconfundabile care mărturisesc despre strădania încununată de izbândă a unui popor vechi, dornic să atingă culmile civilizației actuale și să ajungă, cu fruntea sus, în secolul XXI. Atât capitala celor 7 emirate care s-au unit în 1971 - Abu Dhabi - cât și freneticul port Dubai sunt bijuterii arhitectonice, demne de mileniul următor. Pretutindeni zărești gazon proaspăt, flori

multicolore, pomi - sute de mii de pomi au fost importați, plantați și îngrijiți cu mîgălă. Marile magazine sau prăvăliile mici sunt asaltate de străini veniți din toate ungherele planetei, după afaceri sau numai pentru a-și petrece vacanța într-un spațiu mirific. E drept, în E.A.U. transportul în comun e la pământ; pur și simplu încă nu există! - fiecare familie având una sau două mașini, sau chiar mai multe. Doar școlarii mai circulă în autobuze speciale. Apropo de mașini: am văzut multe dintre ele nu numai cu portierele neîncuiate, dar și cu cheia lăsată în contact. Aici nu se fură - religia își are un rol hotărâtor în acest sens, inculcându-le localnicilor respectul pentru bunul altuia. Normele morale și religioase funcționează cu precizie. Pentru cei veniți din afară care atentează la ce nu e al lor există o pedeapsă mai blândă - închisoarea - și una mai dură - expulzarea și deci sistarea unor surse de venituri substanțiale, pe care nu le vor mai descoperi în altă parte. Numai o pătrime din populația de două milioane e formată din autohtoni: ceilalți

sunt thailandezi, indieni, filipinezi, europeni. Peste 100 de seminții și-au dat întâlnire într-o ambianță unde domnesc armonia și belșugul. Dorința de prosperitate și existența unui cadru minunat pentru a o cunoaște alungă dihonile de factură religioasă sau etnică. Numai unde există sărăcie - ca în România, de pildă - se inventează conflicte artificiale pentru a se căuta explicații la proasta rânduială. N-am văzut cerșetori, n-am fost tras de haine de copii în zdrențe în căutarea unui bănuț, n-a fost nevoie să-mi apar buzunarele de mâinile experte ale hoților, și nu mi-a fost dat să văd nici un individ cu ochii rătăciți de puterea drogurilor. În acest sens, Occidentul are multe de învățat; mai ales, spiritul de toleranță care caracterizează acest popor ieșit dintr-o mizerie neagră și care nu și-a pierdut deloc cumpătul racordându-se, într-un timp record, la modernitate.

A explica noua așezare a lucrurilor numai prin bogăția în petrol este o eroare de neiertat. Cele peste două milioane de barili care se extrag zilnic au constituit numai un impuls pentru tot ce s-a petrecut aici. S-au văzut numeroase cazuri de popoare datorite de la natură și cu forme de relief într-o repartizare armo-

nioasă, și cu frumuseți naturale care-ți taie respirația, și cu mari bogății ale solului și ale subsolului, popoare care n-au știut sau nu știu ce să întreprindă pentru a le pune în valoare, sau, din păcate, nici alții nu-i lasă deloc în pace să-și vadă de interesele lor. În două decenii, poporul din E.A.U. a

reușit să-și modifice, cu o rapiditate uimitoare, viziunea asupra existenței și să schimbe și viziunea celorlalți în legătură cu el însuși. Arabul care o ține din sărbătoare în sărbătoare, sau care, cu picioarele încrucișate sub el, la umbra unei cămile, meditează la nimicnicia vieții, e o legendă fără nici un temel. Prosperitatea se obține, oriunde te-ai afla, într-un pustiu sau într-un spațiu mioritic, numai și numai prin trudă. De aceea, emiratezii nu s-au transformat peste noapte, o dată cu criza petrolului, care le-a adus, într-adevăr, mult bănet, în niște aprigi cheltuitori ai acestuia. Conduși într-adevăr cu înțelepciune de niște gospodari cu adevărat iubitori de țară, s-au pus pe învățat carte - cei mai mulți dintre oamenii cu mari răspunderi pe care i-am întâlnit aveau 30-40 de ani! - au urmat și universități cu faimă, au ieșit din izolarea păgubitoare și au cunoscut regulile progresului, modul cum se fac afacerile sau cum se pun bazele negoțului, felul în care poți să devii interesant pentru alții. Totul cu un amestec nesemnificativ al statului în

viața cetățeanului, invitat să fie activ, să-și folosească inteligența în derularea a ceea ce crede el că-i aduce belșug lui sau neamului său, fără frica de o fiscalitate năucitoare ca în România.

Scriu aceste rânduri într-o cameră dintr-unul din cele 32 de hoteluri de cinci stele din Abu Dhabi, după ce am dat dinadins la maximum instalația de răcire a aerului, afară fiind 39 de grade Celsius, numai pentru ca să fie altfel decât la mine acasă, la noi acasă, unde, în apartamentele blocurilor hidoase în care trăim, iarna înghețăm sub plapumă, iar vara ne sufocăm de căldură, văzând de la ferestre cerșetori, câini vagabonzi, copii drogați, căruțe cu coviltir, gunoaie, gropi, cozi la magazine, pensionari îmbrăcați mizer, nedumeriți de fapta iubitului lor ales....

GEORGE ARION ■

George Arion și Mihai Săndoiu mulțumesc Ministerului Informației și Culturii, domnului subsecretar de stat Sheihk Abduulah Bin Zayed Al-Nahyan, pentru generoasa invitație de a vizita EAU, și de a realiza un supliment Flacăra dedicat acestei țări, pentru ospitalitatea de neuitat pe care am cunoscut-o pe tot parcursul vizitei noastre.

Inițiativa Flacăra a stârnit deja ecou

Romanian supplement on
UAE

EMIRATES NEWS 1.05.1995
by a Staff Reporter

ABU DHABI: One of the top private sector publishing houses in Romania is planning a special supplement on the UAE later this summer, according to its Director General, George Arion.

Arion, head of Publicațiile Flacăra, is visiting the UAE this week along with the manager of his special supplements department, Mihai Săndoiu, to collect information for the planned publication.

Invited by the Ministry of Information and Culture, the Romanian journalists have already met with representatives of the Ministry, ADNOC, the Abu Dhabi Chamber of Commerce and Industry and Mina Zayed.

They move to Dubai later this week to meet with officials there, including representatives of the Jebel Ali Free Zone, the Dubai Chamber of Commerce and Industry and the Dubai Commerce and Tourism Promotion Board.